Andrejus Šapovalovas

IŠLAISVINIMAS

PER TIESĄ

Sietlas, JAV
2009

Andrejus Šapovalovas
© Išlaisvinimas per tiesą. Regėjimai ir apreiškimai apie paskutiniųjų laikų Bažnyčią - 193 psl.

Vertė: Irena Zimnickienė
Redagavo: Ilona Siniauskienė
Išleido: G12 Lietuva

Dėkoju mano pačiam artimiausiam draugui – Jėzui Kristui, mano brangiausiai padėjėjai Šventajai Dvasia, – be Jos mano gyvenimas šioje žemėje būtų neįmanomas, – ir mano mylinčiam Tėvui už regėjimus ir apreiškimus paskutiniųjų laikų Bažnyčiai.

Tai, ką jūs šioje knygoje perskaitysite, sukrėtė mane iki pačių mano pagrindų, ir aš tikrai žinau, kad tik dvasinis žmogus šią žinią išgirs ir supras. Tai mūsų Dievo kvietimas. Jis kviečia Savo Bažnyčią į paskutinę kovą, kuri atneš šėtono karalystei patį didžiausią nuostolį ir griūtį. Regėjimus, aprašytus šioje knygoje, Dievas davė tam, kad sugriautų velnio melą, kuriame jis laikė Bažnyčią daugiau nei du tūkstančius metų.

Visus, kurių rankose bus ši knyga, primygtinai prašau: nesielkite su ja kaip su eiline knyga. Paprašykite Šventosios Dvasios, kad Ji atvertų jums paslaptis, gelmes ir tiesas, kurios joje aprašytos ir kurias atverti gali tik pats Dievas.

O nuo savęs prašau, kad mylima Šventoji Dvasia apreikštų ir duotų šios knygos supratimą tiems, kas trokšta ir ieško tiesos, bei uždengtų tiems, kas turi nešvarius motyvus, ieško naudos ir nori sustabdyti bei suteršti paskutiniųjų laikų Bažnyčią.

A. Šapovalovas

TURINYS

ĮŽANGA 7

1 DALIS

NUGALĖTI IR IŠLAIKYTI 9

PRAKEIKĘ SĖKMĘ 25

KRISTAUS KŪNO MUTACIJA 39

DVASINIO PASAULIO KANALAS 55

NEIŠSIVYSČIUSI BAŽNYČIA 71

2 DALIS

DANGAUS IR ŽEMĖS SINCHRONIZACIJA 87

GYVENIMAS, VALDŽIA IR BUVEINĖ 101

KURIANTIS ŽODŽIU 113

VISATOS BALANSO DĖSNIS..... 129

KAINO DVASIA 143

ĮŽANGA

Tą dieną buvau savo sporto klube. Staiga netikėtai pradėjau matyti regėjimą. Jis buvo toks ryškus ir stulbinantis, kad man teko atidėti savo užsiėmimą. Tai, ką Šventoji Dvasia man pradėjo rodyti, mane šokiravo.

Pamačiau gigantišką milžiną, gulintį nugara ant žemės rutulio. Jis buvo surištas storais lynais. Tąsyk aš netgi šiek tiek paprieštaravau Šventajai Dvasiai, sakydamas, kad šį apreiškimą jau esu girdėjęs iš Deivido Vilkersono ir Bobo Džonso!

Bet Šventoji Dvasia man pasakė, kad Ji man atvers visai kitą šio apreiškimo pusę. Regėjime dideliu greičiu artinausi prie šio milžino. Milžinas buvo Jo Bažnyčia. Tačiau Viešpats sukoncentravo mano dėmesį ne į patį milžiną, bet į lynus. Pamačiau daugybę storų lynų, kurie buvo labai stipriai suveržti. Mačiau, kad milžinas stengėsi pasikelti, tačiau visos jo pastangos buvo bergždžios, nes lynai tvirtai jį laikė.

Regėjime Viešpats mane atvedė prie tų lynų. Kai paklausiau Viešpaties, kas tai, Jis man atsakė: „Šie lynai – tai demoniškas melas ir tiesos iškraipymas“. Buvau ganėtinai nustebintas, kad Bažnyčią laiko ne nuodėmės ar ligos, bet Dievo įstatymo ir tiesų nežinojimas.

Viešpats konkrečiai ir aiškiai prabilo į mano dvasią, kad kurį laiką Jis duos man regėjimus, apreiškimus, o taip pat ir jų išaiškinimą. Tai ir bus Jo tiesa Bažnyčiai. Kiekvieno regėjimo tikslas bus nukirsti po vieną iš šių lynų.

Viešpats man taip pat pasakė, kad tie, kas priims tai savo dvasia, taps išlaisvinti, o tie, kas bandys tai suvokti protu, paklius į dar didesnes problemas, nes dvasinį gali suprasti tik dvasinis.

Taigi jūsų dėmesiui – apreiškimas „Išlaisvinimas per tiesą“.

1 DALIS

NUGALĖTI
IR
IŠLAIKYTI

Šioje knygoje norėjau jums atverti vieną labai įdomią temą, ir tai daugiau bus mokymas. Ši tema svarbi visiems be išimties krikščionims, kovojantiems su priešu ir su savo kūniška prigimtimi. Tai viena iš temų, jau seniai esančių mano širdyje, ir Viešpats retkarčiais dalimis tai atveria. Todėl dabar noriu ir su jumis pasidalinti pirmąja tema, kurią man Viešpats parodė. Šią temą pavadinau „Nugalėti ir išlaikyti".

Ar jūs žinote, ką reiškia tikroji pergalė? Velnias taip įsitvirtino daugelio iš mūsų gyvenimuose, kad pamiršome, jog mes jau esame nugalėtojai, koncentruodamiesi į kokią nors gyvenimo sritį, kurioje dar nesame nugalėtojai. Velnias nubraukia visą mūsų gyvenimą, visus mūsų žygdarbius, visus pasisekimus ir visus mūsų palaiminimus vienu neteisingu poelgiu. Velnias laiko krikščionybę mele.

Žinote, visuomet stebėdavausi, matydamas, kaip uoliai ir atsidavę boksininkai rengiasi varžyboms; kaip atsakingai gydytojai ruošiasi eilinei operacijai; kaip žmonės atsisako visko vien dėl to, kad tai, ko jie siekia, būtų sėkminga, ir tai, ką jie daro, būtų tikra. Aš daug sportuoju ir iš tiesų žinau, kiek reikia įdėti jėgų, kad pasiekčiau savo tikslą. Jeigu ko nors sieki, turi būti pasirengęs viską į tai investuoti, jei nori, kad ateitų sėkmė.

Pradėjau stebėti krikščionis. Ir žinote, buvau kitaip nustebintas, matydamas, kad krikščionys apskritai niekam nesiruošia. Ar girdite mane? Krikščionys apskritai niekam nesiruošia! Ir kai į jų gyvenimą ateina suspaudimai, jie tiesiog subliūkšta ir pasiduoda, manydami, kad jų gyvenimas sugriuvo. O paskui dar stebisi: „Dieve, kodėl man taip nutiko?"

Mes su jumis tiesiog balansuojame ant Dievo malonės, nes, matant, kaip šiandien gyvena Bažnyčia ir koks žemas yra mūsų krikščioniško pasirengimo lygis, tik stebėtis galima, kaip mes iš viso dar egzistuojame. Mes gi kovojame tada, kai nereikia kovoti, ir atsipalaiduojame tada, kai, priešingai, kaip tik reikia įtempti visas savo jėgas kovai. Todėl, kai į mūsų gyvenimus ateina išbandymai, mes pasimetame, nes nežinome, kaip kovoti. Ėmiau klausti Dievo: „Kodėl krikščionybė nuolat pralaimi? Kodėl krikščionių gyvenimuose pilna tvirtovių?"

Šia proga norėčiau jums paaiškinti, kas tai yra tvirtovės, kaip su jomis kovoti ir kodėl jos atsiranda mūsų gyvenimuose. Norime to

ar nenorime, bet mes visi esame kare, kovos lauke. Nė vienas iš mūsų nesame priešo užnugaryje, net jeigu užsimerkėme ir kaip strutis įkišome galvą į smėlį. Niekur tu nedingsi, ir tai, kad tavo galva smėlyje, tau neatneš pergalės. Tai turi suprasti kiekvienas iš mūsų. Kiekvienam krikščioniui, kuris juda Dieve ir siekia pergalės, noriu paprastai ir suprantamai išaiškinti tai, ką man parodė Viešpats.

Brangieji, mane nustebino tai, kaip lengvai velnias susitvarko su Bažnyčia. Kai jam reikia iš Bažnyčios ką nors atimti, jis tiesiog ateina ir atima. Ir niekas net nebando to susigrąžinti. Per du tūkstančius metų, o taip pat ir dabar, velnias išsiurbė iš Bažnyčios visas dovanas, visą patepimą, visą jėgą, visą ugnį, visą troškulį, viską, ką tiktai galima iš jos paimti. Ir tai, kas po to liko, jis pavadino krikščionybe. Elgetiška krikščionybė! O kai Dievas sugrąžina į Bažnyčią grožį bei talentus, mes sakome: „Broli, tai ne iš Dievo!“ Koks absurdas! Tave apvogė, tave apiplėšė, tau primelavo, kad tai krikščionybė, ir tu dar su tuo taikstaisi!

„Dangaus Karalystė yra kaip raugas, kurį moteris įmaišė trijuose saikuose miltų ir nuo jo viskas įrūgo“ (Mt 13, 33). Pasakykite man, ką raugas padaro tešlai? Kol viskas įrūgs, niekas niekur neišbėgs. Nieko nėra galingiau, kaip Bažnyčia su Jėzaus Kristaus valdžia. Nėra. Visa kita imitacija. Kodėl jie veikia su valdžia? Todėl, kad Bažnyčia dar nepabudo. Kodėl jie valdo? Kodėl jie šeimininkauja? Todėl, kad Bažnyčia dar nepabudo. Tai, ką tu matai, nėra Bažnyčia! Tai velnio pokštas. Ir mes su jumis dabar gyvename tuo metu, kai Dievas atgimdo NAUJĄ BAŽNYČIĄ.

Paskutinysis yra geresnis už pirmąjį. Stebėdamas krikščionis, stebėdamas velnią, stebėdamas Bažnyčią supratau vieną dalyką: mes labai lengvai užleidžiame savo pozicijas. Skaitydamas istorines knygas apie Dievo generolus, aptikau, kad šioje žemėje buvo labai daug prabudimų. Ar žinote, kad vien Vašingtono valstijos istorijoje buvo net keli didžiuliai prabudimai? Kurgi tokie prabudimai dabar? Kur? Iškovoti pergalę – tai viena, o štai išlaikyti tai, kas buvo iškovota, ir perduoti kitai kartai... O, tai visai kitokia kova, galinti pareikalauti net tavo gyvybės. Krikščionybė galvoja, kad reikia kažką atsikovoti. Gerai, atsikovojome. O išlaikyti? Kas iškovotas pozicijas išlaikys? Kas iki galo išstovės? Ar girdite, kas?

Bet mes juk tikintys, mes mokame prisitaikyti. Mes einame ten, kur mums gera. Kai tik mūsų mieste prasideda neramumai, mes

bėgame ten, kur geriau. O kai ten tampa bloga, mes bėgame vėl į kitą miestą, kur dar geriau. Mes esame tokie silpni, kad pirmuosiuose „spaustuvuose“, kuriuose mus spusteli, iš karto pasiduodame. Nespėjome mirktelėti, Viešpats vėl kažką naujo pasakė, ir mes vėl slepiamės. O, Jėzau! Žvelgdamas į istoriją, pamačiau, kad Bažnyčia labai lengvai įpranta gauti. Skaičiau, kaip daugelis žmonių gaudavo didžiulius dvasinius dalykus, tačiau praeidavo kažkiek laiko, ir jų nebelikdavo. Bet aš nenoriu trumpalaikio prabudimo, aš noriu jame gyventi!

Kai kas sako: prabudimas įsižiebė, užgeso, įsižiebė, užgeso. Mums nereikia trumpalaikio prabudimo! Jeigu Dievas ką nors daro, tai neabejotinai liks ir kitai kartai. Nes kokiam tada Dievui mes tarnaujame? Velnias savo bjaurystes labai kokybiškai perduoda iš kartos į kartą. Raganos ir satanistai – jie tūkstantmečiais visą savo veiklą perduoda iš kartos į kartą. Dievas netgi Biblijoje sako, kaip tėvai ir anūkai garbino vieną ir tą pačią pabaisą – molochą. Brangieji, o kur Bažnyčia? Bet mes gi užimti savais reikalais! O kur sielų išgelbėjimas Dievo Karalystei? Taigi žemė yra ne tavo, tu netgi savo kūną išsinuomojai septyniasdešimčiai, o jei stipresnis – aštuoniasdešimčiai metų.

Kai kuriuos dalykus mes galime labai greitai gauti. Mes mokame gauti. Atėjai, prasiveržei, gavai. Bet kai tik gavai, iš karto ir praradai. Dingo. Kur dingo? Kas vyksta? Ar kas nors iš jūsų esate pasiekęs pergalę kurioje nors srityje, realią pergalę ir laisvę? Sakykite, o kas iš jūsų tą pergalę pasiekęs ją išlaikėte ir nė karto nepasidavėte toje srityje? Realiai pasieki pergalę, – štai ji! Tada sakai: „Daugiau nebenoriu gyventi taip, kaip gyvenau!“ Staiga – op! – ir tu vėl toje pačioje pamazgų duobėje, o kartais ir dar giliau. Kodėl?

Mums su jumis reikia pasitraukti į šalį ir pažvelgti į velnią, kaip į generolą, kovojantį kare. Bažnyčia! Ar jūs žinote, kad jūs esate kare? O jūs visi kare. Nori tu to ar ne, tu tame kare arba nugalėtojas, arba pralaimėjusysis. Klausiu – kas tu?

Norėčiau jus išlaisvinti iš kai kurių prietarų ir velnio melo. Ar žinote, kas vyksta? Velnias štai ką daro: jis sukoncentruoja tave vienoje kažkurioje tavo gyvenimo srityje, kurios tu negali įveikti. Tu ten meti visas savo jėgas ir visas emocijas. Tu tris dienas pasninkauji – velnias atsitraukė. Kam taip yra buvę? Daugeliui buvo. Atsitraukė?

Trys dienos pasninke ir velnias atsitraukė? Melas! Jis nepasitraukė, tai jo taktinis ėjimas. Vyksta reali kova.

Tu turi nustoti galvojęs kaip kareivis ir pradėti galvoti kaip generolas. Kai karys yra mūšio lauke, jis mato žemės lopinėlį ir priešą. Generolas mato viską! Jis mato visas sritis, prieš jį – kovos lauko žemėlapis. Generolas mato, kur mūsiškiai, kas ką užėmė, ką mes užimame, kur mūsiškiai turi eiti. Kareivis nieko nemato, nes jis guli apkasuose. Pataikė kulka – nunešė ant neštuvų. Sužeidė brolį – šlovė Dievui, kad ne į galvą. Kažkodėl mes negalime suvokti, kad tai iš tiesų karas. Tai kodėl aš jame nuolatos pralaimiu? Esu kažkokiame užburtame rate ir negaliu iš jo išeiti. Trys pasninko dienos – ir jau džiūgauju, kad suveikė: prie alkoholio netraukia, moterys nedomina, pornografijos daugiau nežiūriu, rūkyti mečiau, narkotikų daugiau nesinori. Atrodytų, kad viskas gerai, ir aš toks laimingas: „Aleliuja!" Staiga – bum! – ir negaliu suvokti, kas su manimi vyksta. Aš juk nugalėtojas? Vėl sukaupiu jėgas. Keturias dienas pasninkauju, vėl šėtonas pasitraukia. Bet jis gi tave už nosies vedžioja, jis meluoja tau, tu visą likusį gyvenimą šitaip gyvensi! Kodėl? Todėl, kad kai tik tu pralauži gynybą, privalai mesti visas jėgas, kad sutvirtintum sienas.

Prisimenate Napoleoną? Jo armija eidama pakeliui viską naikino. O Kutuzovas sėdėjo Maskvoje ir žvalgėsi. Eina? Eina. Ką darysim? Nagi, trauksimės. Ar iš proto išsikraustei? O jis sako: ne!

Velnias dirba kaip generolas, o tu kovoji kaip kareivis. Štai dėl ko tau visados kliūva. Noriu jums parodyti principus, pagal kuriuos galima tapti nugalėtoju. Jėzus man parodė, kaip aš kovoju ir kaip reikia nugalėti. Jis atvėrė man paslaptį, ką reiškia kovos laukas, ką reiškia kovoti ir ką reiškia teisingai matyti kovą. Man jau nebūna depresijos daugelį metų, nors aš visą laiką esu kare ir ne visados būnu nugalėtojas...

Štai kaip viskas vyko. Kutuzovas su savo armija pasitraukia iš Maskvos, visi sukioja jam ties smilkiniu sakydami: „Tau galvoj pasimaišė!" Maskva ištuštėjusi, vos keletas valkatų slampinėja. Kutuzovas sėdi ir kremta savo džiūvėsius. O rusų armija tuo metu parengė patį žiauriausią pokštą. Ji ruošė manevrus, kurių priešas negalėjo matyti...

Tu esi nugalėtas krikščionis dėl to, kad visados esi sukoncentruotas ne į sėkmę, bet susikoncentravęs lauki kito smūgio į veidą.

...Ir prancūzai pradėjo švęsti: moterys, degtinė, linksmybės. Maskva tuščia – gerk vyną iki žemės graibstymo. Praėjo nemažai laiko, kai Kutuzovas paskelbė: „Visi prancūzai save jau nužudė“. Ir kuomet jis su rusų armija sugrįžo į Maskvą, iš prancūzų armijos nieko nebuvo likę, – jie buvo virtę valkatomis ir alkoholikais. Prieš palikdamas Maskvą Napoleonas įsakė „surinkti armiją“, tačiau kai susirinko jo žmonių būrys, Napoleonas suprato, kad armijos daugiau nebėra, jie visi – lavonai. Kodėl? Kutuzovas buvo tikrasis kariuomenės vadas, kuris tai numatė.

Tas pats vyksta su mumis: mes stojam į kovą, tris dienas papasninkaujam, pasimeldžiam uždėję rankas – ir viskas. Paklausyk: tu atėjai į miestą ir galvoji, kad velnias tau jį iš karto atiduos? Tu manai, kad užtenka tris dienas papasninkauti ir galima judėti pirmyn? Taip nėra! Nelabasis metų metais gyveno šiame mieste, šitą sferą demonai buvo užėmę per kartų kartas. Dabar, žiūrėkite, kas vyksta: močiutė, mama, dukra, anūkė; anūkė sako: „Šito mano gyvenime daugiau nebus“. Opa, ir vėl tas pats. Kas tai? Velnio taktika. Negalima tuo metu linksmintis, reikia budėti.

Kai išgyvenau savo dvasinę komą, labai mėgau žaisti žaidimą „Age of Empire“. Puikus žaidimas, tik negalima persistengti. Visur turi būti pusiausvyra. Bet aš jos neturėjau. Kovojau kovas paromis, sėdėjau nesiskutęs, rikiuodamas karius, kariaudamas, statydamas sienas. Ten yra viskas: sienas daužančios mašinos, pilys ir kita. Nemėgau tuščiai leisti laiko: tegul akys laukan lenda, tačiau, jei jau žaidi, turi būti nors kokia nauda. Ne vien tik „Marijus“ šokinėja, vyksta tikras karas. Žinote, esu nepaprastai dėkingas Dievui, kad būtent ten Jis mane ir išmokė kovos principų. Įdomiausia tai (kas šį žaidimą žaidėte, tai žinote), kad labai greitai prasiverži į miestą ir jį užkariauji. O tada ant tavęs sugriūva visas pragaras! Kas gi vyksta? Jeigu tu nesi pasiruošęs, tave kaipmat suėda. Žinote, kokia buvo mano taktika? Aš išleidžiu mažutę armiją su mažomis sienas griaunančiomis mašinomis, o kai armija prasiveržia, ji pradeda iškovoti pozicijas. Taip nukreipiu priešo dėmesį, jie išsisklaido, o tuo pat metu už mano nugaros stovi dešimt kartų didesnė armija. Ir tada ši armija puola ir sunaikina visą miestą, kol kareiviai išsibarstę ir užsiėmę kažkuo kitu.

Dievas man pasakė: „Štai taip turi būti ir krikščionio gyvenime“. Kai pramušei sieną ir jau trys dienos kaip nerūkai, tai

neskubėk švęsti ir kalbėti, kad tu esi nugalėtojas. Ir liudyti nereikia, palūkėk. Dievas dar tavęs neišlaisvino, nes šioje teritorijoje veisiasi kito rango kipšai! Kai tu sakai: aš nugalėjau, tie kipšai sukiša tau į burną cigaretes. Tu sėdi ir negali suprasti – kas tai? O atsakymas paprastas – TU PRALOŠEI! Neišlaikei! Noriu, kad tu suvoktum velnio taktiką. Jei išsikovojai kažkokią poziciją ir esi išlaisvintas joje jau trys dienos, tai reiškia, kad tu turi dvigubai melstis, padvigubinti pasninką ir dvasinę kovą. Kodėl mes pralaimime? Nes neteisingai kovojame. Mes veržiamės per sienas, lažinamės, kad savaitę ištversim, o velnias taip mus supančioja, kad mes ilgai pro tas sienas ir eiti nebenorime. Ir kitą kartą tu jau daugiau nebandysi mesti rūkyti. Kodėl? Nes kitą kartą cigaretė tau ne tik dantyse bus! Kas tai? Tai velnio taktika: atitraukti tave, atiduoti tau tavo miestą kuo greičiau, atpalaiduoti tave, padaryti tave silpną ir bejėgį. Privalai suprasti: kad į tavo gyvenimą ateitų pergalė, tu dar ne vieną keturiasdešimties dienų pasninką turi praeiti! Tu mąstai, kodėl velnias taip lengvai tas sienas atidavė? Negi manai, kad kai tu įsiveržei į teritoriją, kurią velnias kontroliavo per kartų kartas, jis taip lengvai pabėgs, pabrukęs uodegą? O ne, tu labai klysti! Tau ten teks taip kovoti, tarsi tu į patį pragarą būtum nusileidęs ir visi demonai ir nelabieji būtų tave užpuolę! Todėl, kai aš prasiveržiu pro sieną savoje problemoje, kita mano armija būna dvigubai stipresnė! O už jos stovi dar stipresnė ir taip iki visiškos pergalės. Tas, kas šį žaidimą žaidė, žino, kad būtina sunaikinti visus priešus, iki paskutinio kario, kitaip tu nenugalėsi. Žinote, ką daro paskutinis karys, jeigu tu jo nesunaikini? Jis eina, stato pilį, visokius įtvirtinimus, o iš jų išeina ginklanešiai, ir tu matai, kad priešo armija vėl tave puola! Ir dar tokia, kokios tu nė regėt neregėjai! Iš kur jie? Taigi tu ne visus sunaikinai! Tu atsipalaidavai savo kalbomis, tu nesusivaldei! Dabar aš kovoju tol, kol neišstumiu visos šios bjaurasties iš savo gyvenimo! Tu atsipalaidavai? Lauk smūgio! Tas smūgis bus dar stipresnis, negu buvo iki šiol.

Aš nejuokauju, aš žinau, apie ką kalbu, nes pasakoju jums apie save. Tai vyksta mano gyvenime, ir aš iš to mokausi. Aš su jumis dalinuosi tuo, ką man Dievas atskleidė, ir tuo, kaip ir kodėl aš nuolatos patiriu pergales. Mes su jumis matome, kad tai klastingas velnio melas. Ir žinote, kaip jis tai padaro? Tu dvi dienas pasninkauji, tačiau pergalė neateina, tris dienas, keturias, o po dvejų metų tu pasiduodi! Ei, krikščionys, būkime sąžiningi! Tu šioje srityje

pasiduodi ir nustoji kovoti?! O tai ir yra pavojingiausia! Tu sakai: „Nebenoriu apie tai kalbėti“. Būk labai atsargus, nes tavo gyvenime yra sritys, kur tu privalai tęsti kovą. Bet yra ir tokios sritys, kur tu neturi kištis! Kai Dievas man tai parodė, Jis išlaisvino mane iš visų prietarų. Yra tavo gyvenime sritys, kurios įtakoja tavo sunaikinimą, bet yra dalykai, į kuriuos velnias tave sukoncentruoja, ir tu nuolatos pralaimi. Žinai, kodėl tu pralaimi? Nes neteisingai kovoji! Sakykite, ar galima užimti šalies sostinę, prieš tai neužėmus artimiausių miestų? Neįmanoma! Taigi, tu turi žinoti, kaip kovoti! Žingsnis po žingsnio, kaimas po kaimo, miestas po miesto. Šis principas labai aiškiai parodytas Biblijoje. O ką gi daro velnias? Jis sukoncentruoja tavo dėmesį į vieną dalyką, ir tu visą gyvenimą stengiesi jį laimėti, o velnias jame nuolatos tave daro pralaimėtoju. Kodėl tu pralaimi? Todėl, kad dar nesi pasirengęs to nugalėti, jie stipresni už tave. Jeigu ir laimėsi, tačiau neįstengsi išsaugoti pergalės. Velnias per šiuos pralaimėjimus tavo gyvenime stato tvirtoves. Pakeisk savo mąstymą. Sakyk: „Su tuo aš kovosiu savo laiku, ir Dievas yra mano pusėje“. Taip nėra buvę, kad Jėzus kurio nors darbo neužbaigtų. Aš Jam atsidavęs visiškai, iki galo, besąlygiškai, bet mano gyvenime gali būti tam tikri dalykai, pavyzdžiui, kaip Pauliui: „*Ir kad perdėm neišpuikčiau dėl gausybės apreiškimų, man duotas dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane smūgiuotų ir aš neišpuikčiau. Dėl to tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai nuo manęs atitrauktų. Bet Viešpats man pasakė: „Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“. Todėl mieliausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs. Patenkintas tad silpnumu, paniekinimais, sunkumais, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas* (2 Kor 12, 7–10).

Yra dalykai, kuriuos mums reikia suprasti. Dievas juos palieka iki tinkamo laiko. Ką daro velnias? Jis pastato tvirtovę tavo galvoje. Jis tau kalba, kad tu šito nugalėti negali. Žinote kaip? Tavo nuolatiniu pralaimėjimu. Eina metai, o tu nieko negali padaryti šioje savo gyvenimo srityje. Taip ir susikuri nuomonę, kad tu esi pralaimėtojas. Patikėkite, kad kiekvienas turi savo silpną vietą: kai kas negali suvaldyti savo liežuvio, kai kas negali nustoti meluoti, kai kas negali nustoti vogti, jų kišenėse visada atsiranda kažkas, kas jam nepriklauso, kai kas negali liautis kažko žiūrėti, kažkur eiti, kažką daryti. Ir velnias tau sako, kad ši sritis nenugalima. Ir tu krenti, ir vėl

krenti, ir vėl krenti. Žinai, ką tu darai? Tu nusivili! Ir krikščionybė nusivylusi Dievu. Aš nekenčiu meluojančių pamokslų! Atrodo, kad pamokslininkas, stovintis už katedros, yra šventasis ir neturi jokių problemų. Tai melas! Visi turi savo gyvenime sritis, kur vyksta kovos. Tiesiog daugelis kovoja kaip kareiviai, o Dievas jus nori išmokyti jus kovoti kaip generolus.

Ką daro šėtonas, jeigu tu kareivis? Tu nieko nematai, tačiau jis sako: „Štai ta vieta“. Ir tu visą gyvenimą šaudai! Tu bėgi, tave apšaudo, išveža, tu pasveiksti, atsistatai, vėl bėgi, šaudai, tave sušaudo ir vėl išveža. Ir taip eilę metų. Kas tai? Tai velnio melas! Jis tau meluoja! Jis bando sukurti tvirtovę. Bet kai Dievas man pasakė: „Atsitrauk, sūnau“, – aš atsitraukiau. Jis pasakė: „Dabar pažvelk iš šalies“. Buvau sukrėstas, kaip visa tai atrodė žvelgiant iš generolo pozicijos!

Jūs žinote, kad generolas nekovoja apsiginklavęs kardais ir automatais. Generolas sėdi bunkeryje ir palaiko ryšį su visa armija. Jis mato vietas, kur pralaimima, ir kur nugalima. Jis mato, kur reikia daugiau pajėgų. Dievas man pasakė: „Liaukis kovoti su velniu kaip kareivis, nes visuomet pralaimėsi!“ Tai, ką jums kalbu, turi jus sustiprinti; jūs laisviau kvėpuosite, geriau matysite ir pradėsite visiškai kitaip bendrauti su Dievu.

Ar žinai, kas yra baisiausia? Tavo nutrūkęs ryšys su Dievu! Tai yra baisiausia! Tu galvoji, kad nuodėmė, į kurią įkritai, ar klaida, kurią padarei, atskyrė tave nuo Dievo? Nuodėmė atskirs tave nuo Dievo, bet ne Dievą nuo tavęs! Adomas pasislėpė, nes pamatė, kad yra nuogas! Ir mes su jumis žiūrime ir negalime suprasti, – kas vyksta? Mes neteisingai kovojame! Mes turime matyti kovos lauką iš šalies! Pamatyti, kur velnias atneša pralaimėjimą, kur mūsų gyvenime vyksta atakavimas! Mums atrodo, kad viskas turi būti iš karto užimta ir kad pergalė turi ateiti iš karto visose srityse. Bet tai visiškas melas. Kodėl? Nagi todėl, kad mes nesugebėsime kontroliuoti visų tų sričių, kuriose nugalėsime! Mes gi suprantame, koks velnias melagis. Visa, ką jis daro, tai kontroliuoja mus mažoje srityje, kurios mums dabar nereikia liesti, nes mes dar nepasirengę į ją įeiti. Mes galime pasididžiuoti, ir velnias mus sunaikins.

Į kai kurias gyvenimo sritis Dievas leido man įeiti tik po dešimties metų. Kodėl? Kai norėdavau užimti pozicijas kurioje nors srityje, Dievas mane pradėdavo ugdyti kitoje: aš sutramdžiau savo

liežuvį; išmokau melstis ir pasninkauti; įsitvirtinau savo buvime su Dievu. Ir vėliau, kai nupuoliau, o po to patyriau pergalę toje srityje, tuomet supratau: tai štai dėl ko tik dabar Jis man leido nugalėti! Anksčiau šioje srityje tikrai nebūčiau įstengęs išsilaikyti.

Tu manai, kad nemoki pasninkauti ir melstis, nemoki nugalėti, kad tavyje apstu visokių paklydimų, – demoniškų, religinių, – kad tavo galva pilna įvairiausių šiukšlių. Dievas žingsnis po žingsnio tave apvalo ir leidžia tau užkariauti tavo teritoriją. Ar žinai, kad velnio nejaudina tavo pergalė? Jį jaudina vienintelis dalykas: ar sugebėsi pergalę išlaikyti. Išlaikei – tu nugalėtojas. Esu dėkingas Dievui už kai kuriuos filmus, kuriuos teko matyti, – apie karo taktiką ir strategiją, dėkoju Jam netgi už mūsų kartos istoriją. Dėkoju Dievui už daugelį dalykų, kuriuos teko patirti gyvenime, nes tai mane išmokė matyti. Mes gi visi esame kare. Jeigu jūs ir aš esame konkrečioje žiaurioje kovoje, vadinasi, į karą mes turime žvelgti kaip KARO VADAI.

Dievas tave apvalo ir duoda tau užkariauti tavo teritoriją žingsnis po žingsnio. Nėra nė vieno žmogaus, kuris galėtų apie save pasakyti, kad niekados neturėjo problemų. O mūsų, krikščionių, galvose tai įtvirtinta visam gyvenimui! Mes su jumis kažkodėl veržiamės į tobulumą! Tačiau tobulumas pasiekiamas kitu būdu, ne tokiu, kaip tu manai! Mes išgyvename: aš nenugalėjau, esu pralaimėtojas! Ar žinai, kad velnio nejaudina tavo pergalė? Dievas man pasakė: „Žinai, kodėl velnias su tavimi lengvai susitvarko? Todėl, kad tu kovoji kaip kareivis. Tau reikia dalyvauti kovoje per atstumą, kaip generolui: jis atsitraukęs nuo kovos. Atsitraukti nuo kovos reiškia atsisėsti į bunkerį, užsidaryti ir pamatyti savo gyvenimą“.

Kai į jūsų gyvenimą ateina kokie nors pralaimėjimai, jūs apskritai neturite į juos susikoncentruoti! Išsikovokite tai, ką galite, ir eikite toliau! Tai ir bus PERGALĖ! Pavyzdžiui, tu matai mažutę bažnyčią, mažutę ląstelę Sietle, Vašingtono valstijoje. O tu kada nors globaliai žiūrėjai, ką daro Dievas? Tu pamatytum visai kitą vaizdą! Kodėl? Todėl, kad tu nežiūri kaip generolas, tu žiūri kaip kareivis. O kareivis, be savo automato, savo mažo apkaso ir palapinukės nieko kito nemato. Jis kovoja kare, tačiau tą karą jis pralaimi. Nes jis turi vieną atkarpą ir vieną juostą. Tačiau jeigu tu pasitrauktum į šalį, tavo žvilgsnis aprėptų viską.

Lygiai tas pats ir su tavo gyvenimu. Tu turi viena suprasti, kad tavo gyvenimas – tai didžiulė Šalis, kurią tau reikia užkariauti. Gyvenimas – tai Šalis! Tu privalai galvoti kaip kovotojas, kaip generolas, kaip karo vadas. Tai šalis, kurią turiu užkariauti, ir kiekviena mano gyvenimo sritis – tai miestai toje šalyje. Visos šalies vienu smūgiu negalėsi užgrobti, to nė vienas karo vadas nėra padaręs. Šalis užgrobiama palaipsniui: miestas po miesto, žingsnis po žingsnio, kaimas po kaimo, žmogus po žmogaus, namas po namo, gatvė po gatvės. Tavo užgrobiama teritorija.

Ar žinote, kas yra apsėdimas? Apsėdimas – tai tas miestas, kurio tu daugiau nebegali kontroliuoti. Ir tai labai pavojinga. Jūs visados turite priešą laikyti įtampoje ir jokioje savo teritorijoje nepasiduoti, netgi jei tos teritorijos jis neužgrobė. Negalima atsitraukti, girdite, NIEKADOS! Regėjime Dievas man liepė pasidaryti savo gyvenimo žemėlapį. Aš paklausiau: „Kam to reikia?“ Ir Dievas pradėjo mokyti mane, kad į savo gyvenimą žiūrėčiau kaip karo vadas. Dievas man pasakė: „Nupiešk ratą ir padalyk jį į dalis. Tai bus kiekviena tavo gyvenimo sritis. Užrašyk visas savo gyvenimo sritis: sielos sritis, emocijų sritis, seksualinė sritis, potraukių sritis. Po to kiekvienoje srityje užrašyk procentais, kiek ta sritis atiduota Jėzui“. Kai tai padariau, buvau šokiruotas! Koks velnias melagis! Mano ir tavo gyvenimas praktiškai visas turi priklausyti Jėzui! Sakysim, gyvenime visos sritys 99,9 proc. priklauso Dievui, tačiau pasilieka viena mažutė sritis, kuri net nedominuoja, bet ji dažnai apie save primena. Velnias šioje srityje pastato tvirtovę ir padaro tave vergu ir pralaimėtoju. Ar tu įsivaizduoji, koks tai melas? Padaryk savo gyvenimo žemėlapį, ir pamatysi visą tiesą! Po to Dievas man pasakė: „Visą save ir visą savo sąžinę atiduok Jėzaus Kristaus įtakai“. Žinokite, kad mūsų sąžinę yra labai rimtai pažeidę demonai, kūniška prigimtis ir religija, ir ji mums nuolatos kelia sielvartą. Iš tiesų sąžinė turi nutilti ir paklusti Kristui!

Grįžkime prie karo. Į mane pataiko strėlė, aš ją ištraukiu, atsiprašau Dievo, dedu į lanką ir grąžinu atgal. Ar tu kada nors verki, pralaimi, pasiduodi, traukiesi? Taip! Depresija užpuola? Niekados gyvenime! Kodėl? Nes savo kovos lauke aš ne kareivis, bet GENEROLAS! Jūs dabar gaunate labai svarbią informaciją, ir jei šią pamoką praleisite, dar dešimtį metų gyvensite šioje nelaisvėje, pralaimėjimuose ir prakeikimuose. Jūsų sąžinė grauš jus gatvėje,

namuose, darbe. Pasakyk: „Sąžine, užsičiaupk, įsakau tau Jėzaus vardu! Aš pavedu tave Jėzui, ir tik tai, kas parašyta, bus mano gyvenimo įstatymas. O parašyta: „Visi jūs Aukščiausiojo vaikai ir nuo jūsų galvos plaukas be Jo žinios nenukris“. Tu tampi nugalėtojas, kai tik atiduodi Jėzui savo gyvenimą!

Aš noriu jus įkvėpti! Po to, kai jūs perskaitysite šią knygą, tapsite laisvi savo prote ir savo dvasioje, man už jus net melstis nereikės!

Ar žinote, kas yra melas? Tai neteisinga informacija. O ar žinote, kas yra tiesa? Tai teisinga informacija. Ir kai į tavo gyvenimą ateina informacija iš Šventosios Dvasios, ji sugriauna velnio melą. Jūs visi nugalėtojai! Tiesiog niekados dar į savo gyvenimą jūs nežiūrėjote Dievo akimis ir generolo akimis. Pakeiskite savo požiūrį!

Kai rašiau šią temą, velnias nenorėjo, kad ji būtų išspausdinta ir kad Bažnyčia ją išgirstų! Jūs net neįsivaizduojate! Kai ją rašiau, tai realiai jaučiau demoną, kuris stovi, šiepia dantis ir urzgia, bet nieko negali padaryti. Todėl, kad šį žodį VISI turi išgirsti. Ir todėl, kai šią žinią išgirs buvęs krikščionis, kuris visą gyvenimą koncentravosi į kokius nors mažmožius savo gyvenime, jo gyvenimas keisis dėl tiesos, kuri ateina iš Šventosios Dvasios.

Dievas man pasakė: „Aš padėsiu tau nugalėti. Nes be Manęs, tu nieko negali“. Ir aš paklausiau: „Jėzau, ką man daryti?“ Jis atsakė: „Atsipalaiduok ir garbink Mane“. Kai aš krentu, tai iš karto stojuosi, paprašau Dievo man atleisti ir judu toliau. Aš turiu vaistinėlę, kuri vadinasi „mano Dievo Kraujas“. Jėzaus kraujas tobulas, o tai reiškia, kad esu laisvas ir nuo kitų nuodėmių. Tai gali tik suaugęs suprasti, o kūdikis sakys: „Tai ką, aš dabar galiu nuodėmiauti?“ – Ne!!! Ateik čia, aš už tave pasimelsiu ir bukumo dvasia pasitrauks! Kalbu apie tai, kad kai mane sužeidžia, šaukiuosi Jėzaus kraujo ir žaizda iš karto užgyja. O velnias daro taip, kad aš, susikoncentravęs į kokį nors dalyką savaites, mėnesius, metus, galvočiau, kad tai Dievas, ir net nesuprasčiau, kad Dievo ten iš vis nėra. Dievas sako: „Ateik pas Mane, sūnau, ir pamiršk visus tuos niekus“. Nuodėmė niekados Dievo nuo tavęs nepatraukia, tačiau nuodėmė tave atitraukia nuo Dievo. Tu paklausi: „Tai ką man daryti?“ Net kai tu krenti, niekados nuo Dievo nepasitrauk! Niekados! Tai ką man daryti, kai suklystu? Paprašyk atleidimo ir judėk toliau! O kas bus, jeigu taip nutiks

septyniasdešimt kartų per dieną? Paprašyk atleidimo septyniasdešimt kartų ir judėk toliau. Velnias nusiplūks tave bekandžiodamas!

Šėtonas nuo manęs atšoko prieš daugelį metų, nes Jėzus man pasakė ką daryti. Bet tik dabar Jis leido su jumis tuo pasidalinti. Jūs visi nugalėtojai, jūs tiesiog nežiūrėjote į savo gyvenimą Dievo akimis ir kaip generolas. Kareivis niekados nesugebės nugalėti generolo, bet generolas tikrai sugebės. Noriu, kad jūs suprastumėte, jog mūsų dvasios šėtonas negali liesti.

Ar žinote, kas aš? DVASINIS ŽMOGUS! Būdamas dvasinis žmogus, pasitraukiu į šalį, o mano kovos laukas – tai mano kūnas, mano nuodėminga prigimtis, mano neteisingi poelgiai. Tu – DVASINĖ BŪTYBĖ, ir liaukis būti gyvūnu. Pasitrauk į šalį ir pasakyk: „Viešpatie, pergalė ateis“. Žinote, kada mes laimime? Kai nesusikoncentruojame į kulkas, bet tik į teritorijos užgrobimą. Kiekviename kare kas nors žus, kiekviename kare tu kur nors suklysi, kur nors bus sužeistų. Argi kariai be randų? Mūsų krikščionybėje velnias išplatino tokį melą, kad po atgailos žmogus turi būti nenuodėmingas ir visiškai šventas. O jeigu tavyje kas nors liko, vadinasi, tu neatgailavai. Melas iš pragaro, religinė petarda! Praktiškai visos jūsų gyvenimo sritys užimtos Dievo, visos. Visa, kas tau palikta, tai tik keletas mažų sričių, kurias Dievas tau atidavė. Kodėl? Kad išmoktum tapti kariu ir nugalėtoju! Biblijoje yra aprašyta ir apie apaštalus, kad jie vis dar pakliūdavo į įvairias problemas. Bet šešėlis gydė? Gydė! O Petras veidmainiavo? Veidmainiavo! Toks gyvenimas. Kaip tai galima suderinti?

O, Jėzau, kas tai? Kodėl Bažnyčia kiekvieną dieną turi taip žiauriai kovoti? Taigi todėl, kad kovojama tik su nugalėtojais. Su nugalėtais nėra ko ir kovoti, jie sunaikinti. Jeigu su tavimi kovoja, vadinasi tu turi čempiono diržą. Jeigu prieš tave sukilo giminės, velniai, religija ir visi vadinamieji broliai ir sesės, žinok, TU ČEMPIONAS! Neatiduok savo diržo, neatiduok savo pozicijos, nes TU – ČEMPIONAS!

Duosiu jums pavyzdį iš Dievo Žodžio ir parodysiu, kad būtent tai yra Dievo taktika. Prisiminkite Jozuę, kai Dievas jam liepė nueiti ir užkariauti visą žemę. Ar žinote, kad Kanaanas kitoje Jordano pusėje visas priklausė Izraeliui? Tai kodėl Dievas neatidavė visos žemės Jozuei? Jozuė nebūtų sugebėjęs išlaikyti visos užimtos teritorijos. Pavyzdžiui, dešimties tūkstančių žmonių armija užkariauja

dešimt tūkstančių miestų. Kai užkariaus visą teritoriją, ar galės dešimt tūkstančių žmonių kontroliuoti dešimt tūkstančių miestų? Ne, ne ir ne! Dievas duoda devyniasdešimt procentų pergalės, nes devyniasdešimt tu gali kontroliuoti, o visko tu niekados kontroliuoti negalėsi. Kodėl?

Skaitykime Pakartoto įstatymo 7 skyriuje nuo 21 eilutės: *„Nebijokite jų, nes Viešpats, jūsų Dievas,* ***yra tarp jūsų*** *– Dievas, didis ir baisus“.* Pirma, ką Dievas tau kalba kare – AŠ SU TAVIMI. Kas tau beatsitiktų, ar tave sužeistų, ar nesužeistų, velnias tau kalba, kad tu esi niekas. Problema, kur tu prašovei pro šalį, yra menka, o tu jau praskydai. Velnias tau meluoja: TU NUGALĖTOJAS!? Visados sakyk: „Viską pasieksiu, niekur nesidėsiu ir tu, kipše, pabėgsi. Dievas tiesiog leidžia, kad tie dalykai būtų mano gyvenime. Jis mane treniruoja, kad, kai užgrobsiu šią teritoriją, galėčiau ją išlaikyti“.

22 eilutės pradžia: *„Jis išvys šitas tautas iš tavo akivaizdos vieną po kitos...“* „Kodėl, Viešpatie? Aš noriu visko iš karto!“ Neišlaikysi, negalima visko iš karto. Dievas sako: žingsnis po žingsnio, miestas po miesto, teritorija po teritorijos. Kodėl Jis tai daro?

22 eilutės pabaiga: *„...Tu negalėsi jų sunaikinti iš karto, kad neatsirastų daug laukinių žvėrių prieš tave“.* Iš karto Jerichas, po to kitas, po to trečias miestas, ketvirtas. Aš apsupu miestą ir jį užimu. Kiekviena iš jūsų sričių – tai atskiras miestas, kurį jūs paimsite savo laiku. Nustokite kovoti kaip kareiviai: jūs visados pralaimėsite. Jūsų gyvenimas – tai kova, ir ta kova yra žiauri.

23 eilutė: *„Viešpats, tavo Dievas, atiduos jas tau, naikindamas jas, kol jų nebeliks“.* Kas kovoja? Dievas kovoja! Ar jis ko nors nepadaro iki galo? Jis viską padaro iki galo! Tai mes neatnaujintu savo protu neteisingai matome kovą. Mūsų galvoje – velnio melas ir mūsų sąžinė. Tačiau ne tie dalykai turi mums kalbėti. Ir kai tu atsitrauki, užkiši sąžinei gerklę ir atiduodi ją paklusti Jėzui, kai tavo sąžinė visiškai susijungia su Žodžiu, – tada tavo dvasia kontroliuoja gyvenimą, o ne tavo nuodėminga prigimtis. Kodėl tu dabar kenti? Nes tavo nuodėminga prigimtis kontroliuoja tavo gyvenimą. Todėl, kai strėlė pataiko į tavo kūniškumą, tu verki. Nustok gyventi kaip kūniškas, tapk DVASINIU ŽMOGUMI! Tu – ATGIMUSI ASMENYBĖ! Daugybei žmonių prireikia daugelio metų, kad tai suprastų ir nesitapatintų su savo kovos lauku, kuris yra tavo

kūniškumas ir tavo gyvenimas. Aš nesusitapatinu, tiesiog užgrobiu, nugaliu. Dievas apie tai kalba tiems, kas tai priima kaip auksą, kaip gyvenimo principus. Manęs niekas nenugalės, nes aš žinau tiesą, ir tiesa padarė mane DVASINIU. Aš esu dvasia, kuri turi sielą ir gyvena nuodėmingoje prigimtyje. Taip, tavo kūne dar yra nuodėminga prigimtis, kuri yra gimusi iš velnio, todėl velnias per tai tave nuolatos nugali. Todėl, kai tu ką nors savo gyvenime atsikovoji, neskubėk. Susikoncentruok į rimtą kovą. Nustok pulti miestus, kol tu dar neužgrobei prieš tai esančių miestų, nustok save apgaudinėti. TU TURI VISIŠKAI ATSIJUNGTI NUO NUODĖMINGOS PRIGIMTIES IR GYVENTI DVASIA, NES DVASIA NIEKADOS NEGALI BŪTI NUGALĖTA!!!

PRAKEIKĘ

SĖKMĘ

Dievas man prakalbo apie vieną dalyką, kurį laikiau iki to laiko, kol negavau iš Jo patvirtinimo. Aš girdėjau Bobo Džonso, Deivido Vilkersono ir dar keleto pateptų pranašų ir mokytojų pranašystę apie Kristaus Bažnyčią. Esu įsitikinęs, kad jūs visi girdėjote šią pranašystę: „Bažnyčia guli prikaustyta ant žemės ir negali pasikelti, nes ją kažkas laiko. Ji prie žemės pritvirtinta stipriais siūlais ir lynais“.

Neseniai aš taip pat pamačiau šį regėjimą ir buvau nustebintas: kam Dievui prireikė jį man rodyti? Apie jį jau žinojau bei skaičiau ir visiškai sutinku su šiuo apreiškimu. Bet Dievas sutelkė mano dėmesį ne į milžiną, ne į Bažnyčią, gulinčią ant žemės, bet į LYNUS, kuriais šis milžinas buvo pritvirtintas prie žemės. Tai buvo juodi lynai. Pamačiau visai kitą regėjimo pusę. Paklausiau: „Viešpatie, kas yra tie juodi lynai?“ Šventoji Dvasia man pasakė labai įdomų ir unikalų dalyką: „Lynai – tai velnio melas, tai – neteisingi supratimai, tai – neteisingas ėjimas ir tai – Dievo dvasinio pasaulio dvasinių įstatymų nepaisymas, nes Bažnyčia jų nežino ir nesupranta, todėl, kad ji yra apgauta. Velnias vis dar sugeba laikyti Bažnyčią mele. Aš duosiu tau temas, kurios nupjaus ir sutraukys visus lynus vieną po kito“.

Tai ir yra būtent ta temų serija, kurias Dievas man davė per tam tikrą laiką. Būtent tai išlaisvins Bažnyčią, ir visi lynai pradės trūkinėti. Šios temos nepriklauso bendram mano tarnavimui. Jos nepriklauso tiems dalykams, kuriuose aš konkrečiai judu. Dievas man pasakė, kad turiu paleisti šias temas į dvasinį pasaulį, ir aš privalau tai padaryti, nes jas turi išgirsti ir pamatyti šimtai tūkstančių žmonių.

Šventoji Dvasia man pasakė: „Aš kurį laiką ateisiu pas tave ir būtent šias temas duosiu į tavo dvasią“. Vakare, kai ruošiausi sekmadienio tarnavimui savo atsiskyrimo vietoje, atėjo Šventoji Dvasia ir pradėjo dėti į mano dvasią visus šiuos dalykus, nors buvau numatęs rengtis visiškai kitai temai. Aš net rašyti nespėjau, meldžiausi ir prašiau: „O Šventoji Dvasia! Duok galimybę mano rankoms ir mano protui, kad nieko neprarasčiau“.

Noriu jums pasakyti, kad niekados nebūčiau to pasakojęs, jei Šventoji Dvasia nebūtų man liepusi. Ji man pasakė: „Aš apsilankysiu pas tave laikas nuo laiko ir duosiu tau kitą tiesą, kurią šiam laikui Bažnyčia yra pasirengusi priimti“. Jūs žinote, kad velnias nori laikyti Bažnyčią suparalyžiuotą. Jis nori sustabdyti Bažnyčią ir jis turi vieną iš geriausių ginklų, kuriuos šiam tikslui naudoja – tai jau antrasis

ginklas; pirmasis, kuriuo jis sulaiko Bažnyčią, tai melas, kad tu esi pralaimėjęs. Tema „Nugalėti ir išlaikyti“ – tai vienas iš kertinių akmenų, kuriuos dabar Dievas deda į savo Bažnyčios pamatus. Tai – vienas iš galingų ir storų lynų, kuriais velnias laiko supančiojęs Bažnyčią. Šios temos yra skirtos vienam vieninteliam tikslui: išlaisvinti tavo protą ir dvasią. Ir kai ateina tiesa – tu iš tiesų tampi laisvas, nes tiesa tave išlaisvina.

Ar žinote, kad paskutiniais laikais būtent tiesa išlaisvins Bažnyčią? Ne koks nors pastorius, atskira denominacija ar tarnautojas. Būtent tiesa, kurią Dievas sugrąžins į žemę, išlaisvins Jėzaus Kristaus Kūną. Kaip Bažnyčia, mes pakilsime tik tada, kai įvyks tam tikri konkretūs dalykai, kai ateis tiesa ir kai Dievas nukapos visus velnio melo lynus. Niekad anksčiau nebuvau patyręs tokių jausmų, kaip rašydamas temą „Nugalėti ir išlaikyti“. Aš mačiau velnią, įsiutusį ir griežiantį dantimis, nes jis suvokė tai, ką Dievas darys, naudodamas būtent šias temas. Dievas ieško žmonių, kuriems Jis nori duoti savo tiesas. Bet daugelis žmonių jų negali perteikti, nes patys yra nelaisvi kai kuriose srityse. Anksčiau nesupratau, kodėl Dievas išlaikė mane laisvą kai kuriose mano gyvenimo srityse. Tai dėl to, kad dabar galėčiau laisvai apie tai kalbėti.

Taigi tema vadinasi „Prakeikę sėkmę“. Tiesa, kurią Dievas grąžina į žemę, išlaisvins Kristaus Kūną. Mes su jumis galėsime pakilti tik po to, kai Dievas nupjaus visus velnio melo lynus. Mačiau įsiutusį velnią, griežiantį dantimis, nes jis matė, ką Dievas šių temų proceso metu darys. Mačiau žmones, kuriems Dievas nori duoti Savo Tiesas, tačiau žmonės yra nepajėgūs jas perduoti kitiems, nes patys yra tose srityse nelaisvi. Šėtonas nori sustabdyti Bažnyčią, ir šiam tikslui jis naudoja vieną iš sėkmingiausių savo ginklų: mūsų negatyvių žodžių prieš save pačius jėgą. Krikščionys, nesuprantantys šių dėsnių, prakeikia, niekina ir stabdo patys save. Tai vienas iš pačių svarbiausių dvasinių dėsnių, kuriuos laužydami mes traukiame paskui save prakeikimus ir sugriovimą. Dievas man pasakė: „Mano vaikai patys kalti, kad prarado Mano šlovę. Didžioji dalis Bažnyčios nežino dvasinių dėsnių ir dvasinių tiesų“.

Jeigu norite išgirsti Dievą, suteikite Jam progą kalbėti su jumis. Kai aš kalbuosi su Dievu, tai daugiau tyliu, nei kalbu. Ar žinote, kas tai yra pokalbis su Dievu? Pokalbis su Dievu tai yra, kai aš užduodu Jam vieną klausimą, o po to laukiu Jo atsakymo, kartais

savaitę, dvi savaites, kartais metus, ir atsakymas ateina. Kai skaitysite šią knygą, Šventoji Dvasia jums leis suprasti, kad tai yra būtent jums.

Noriu jums atverti, kodėl iš Bažnyčios traukiasi pasisekimas ir Dievo Šlovė. Dar nė vienas pateptasis, vaikštantis Dievo Šlovėje ir sėkmėje, tačiau prakeikiantis kito patepimą, ilgai neišsilaikė. Kiekvieną kartą, kai tu negatyviai pasisakai prieš pateptąjį ir patepimą, kuris yra ant jo, nesvarbu, kas tu būtum ir ką jis būtų padaręs, tu nuliūdini Šventąją Dvasią ir prakeiki savo sėkmę. Dvasiniame pasaulyje tu skaudini ir niekini sėkmę. Savo regėjime sėkmę mačiau kaip gyvą materiją. Sėkmė yra dvasinis dalykas. Mačiau patepimo, palaiminimo sėkmę kaip gyvą materiją. Pasistengsiu tiksliai jums perduoti tai, ką mačiau.

Prieš daugelį metų Dievui pažadėjau, kad kalbėsiu Bažnyčiai būtent tai, ką Jis man pasakys ir parodys, ir niekuomet nieko neslėpsiu. Mačiau patepimo ir palaiminimo sėkmę kaip gyvą materiją, kurios Bažnyčia išsigynė ir ją prakeikė. Aš nesupratau, ką tai reiškia. Dievas man pasakė: „Mano vaikai savo lūpomis prakeikė savo gyvenimuose sėkmę ir palaiminimus. Mano vaikai išstūmė ir išvijo patepimą bei sėkmę ir į jų vietą atėjo nepasitenkinimas, nusivylimas ir prakeikimas“. Mes tai padarėme, nesilaikydami kai kurių dvasinių principų ir dėsnių, kurie yra Bažnyčios ir Visatos pagrindas. Kai mes juos laužome, naikiname savo pačių gyvenimus. Apie tai skaičiau Biblijoje, tačiau niekuomet anksčiau tam neteikiau didelės reikšmės, ką reiškia niekinti ir keikti patepimą bei Dievo pateptuosius.

Būkite be galo atidūs, nes kai kurie žmonės nesuprasdami šmeižia mane ir sako: tu atakuoji pateptuosius. Paklausykite! Niekuomet savo gyvenime nešmeižiau Dievo pateptojo ar jo patepimo. Jeigu tai būčiau daręs, Dievas niekados man nebūtų davęs to, ką jums dabar kalbėsiu. AŠ ATAKUOJU RELIGIJĄ. Tai mirties ir vergystės dvasia. Mes griauname demonišką monstrą, o ne kokį nors pastorių ar bažnyčią, nes tai Dievo vaikai, kuriems reikia išlaisvinimo. Jie nesupranta, nes yra akli ir neturi apreiškimo iš Dievo, bet jie taip pat yra Dievo vaikai. Mes jokiu būdu jų neatakuojam ir, neduok Dieve, kad kas nors iš mūsų tai darytų. Ir tai labai rimta.

Kai rašiau šią temą, mane apėmė siaubas ir baimė. Aš netgi nesupratau, kas čia su manimi darosi, ir ėmiau klausinėti: „Viešpatie, primink man nors vieną pateptąjį, prieš kurį ką nors pasakiau,

primink man nors vieną patepimą, kurį įžeidžiau“. Bet neprisiminiau nė vieno ir pagarbinau Dievą už tai, kad iš mano lūpų neišėjo nė vienas prakeikimas prieš patepimą. Dievas man pasakė, kad tai labai rimta, nes būtent dėl šios priežasties Bažnyčia netenka patepimo, praranda Dievo Šlovę. Ir daug pateptųjų, kurie vaikščiojo patepime, prarado Jo Šlovę būtent dėl šios priežasties: jie nesugebėjo sulaikyti savo liežuvio ir negatyviai kalbėjo apie vieno ar kito pamokslininko tarnavimą: „Šitas juokingai pamokslauja, pas aną žmonės krenta ant žemės, dar kitas auksą renka, o šitas – mato regėjimus ir pranašauja“. Ir tada suvokiau šį dalyką dvasiniame pasaulyje: mačiau pastorių, kuris tiesiog šaipėsi iš pateptojo patepimo. Tai mane šokiravo, ir aš taip išsigandau, kad pradėjau drebėti. Mačiau, kaip nuo to pastoriaus nuimama sėkmė. O sėkmė – tai gyva materija, gyva būtybė. Kai tai pamačiau, mane apėmė toks siaubas, jog prikandau savo liežuvį visam gyvenimui, kad nepasakyčiau prieš kurį nors pateptąjį arba patepimą negatyvaus žodžio ar kokios nors pastabos. Tada pamačiau, kaip nuo šio pastoriaus ir nuo jo bažnyčios patraukiamas Šlovės debesis. Tas Šlovės debesis yra gyvas, ir jis nuslenka. Pamačiau, kaip sėkmė ir patepimas, parengtas šiai bažnyčiai, pasitraukia. Dievas parodė visą denominaciją, kurioje visi pasisakė prieš vieną pateptąjį, ir Dievo Šlovė visiškai pasitraukė nuo visos denominacijos. Visgi mačiau, kad virš kai kurių šios denominacijos žmonių dar pleveno maža ugnelė, nes jie nesutiko su tais, kurie pasisakė prieš pateptąjį.

Ši tema yra ne padrąsinanti, o atvirkščiai, apkaltinanti. Kai jums perduosiu tai, ką man atvėrė Šventoji Dvasia, tai gali supurtyti visą jūsų supratimą ir priversti jus atgailauti dulkėse ir pelenuose. Tai, ką pamačiau, radikaliai pakeitė visą mano ankstesnį supratimą. Aš pamačiau, dėl ko Dievo Šlovė pasitraukė nuo visos denominacijos: tu įžeidei ne pateptąjį, bet patį patepimą. Tu prakeikei sėkmę, kurią turėjo tas pateptasis, o tuo pačiu prakeikei sėkmę, kurią turėjai tu.

Niekas iš mūsų, gyvenančių žemėje, nesuprasime visko, ką daro Dievas. Dievas man labai aiškiai pasakė: „Patepimas ir sėkmė įžeidžiamas ir sunaikinamas tuo momentu, kai tu, matydamas Šventosios Dvasios apsireiškimus, prieš juos pasisakai“. Tada Šventoji Dvasia man pasakė, jog tai taip stipriai susiję su Šventosios Dvasios įžeidimu, kad tik Dievas žino skirtumą. Ir tuomet Dievas pasakė: „Jeigu Mano tauta šito neišgirs ir nepriims į dvasią, tada bus

išlaisvintas Micholės prakeikimas“. Ar jūs žinote, kas yra Micholės prakeikimas? Šiais laikais ištisos denominacijos vaikšto šiame prakeikime. Nė nemanykite, kad aš kažką puolu. Sakau jums tai, ką man pasakė Dievas. Jis visa tai iš dangaus perdavė man, o aš pažadėjau Dievui viską žodis žodin perduoti, suprasdamas, kad tai – vienas iš sėkmės raktų. Taip, tu iššauki į save pyktį ir prakeikimą, bet išlaisvini virš savęs patepimą ir Dievo Šlovę, nuo kurios žmonės bus šokiruoti, kai jie šį žodį išgirs ir pamatys.

Patikėkite, visa tai, ką Dievas anksčiau yra mums parodęs fiziniame lygmenyje, tai yra dvasinis dėsnis. Daugybė žmonių ne vieną kartą įvairiais gyvenimo momentais piktinosi Dovydu. Ar prisimenate, kada Micholė tapo nevaisinga ir dėl ko taip atsitiko? Dėl to, kad Dovydas kaip tik tuo metu veikė Dievo garbintojo patepime. Visa esmė tame, kad jeigu tu nepalietei patepimo, kuris yra manyje, tai tu įžeidi tik žmogų. Bet jeigu tu pasisakai prieš Šventosios Dvasios judėjimą, tau jau žymiai rimčiau... Aš pažinojau žmones, kurie pasisakė prieš Beni Hiną, Katrin Kulman, Aleksejų Lediajevą ir prieš daugelį kitų pateptųjų. Jutau, kad mano plaukai stojasi piestu, nes būtent tada supratau, kad yra niekinama Šventoji Dvasia ir nuo jų patraukiamas patepimas. Paklausyk manęs!!! Jeigu tu kada nors savo gyvenime prieš ką nors kažką pasakei, turi atgailauti pelenuose ir dulkėse, nes dabar ateina kitas laikas. Tu turi prikąsti savo liežuvį ir jeigu nieko nesupranti, tai tau ir nereikia nieko suprasti. Niekas tau nesakė, kad Dievas turi prieš tave atsiskaityti už Savo veiksmus. Dievas pasakė, kad „kiekvienas, kas pasisakys prieš Mano patepimą, bus nubaustas“. Dievo Žodyje sakoma: *„Kas paliečia Mano pateptąjį, tas paliečia Mano akies vyzdį“* (Zach 2, 8). Kitais žodžiais tariant, „kas paliečia Mano nuosavybę“. Kai kurie nesupranta, kad būtent tai ir neleidžia jiems prasiveržti jų gyvenime, jų šeimoje. Man kartais netgi juokinga, kad tokie žmonės dar galvoja, jog į jų gyvenimus arba į jų bažnyčią ateis prabudimas. Jie prakeikė prabudimą!!! Ir tai yra vienas iš lynų, kurie laiko visas bažnyčias ir praktiškai visas denominacijas. Jeigu tu esi nepatenkintas pačiu žmogumi, jo klaidingais veiksmais arba poelgiais, tai yra viena. Bet visiškai kitas dalykas yra, jeigu tas žmogus veikia po patepimu ir perduoda kažką iš Dievo, – tau reikės atsakyti prieš Dievą! Nelaikykite savęs protingesniais už Dievą! Ar daug kas iš mūsų gali paaiškinti, kaip Dievas veikia ir kaip neveikia? Mes nieko nežinome.

Ir tik tavo iš aukšto atgimusi dvasia pasakys: tai Dievas, ir tai tik tada, kai tu turi su Juo labai artimą ir labai stiprų ryšį. Dovydo patepimą Micholė įskaudino, ir būtent dėl to nuo jos pasitraukė palaiminimas ir atėjo nevaisingumo prakeikimas. Tai dvasinis dėsnis, kurį mes realiai matome. Ar daug yra bažnyčių ir atskirų žmonių, gimdančių dvasinius vaikus Dievo Karalystei?

DIEVAS GINA SAVO PATEPIMĄ. Jeigu tu esi tas žmogus, kuris negatyviai kalba apie bet kurį pateptąjį, jeigu tu ignoruosi šią temą, tai Dievas ignoruos tavo klausimus, maldas ir tavo užtarimus. Dar daugiau, tu būsi prakeiktas prakeikimu, išlaisvintu Paties Dievo. Tai vienas iš svarbiausių dvasinio pasaulio dėsnių, kurį sulaužę žmonės pakliūva po prakeikimu. Tie, kas nepaklūsta, pažeidžia ir ignoruoja šį dėsnį, pakliūva po prakeikimu. Iš jų gyvenimo išeina sėkmė, nes pasitraukia Šventoji Dvasia, duodanti tą sėkmę. Ir dvasiniame pasaulyje tu tampi atviras demoniškoms atakoms. Šventoji Dvasia pasakė, kad ji primins Savo vaikams viską iki smulkmenų: momentą ir datą, kai tu, sėdėdamas prie televizoriaus, dalyvaudamas kokioje nors konferencijoje ar klausydamas kasetės kalbėjai kažką negatyvaus. Ji tai darys ne tam, kad tave nuteistų, bet kad tave išlaisvintų. Bažnyčia turi pakilti. Mūsų užduotis yra, kad visa Bažnyčia pakiltų!!! Kad Kristaus kūnas prisikeltų!!!

Daugelis pastorių manęs klausia: kodėl mums Dievas neduoda to, ką duoda tau? Dėl to, kad aš atiduodu žmonėms Žodį taip, kaip jį gaunu. O tu? Tai ir yra kamštis Dievo Patepimui! Kiek tu Dievui sumokėjai, kad tai gautum? Kai kas sukioja pirštu ties smilkiniu ir sako man: tu dabar būtum pats turtingiausias žmogus, jeigu už savo pamokslus imtum nors po vieną dolerį, nes visas pasaulis jų klausosi. Jiems atsakau, kad aš esu turtingas!!! Ką turiu galvoje? Esu turtingas pakeistais žmonėmis Jo vardu! Žmonės nesupranta mano turtų. Bet mano tikslas – ne pinigai. Mano tikslas – dar viena siela! Nes dar viena siela po šios temos taps visiškai laisva. Noriu tau pasakyti: koks tu bebūtum šaunus, kokių draugų beturėtum, bet jeigu iš tavo lūpų išsprūdo prakeikimas, įžeidimas ar koks nors pasmerkimas kurio nors pateptojo atžvilgiu, žinok: tu prakeikei savo sėkmę. Tu ją prakeikei!!! Ir pasakei jai – šalin iš mano gyvenimo!

Būtent tai aš mačiau. Dievas man paaiškino, dėl ko žmogui davė mąstymą. Protą turi tik tu! Gyvūnai turi tik instinktus, bet mąstymo ir proto jie neturi. Dievas man pasakė, kad Savo tautai,

visiems žmonėms be jokių išimčių, Jis davė mąstymą tik dėl vienos priežasties: nes savo prote mes parengiame savo kalbos maketą. Ir po to, kai tu parengei savo kalbos maketą, tu ją išsakai. Bet kai tu ją pasakei, jau nebegali susigrąžinti atgal. Dievas man pasakė: „Aš daviau mąstymą žmonėms dėl to, kad jie yra sukurti pagal Mano panašumą ir kad jie nepasakytų: „Mes sukūrėme". Dvasiškai mes akli, mes nematome dvasios akimis, bet kiekvienas iš mūsų esame kūrėjas. Kokioje dvasinėje būsenoje tu bebūtum, tu esi pavojingas šėtono karalystei, nes tu gali ištarti tokius galingus žodžius, kad šėtono karalystė pradės griūti. Ir Dievas man pasakė: „Mano vaikai turi išmokti teisingai naudoti savo mąstymą. Mąstymas – tai juodraštis, kurio be tavęs niekas nemato. Juodraštis – tai tas, kurį rengiu, kad sukurčiau originalą. Aš daviau mąstymą Savo tautai, kad prieš ką nors sakydami gerokai pagalvotų. Tai užbaigtas produktas".

Kai Dievas man tai parodė, aš virpėdamas ištariau: „Mano Dieve! Kiek gyvenime aš nusidėjau savo liežuviu, nesuvokdamas, ką kalbu". Tada pamačiau, kaip žmogus galvoje surenka maketą ir po to kalba. Ir gavosi gyvas daiktas, kurio neįmanoma susigrąžinti: jis pakibo dvasiniame pasaulyje. Tai skaitydami būkite labai atidūs!

Dievas tau davė protą, kuriuo tu viską analizuoji. Ir tik tada, kai savo prote tu sukuri ir viską pasveri, gali visa tai paleisti gyventi iš savo lūpų. Prisimink, ŽODIS – TAI TAVO KŪRINYS. Kai ką nors kalbi neapgalvojęs – tai yra velnio ataka į tavo gyvenimą, kad pasakytum greitai ir neapgalvotai. Būk labai atsargus! Mato 12 skyriaus 36–37 eilutėse skaitome: *„Todėl sakau jums: teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį. Pagal savo žodžius būsi išteisintas ir pagal savo žodžius būsi pasmerktas".* Ar žinai, kas tai yra tušti žodžiai? Neapgalvoti tavo prote! Tuščias – tai reiškia neapmąstytas, nepasvertas, bet tiesiog atėjęs į galvą ir išsakytas. Kodėl žmogus turi duoti ataskaitą? Kodėl už žodžius? Todėl, kad tavo išsakyti žodžiai – tai tavo veikla, kiekvienas tavo žodis dvasiniame pasaulyje – tai veikla. Tu gali sakyti: „Dieve, pakelk mano bažnyčią, pakelk mano vaikus, pakelk mano šeimą", – ir čia pat pasipiktinti ir paniekinti patepimą, keikti pateptąjį ir kalbėti, kad per jį veikia ne Dievas, bet piktasis. Žinok, tu ką tik prakeikei savo šeimą ir savo bažnyčią, o iš tavo gyvenimo yra patraukiamas patepimas. Kodėl? Tai juk buvo tik žodžiai? Bet tu net nesupranti, kad tavo žodžiai yra daug svarbesni už tavo darbus.

Darbus galima pataisyti, o tavo paleisti žodžiai pakibo atmosferoje visam laikui! Viskas! Kaip tai atitaisyti? Dievas man parodė, kaip tai atitaisyti. Esu visiškai įsitikinęs, kad tie, kurie neturi Dievo Šlovės savo gyvenime bei savo tarnavime, tai žmonės, kurie atakavo pateptuosius. Aš jums garantuoju! Jei atrodo, kad gyvenimas griūva, vaikai gyvena baimėje, pakliūva į kalėjimus, vartoja narkotikus, nėra maldos gyvenimo ar pasitraukė Šventosios Dvasios ugnis, – taip nutinka tiems žmonėms, kurie nuolat reiškia savo nuomonę apie pateptuosius ir jų judėjimą Šventojoje Dvasioje. Jų šaltinis užsiveria, nes būna pažeistas dvasinis dėsnis! Ir jie dabar yra baudžiami už dvasinių dėsnių laužymą. Žmonės klausia: „Kodėl man nesiseka?“ Atsakau: „Tu prakeikei sėkmę, ir ji nuo tavęs pabėgo!“ Ir jeigu tokie žmonės nesustos, neatsiprašys Šventosios Dvasios, tai jų sėkmė nebesugrįš. Šio principo Dievas mane išmokė iš karto, kai tik pradėjau tarnauti. Jis pasakė man ir mano žmonai: „Niekados neprakeik sėkmės, nes tu pats ją nuo savęs nustumi. Tu turi laiminti sėkmę. Tu neturi teisės teisti!“

Kai rašiau šią temą, tai parkritau ant kelių ir pradėjau vardinti ir laiminti kiekvieną pateptąjį taip, kaip niekados gyvenime nebuvau laiminęs. Aš pamačiau, kad taip darydamas aš iš visų pusių jų patepimą pritraukiu prie savęs! Ar žinote, kodėl Eliziejus gavo dvigubą patepimą? Nes jis visados laimino patepimą. Kai tu laimini pateptojo patepimą, tai tas patepimas ateina ant tavęs! Tau nereikia pas jį važiuoti, tau reikia jį laiminti! Laiminti ir laiminti! Ir tu prisišauki patepimą į savo gyvenimą. Taip yra visose srityse!

Ar žinote, kas labiausiai išsibujojo bažnyčiose? Pavydas! Pavydas – tai visų problemų šaknis. Pirmoji nuodėmė nebuvo išdidumas, pirmoji nuodėmė buvo pavydas. Išdidumas pats negali ateiti, jam reikalingas pamatas. Pirmasis laiptelis yra pavydas, o po to išdidumas. Vienas pateptasis negali žiūrėti į kitą pateptąjį ir laiminti jo. Ir būtent taip denominacija prakeikia denominaciją ir nustumia nuo savęs patepimą. Kita denominacija prakeikė dar vieną denominaciją ir taip pat nustūmė nuo savęs patepimą. Šiomis dienomis Šventoji Dvasia juda naujai, ir tos bažnyčios arba atskiri žmonės, nepažindami naujo judėjimo, patys nuo savęs nustumia patepimą, nors iki tol jame judėjo. Dabartinė Bažnyčia, galima sakyti, yra mirusi, ir tik kai kuriose srityse ji gyva, – ten, kur vos vos juda Šventoji Dvasia. Nežinau, kam jūs priskirsite šią temą, bet,

mano nuomone, ji yra viena iš pačių svarbiausių temų ir gyvenimo principų.

Dabar kalbu apie dvasinius principus Dievo vyrams ir moterims, pateptiesiems ir pateptosioms, kurie nesupranta, kur dingo patepimas, kurį jie vakar turėjo. Dievas man liepė perduoti jums tokius žodžius: „Žinok, kai tik tu konkrečiai pasakai kokius nors žodžius prieš Dievo pateptą tarnautoją, tu iš karto tai pasakai į savo gyvenimą. Žodis į žodį, pyktis į pyktį, prakeikimas į prakeikimą, visa tai, ką tu tik ką turėjai omenyje, visa tai tapo tavo!“ Ir dar štai ką Dievas man pasakė: „Todėl nesistebėk, ką tik tu besistengtum daryti savo gyvenime, kaip besistengtum tapti sėkmingas, sėkmė niekados neateis. Vietoj to ateis kartėlis ir nusivylimas. Tu visą gyvenimą gyvensi depresijoje, kančioje, kartėlyje ir nusivylime. Tau nesiseks, nes tu prakeikei sėkmę!“

Kai tu Šventosios Dvasios judėjimo atžvilgiu ištarei prakeikimo žodžius, pamačiau, kaip prakeikimas išėjo iš tavo lūpų ir pakibo virš tavo galvos. Būtent šis darinys užtemdo Dievo judėjimą ir uždengia tavo dangų. Dabar tavo maldos negirdimos, nes tas tamsus prakeikimų debesis visados juda paskui prakeikėją. Tu dabar sukūrei juodą prakeikimų debesį, prie kurio prisijungė demonai. Tačiau prakeikimų debesis niekados neužslenka virš pateptojo, niekados! Ant pateptojo jis negali užslinkti, nes jį saugo Dievas ir Jo patepimas. Šis debesis niekados ten nenueis. Jis visados judės virš tavo galvos drauge su demonais ir kipšais, kuriuos tu paleidai iš pragaro.

Kai kurie žmonės manęs klausia: „Kodėl demonų atsiranda vis daugiau?“ Jų šioje žemėje vis daugėja, nes mes, žmonės, esame demonų vartotojai. Demonų netampa daugiau, nes mes jų negimdome. Jie prikaustyti prie pragaro sienų. Jie turi turėti teisę, kad juos pats šėtonas išleistų į žemę. Kiekvienas žmogus yra velnių vartotojas dėl savo nuodėmių. Ir todėl pagal poreikį jie išleidžiami į žemę. Visa žemė pradėjo išsigimti, išlaisvindama velnius, ir jeigu anksčiau buvo palyginti nedaug žmonių, tai dabar jų daugiau kaip 6 milijardai. Ir kiekvienam iš jų kokioje nors srityje reikia demono. Nereikia, bet mes gimdom: gimsta kūdikis, paveldėjęs prakeikimą, ir dabar jau reikia demono. Taip žemėje daugėja demonų, ir ji dar labiau išsigimsta. Kodėl? Žemės prisipildymo eigoje, kai žemė prisipildo neapvalytais, neišlaisvintais žmonėmis, iš pragaro

išleidžiami demonai ir velniai. Privalome suprasti šį dvasinį dėsnį. Kai tu ką nors prakeiki, tas debesis pakimba virš tavęs. Tai gyva būtybė, su kuria tau kada nors gyvenime teks išsiaiškinti santykius.

Kai kurie žmonės visą savo krikščionišką gyvenimą kovoja, tačiau niekados taip ir nesulaukia sėkmės: nei finansinėje srityje, nei šeimoje, nei dvasiniuose dalykuose, nei Bažnyčioje. Kuo jis beužsiimtų, visose srityse jis vos suduria galą su galu. Šventoji Dvasia tau primins tuos momentus, ir tu turėsi labai rimtai atgailauti. Jeigu tu supranti, kad tai, ką dabar kalbu, liečia tave, tau būtina padaryti štai ką: jeigu tu viešai keikei pateptąjį, tai būtinai viešai turi jį palaiminti ir paprašyti Šventosios Dvasios bei to pateptojo, apie kurį blogai atsiliepei, atleidimo. Gali būti, kad tu neturėsi galimybės kai kurių pasiekti, tačiau Dievas mato tavo širdį: tuo atveju turi juos laiminti, laiminti ir laiminti, – išlieti priešnuodį! Antraip tu visą gyvenimą kovosi su savo debesimi, kurį pats sukūrei. Ką daryti? Laiminti tą, kurį tu kažkada prakeikei ar negatyviai apie jį kalbėjai. Kai kas galvoja, kad jei atsiprašys Dievo, tuo viskas ir baigsis, bet taip nėra. TU ĮSKAUDINAI PATEPIMĄ! Prisiminkite Jobą ir jo draugus. *„Kai jis meldėsi už savo draugus, Viešpats išvadavo Jobą ir davė jam visko dvigubai, negu jis anksčiau turėjo“* (Job 42, 10). Kodėl Dievas jiems neatleido? Nes jie kalbėjo į Jobo gyvenimą, tuo įskaudindami Dievą. Perskaitykite paskutines Jobo knygos dalis. Kai jūs prieš ką nors pasisakote ar prakeikiate, tada tas žmogus turi raktus į jūsų laisvę. Jūs turite jį laiminti, ir jis turi jus laiminti. Kas tai bebūtų, mažas ar didelis žmogus, jūs turite atsiprašyti ir atstatyti palaiminimą savo šeimoje ir savo bažnyčioje. Jeigu jūs tai kalbėjote prieš visą bažnyčią, tai prieš visą bažnyčią ir atsiprašykite. Tai rašau ne nuo savęs. Dievas man įsakė atiduoti jums tai, ką gavau.

Ir dabar, arba aš išlaisvinu tave, arba duodu tau dvasinį dėsnį. Jeigu tu nori būti palaimintas, tu turi visus laiminti! Kodėl Dievas liepė laiminti Izraelį? Nes tarp Izraelio tautos gyvena Dievas, gyvasis Dievas gyvena tarp Izraelio! „Niekinantis Izraelį niekina Mane, keikiantis Izraelį bus prakeiktas!!!“ Visos apkalbos ir prakeikimai dvasiniame pasaulyje kabo virš tavęs ir kiekvieną dieną liudija prieš tave. Man Dievas parodė, kad ta bjaurastis, kurią tu sukūrei, kabo virš tavo galvos! Tu sakai: „Aš noriu patepimo!“ Ir čia vietoj patepimo skamba prakeikimo žodis. Aš tai mačiau dvasiniame pasaulyje, Bažnyčia!!! Tau šito niekas neišaiškins, tu šito nerasi

jokioje knygoje, – aš tau aiškinu, ką mačiau. Ignoruodamas tai, tu prakeiki save. Prisimenate Jozuės patepimą, Saulių, Dovydą, į kurio gyvenimą atėjo prakeikimas, ir jis nesuprato, kas vyksta su jo gyvenimu bei su jo karalyste? Ir jam reikėjo pranašo, kuris pasakė: „ Saulius sulaužė sandorą, kurią sudarė Jozuė su šia tauta. Jie turėjo pilną teisę gyventi Izraelio žemėje“. O Saulius pradėjo juos naikinti ir Dievas tarė: „Aš nieko negaliu padaryti, kol ta tauta tavęs nepaleis“. Kas tai? DVASINIS DĖSNIS! Ta tauta, prieš kurią tu nusidėjai, turi tave paleisti. Ir Dovydas atėjo su dovanomis ir atsiprašė. Tauta pasakė: septyni Sauliaus sūnūs turi būti nužudyti ir tik po sūnų žūties prakeikimas buvo nuimtas. Saulius prakeikė save ir savo karalystę, nes pažeidė dvasinį dėsnį. Jis nuėjo kovoti prieš Dievo pateptuosius, kuriuos Dievas priėmė ir kurie per sandorą su Jozue buvo priimti į Izraelį. Jie turėjo pilną teisę mėgautis Dievu ir gyventi šioje žemėje. Tik negalvok, Bažnyčia, viso to ignoruoti: tu pažeidei dvasinį dėsnį. Kas tu bebūtum, tu turi Dievo panašumą kurti ir būtent savo žodžiu tu dabar kažką sukūrei, ir tai gyvena, veikia ir liudija prieš tave. Pagal žmogaus ištartus žodžius jis bus nuteistas arba išteisintas. Laimindamas būsiu palaimintas, o keikdamas būsiu prakeiktas. Kai visa tai mačiau, Šventoji Dvasia man buvo labai griežta, ir kai rašiau šią temą, buvau šokiruotas.

„Kas tu toks, kad drįsti teisti kito tarną?! Ar jis stovi, ar krenta – tai savajam Viešpačiui. Bet jis stovės, nes Dievas turi galią jį išlaikyti“ (Rom 14, 4). Netgi jei pateptasis neteisus, tu neturi teisės jį teisti. *„Esi nepateisinamas, kas bebūtum, žmogau, kuris teisi kitą. Juk teisdamas kitą, pasmerki save, nes ir pats tai darai, už ką teisi* (Rom 2, 1). Žmogus sako: AŠ TO NEKENČIU!!! Ir ateina neapykanta. AŠ TAI PRAKEIKIU!!! Ir ateina prakeikimas. TU sukūrei prakeikimą, ir jis liudija prieš tave!

Faraonas buvo išmintingas: jis pripažino Juozapo sėkmę. Sakykite: ar faraonui sekėsi, kai jis pripažino Juozapą? Ar žinote, kad Egiptas buvo sugriautas ir nebus niekados atstatytas tik dėl vienintelės priežasties: nes jie nepripažino Juozapo? Pakilo kitas faraonas, kuris nepripažino nei to, ką padarė Juozapas, nei jo patepimo, nei to, kad Juozapas buvo sėkmės priežastis, ir Dievas Egipto tautą prakeikė.

ŽINOKITE, KAD LAIMINDAMI VISADOS BŪSITE PALAIMINTI, KEIKDAMI VISADOS BŪSITE PRAKEIKTI!!!

KRISTAUS
KŪNO
MUTACIJA

Kaip ir visi krikščionys, mes nuolat turime siekti pereiti į naują lygį. Ir tam nėra ribų. Jei tu galvoji, pavyzdžiui, kad štai šis žmogus yra pateptasis ir manai, kad tai jau aukščiausia riba, kokią tik galima pasiekti, tu labai klysti, nes tobulėjimui ribų nėra. O kai tik sumanai tokį žmogų pavyti, jis nutolsta, o tu lieki kažkokiose tradicijose.

Mes turime suprasti, kad yra dalykai, per kuriuos Dievas mus veda. Ir, nepriklausomai nuo žmonių nuomonių, Jis judės šioje žemėje. Dievui vis vien per ką judėti! Jis gali akmenis prikelti, ir jie Jį garbins, jeigu Jo vaikai nusigręš nuo Jo ir neis paskui Jį. Mano brangieji, noriu būti tarp tų, kurių niekas nejaudina, išskyrus Dievo valią ir Jo tikslus jų gyvenimui. Man nesvarbu žmonių nuomonės, jos manęs niekados nejaudino. Kodėl? Nes dažniausiai mes prarandame savo pašaukimą tik dėl to, kad sutinkame su kažkieno nuomone.

Jums dabar kalbėsiu apie dalykus, kurie mane giliai sujaudino. Visi jie sujungti į vieną grandinę. Dievas man pasakė: „Aš tau duosiu apreiškimus, kurie išlaisvins Mano Bažnyčią. Aš duosiu tau tiesas, kurios nupjaustys tas virves, kuriomis prikaustytas Kristaus Kūnas prie žemės, prie nuodėmės, prie neveiklumo“. Ir tai, ką pamačiau, mane šokiravo.

Jūs žinote, mano brangieji, kad aš nekenčiu antrarūšės krikščionybės. Antrarūšė krikščionybė, antrarūšiai pastoriai, antrarūšiai pamokslai, antrarūšės giesmės, antrarūšis gyvenimas. DIEVAS MUS SUKŪRĖ ORIGINALIUS! Kiekvienas iš mūsų turime žinoti savo vietą. Jeigu tu esi antrarūšis pusfabrikatis, tu užimi ne savo vietą ir esi ne savo pozicijoje. Ką reiškia antrarūšis gyvenimas, antrarūšė lyderystė, antrarūšiai apreiškimai ar antrarūšis judėjimas? Antrarūšiai žmonės visados gyvena pavydu, tai pirma, taip pat savanaudiškumu bei konkurencija. Ar žinote šiuos tris dalykus? Tik originalas niekados su niekuo nelenktyniauja. Kodėl? NES JIS ORIGINALAS! Man kai kas skambina ir sako: „Pastoriau, jie kopijuoja ir pamokslauja tavo pamokslus neatsiklausę tavęs”. Tokiems susirūpinusiems atsakau: „Nepergyvenk, kopija tik įrodo, kad tu esi originalas”. Mano gyvenimas nepriklauso nuo to, kad aš kažkuo ypatingu maitinuosi. Mano gyvenimas priklauso nuo to, kaip aš surasiu savo vietą Jėzaus Kristaus Kūne ir kaip man pavyks būti tobula, unikalia individualybe su savo ryškiai išreikštu charakteriu ir apreiškimais. Kiekvienam Dievas turi vietą, ir jos tikrai dar niekas neužėmė. Jeigu tu sakai: „Štai šitas žmogus yra mano vietoje“, – tai žinok, kad ta vieta – ne tavo. Tavo vieta tiesiog dabar dar yra tuščia.

Noriu jums papasakoti apie velnio melą, kuris mane labai sukrėtė. Šiame regėjime buvau nuneštas į kambarį, kur stebėjau velnio tarybą. Aš buvau pritrenktas! Todėl šią dalį ir pavadinau „Kristaus Kūno mutacija“. Mačiau velnio tarybą, o šalia šėtono stovėjo vienas iš pačių svarbiausių demoniškos armijos generolų. Tarp jų vyko labai gudrus ir inteligentiškas pokalbis. Niekas ant nieko nepyko, niekas ant nieko neurzgė, uodegų jie taip pat neturėjo. Tai buvo inteligentiška armija, kuri labai rimtai rengėsi kovai, kad sugriautų Bažnyčią. Supratau viena: velnias neturi jokių kitų tikslų, girdite, – jokių, išskyrus vienintelį: sustabdyti Kristaus Bažnyčią! Visa kita jo apskritai nejaudina. Jį jaudina vienas vienintelis dalykas: velnio egzistavimui kelia grėsmę Bažnyčia, – tikra, gyva, deganti Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Brangieji, tikrai nieko nenoriu įskaudinti arba įžeisti, tiesiog noriu jums visiems realiai parodyti mūsų dvasinės būsenos vaizdą. Aš nekalbu apie atskiras bažnyčias ar atskirus lyderius. Kalbu apie bendrą Kristaus Bažnyčią, apie tai, kas pas mus dabar vyksta. Ir Viešpats parodė išeitį iš šios absurdiškos padėties.

Šėtono siekia, kad tu būtum ne savo vietoje, jis stengiasi visą gyvenimą tave laikyti nusivylime. Tavęs sustabdyti jis negali, tačiau jis gali nukreipti tave nuo tavo pozicijos. Dievas parodė man vieną unikalų momentą, kuris mane sukrėtė iki pat mano sielos gelmių. Tai, apie ką tame kambaryje buvo kalbama ir kokius sprendimus velnias priėmė, mane labai nustebino. Dievas man parodė, kad Bažnyčia išsigimė ir yra visiškai paralyžiuota. Patikėkite, velniui reikėjo įdėti visai nedaug pastangų, kad tai įvyktų. Tai, kas iš velnio išeina, – tik IDĖJA. Mums reikia suprasti šėtono vaidmenį. Kištis Šėtonas neturi teisės. Ar žinote, kaip verčiamas žodis „velnias“? Graikų kalboje du žodžiai *„dia“* ir *„bolo“* reiškia – metantis idėją. Velnias valdyti negali, tačiau jis meta ir meta tau idėją tol, kol ta idėja tampa tavo nuosavybe ir tu pradedi joje judėti. Velnias puikiai žino tavo, kaip kūrėjo, prigimtį. Tačiau jeigu kažkas tavo protui bus pakankamai ilgai ir įkyriai peršama, tu tą idėją priimsi ir ji taps tavo gyvenimo dalimi. Kai Dievas man parodė Kristaus Kūną ir tai, kaip jis atrodo dabar, buvau šokiruotas. Nebūčiau nė pagalvojęs, kad tai – Kristaus Kūnas. Kristaus Kūnas taip mutavo, kad įgijo kažkokios keistos būtybės formą. Todėl kartoju: velnias niekad nesistengė sustabdyti Bažnyčios, tai yra neveiksminga. Visuomet bus kas nors, kas neš ugnį, pamokslaus ir judės. Todėl iki šiol mes su jumis turime Žodį,

iki šiol kalbame apie Dievą: juk kažkas mums tai perdavė. Mes su jumis suprantame, kad velnias nepajėgus sustabdyti gyvą Bažnyčią.

Dievas man parodė, kad priešas, su kuriuo mes kovojame nėra kvailas. Velnias – labai gudri ir klastinga būtybė. Dažnai šėtonas priima savo generolų, kurie sklando ore ir kuriems paklūsta viešpatystės ir valdžios, patarimus. Ir visi sprendimai, kurie ten priimami, įvykdomi per jų pavaldinius, tuo pačiu stengiantis sugriauti arba susilpninti Kristaus Kūną. Šį kūną mačiau labai keistą. Jeigu mes matome fiziniame pasaulyje žmogų su išdurtomis akimis, išrautu liežuviu arba nupjautomis ausimis, – mes sakome, kad tas žmogus yra sužeistas. Bet aš pamačiau, kad per daugelį metų Kristaus Kūnas buvo taip išsigimęs, kad ten, kur turėjo būti akys ar ausys, nieko nebuvo! Akla Bažnyčia! Bažnyčia negali kalbėti, matyti, girdėti. Mes turime suvokti tą klastingą velnio planą. Dievas man pasakė: „Šį mutantą ne velnias sukūrė, tai padarė pati Bažnyčia. Bažnyčia išsigimė, nes atsižadėjo visų dvasinių pasireiškimų, atsižadėjo Šventosios Dvasios judėjimo. Bažnyčia pati išstūmė pranašystes, regėjimus, Šventosios Dvasios jėgą, dvasių atpažinimą ir visa kita“.

Daugelis, kurie skaito šias eilutes, negali manęs suprasti. Aš tau patarsiu: užsidaryk į kambarį, paimk keturiasdešimties dienų pasninką ir sakyk: „Dieve, atverk man, apie ką šis žmogus kalba“. Garantuoju, kad Dievas atvers. Mes nematome, nes neieškome ir nenorime matyti. O aš noriu pamatyti, kodėl mano tauta gyvena mele!!! Aš noriu žinoti, kodėl Bažnyčia, Visatos Bažnyčia, yra neveikli, ir velnias valdo šią žemę. Juk mes esame žemės šeimininkai!

Kodėl Dievas man duoda šį apreiškimą? Gal aš labiau už visus nekenčiu velnio? Negaliu pasakyti. Gal aš labiau už viską noriu pažinti tiesą, gal man labiau už viską nusibodo žiūrėti į sugriautas šeimas ir į sunaikintus Dievo vaikus, kurie turi valdyti, tačiau jie murkdosi purve. Mūsų kova niekados nebuvo prieš žmogų, mūsų kova – prieš velnią ir jo klastingus planus. Ir kai Paulius sakė, *„mums nėra nežinomi jo kėslai“* (2 Kor 2, 11), mes taip pat galime sakyti: mums nėra nežinomi. Bet juk mums su jumis iš tiesų niekas nežinoma!

Kai pamačiau Kūną, buvau šoke. Kai kurių Kūno dalių iš viso nebuvo, kitos Kūno dalys buvo tokios didžiulės, kad rankos priminė kojas, – tokios jos buvo didelės, pečiai iš viso viską peraugę. Tai – hibridas! Ir Dievas verkia, nes Jo Kūnas negali judėti. Aš tariau:

„Dieve, o kaipgi pasaulis?“ Jis pasakė: „Bažnyčia šioje būsenoje nesugebės gelbėti pasaulio. Ir dabar metas atstatyti Bažnyčią, dabar metas pakeisti šį mutantą“.

Dievas man labai aiškiai pasakė: „Susirinkę generolai aptarė šią idėją: Bažnyčioje reikia išaukštinti tik kelias pozicijas, jas visokeriopai išreklamuoti, kad visas Kūnas užsinorėtų būti būtent šiose pozicijose. Visoms kitoms pozicijoms slapta priklijuoti etiketę: „religija“ ir patraukti į šalį“. Žinote, kodėl esu sukrėstas? Nes aš pirmasis tai dariau. Kai Dievas man tai parodė, aš tiesiog ten, dar būdamas regėjime, atgailavau.

Dabar visi veržiasi būti pastoriais, evangelistais arba šlovinimo lyderiais, o maldininkų, užtarėjų, stovinčių prasiveržime, pozicija praktiškai velnio yra pašalinta iš bažnyčių. Regėjimai ir pranašystės visiškai uždusinti ir prie jų priklijuota etiketė „religiniai“. Demonų išvarymas tapo labai retas reiškinys, prieš kurį pati Bažnyčia kovoja. Jėzaus Kūnas turi būti gyvas! Ar jūs žinote, kad Kristaus Kūnas turi konkrečią skonio kokybę ir Dievas turi dvasinius skonio receptorius? Kai į tavo burną patenka koks nors sugedęs produktas, tai skonio receptoriai reaguoja ir tu jį išspjauni. Velnias atėmė iš Bažnyčios dvasinius skonio receptorius, jie užslopinti, sunaikinti, išstumti iš Bažnyčios. Ir dabar Bažnyčia gali nuodytis ir nekreipti į tai dėmesio. Bet kokia knyga, bet kokia doktrina, bet koks užkratas gali ateiti į Bažnyčią, ir ji tai priima kaip savo pamatą.

Regėjimo metu Dievas man pasakė: „Mano Bažnyčia išsigimė tik dėl to, kad prieš daugelį metų velnias iš Bažnyčios pašalino skonio receptorius. Buvo pašalinta daugelis dvasinių faktorių, kaip gebėjimas matyti bei proto suvokimas“. Mums atrodo, kad pastoriaus pozicija pati svarbiausia. Bet tai didžiulis paklydimas, nes koks tu bebūtum stiprus pastorius, jeigu Bažnyčia suvalgys kokį nors dvasinį užkratą, tai ji apsinuodys. Ir koks stiprus bebūtų pastorius, jis neišsilaikys. Žiūrėkite, kokia daugybė yra buvusių didžiai pateptųjų, o dabar puolusių. Velnias juos šienauja ir guldo. Ar žinote kodėl? Todėl, kad niekas šalia jų neturi skonio receptorių, kurie padėtų atpažinti: šis žmogus neturi būti šalia tavęs, šitai dabar tau nepriklauso, tai – ne tavo ir štai tai – ne tavo. Štai šios knygos neskaityk, nes tai yra demoniška knyga, kurią parašė lyg ir geras autorius, bet ji atsiųsta į Bažnyčią griovimui. Kai Jis man parodė šį regėjimą, pasakiau: „Viešpatie, mes visi įkliuvome, mus apsuko apie pirštą, išspjovė ir išmokė neteisingai“.

Dvasių atpažinimo dovanos Bažnyčioje praktiškai neegzistuoja, o tai ir yra Bažnyčios skonio receptoriai; mirusiųjų prikėlimas ir kiti stebuklai, kurie turi būti Bažnyčioje, – jų paprasčiausiai nėra. Ir žinote, kas įvyksta tada, kai Dievas sako: „Aš noriu, kad tai būtų Mano Kūno akis“? Jos taip ilgai nebuvo Kūne, kad visas Kūnas atmeta akį. Kūnas pradeda atmetinėti tas kūno dalis, kurias Dievas numatė: nes jų ten taip ilgai nebuvo ir doktrinos taip giliai įsiskverbė į Kristaus Kūną, kad Bažnyčia dabar viską atmeta, ką girdi, mato, supranta ir kas turi skonį. Ir visa tai mes privalome sugrąžinti Jėzaus Kristaus vardu!

Patikėkite, aš tikrai nieko nesmerkiu. Tiesiog noriu, kad mes visi pamatytume klastingus velnio kėslus. Jo klasta slypi tame, kad išbalansuotų Bažnyčią, išbalansuotų Kūną, o pačias svarbiausias dovanas ir tarnavimus pašalintų ir padarytų pasibjaurėtinais. Pamačiau velnio užmačias, kai jis tarėsi su savo kovos vadais bei generolais ir jie jam pasiūlė šį planą: nekovoti su Bažnyčia, bet padaryti kai kurias pozicijas labai populiarias; apie tas pozicijas parašyti šimtus knygų, surengti konferencijas, išaukštinti. Tai yra, jie pradėjo kalbėti, kad reikia išaukštinti, išaukštinti, išaukštinti Bažnyčioje tam tikrą poziciją. Ir kai šią poziciją metų metais aukština, tai daugiau niekas nieko ir nenori, tik šios pozicijos. Ar žinote, mano brangieji, kas tai? Tai klastingas velnio planas. Jis su mumis kovoja ne natūraliais ginklais, jis mus naikina savomis doktrinomis. O Dieve, duok mums išminties, duok mums apreiškimą, duok mums suprasti, Jėzau, kad mes ne su bukumu kovojame. Mes kovojame su Liuciferiu. Mums reikia būti kuo arčiau Dievo, kad matytume, viską matytume. O Jėzau...

Generolai šėtonui pasiūlė štai šį planą: nekovoti su Bažnyčia, bet kai kurias pozicijas padaryti populiariomis, o kitas nepopuliariomis. Visiškai gėdingomis, religinėmis ir pasenusiomis. Pamačiau, kad ši strategija buvo nukreipta kaip tik į devyniasdešimtųjų metų pradžios charizmatinį judėjimą. Aš buvau perkeltas į aštuoniasdešimtųjų metų pabaigą bei devyniasdešimtųjų pradžią ir pamačiau šį planą. Kai buvo pagimdyta charizmatinė bažnyčia, pamačiau, kad šį kūdikį pagimdė Pats Dievas. Bet dėl to, kad Bažnyčioje iš charizmatinio judėjimo jau buvo paimti visi skonio receptoriai, ji iki gimstant šiam judėjimui, negalėjo atpažinti velnio plano ir įkliuvo. Būtent charizmatinė bažnyčia, sukurta Dievo, įvedė protekcionistinę doktriną. Nueikite į bet kurią krikščionišką

biblioteką ir ten rasite knygas apie lyderystę, klestėjimą, palaiminimus, šlovinimą, muziką. O paieškokite knygų apie dvasines dovanas, apsireiškimus, regėjimus, stebuklus, apie dvasių pažinimo dovaną, apie pranašystę. Tokių knygų rasite vos keletą, tačiau apie visa kita – daugybė literatūros, kurios neįmanoma net ir perskaityti. Žinote kas tai? Šėtono planas.

Labai gerai suprantu, jog, rašydamas šį apreiškimą, galiu būti visiškai pasmerktas. Dėl šių regėjimų mane jau apšaukė eretiku, šėtonu, Kašpirovskiu ir dar kuo tik nori, taigi, blogiau jau nebus. Kai kurie žmonės sako: tau nėra ko prarasti. Todėl aš jums tiksliai pasakysiu, ką man Dievas parodė.

Tuo metu, kai prasidėjo Talino judėjimas, regėjime mačiau šėtoną, kuris buvo šokiruotas. Jis nesuprato, iš kur atsirado charizmatinis judėjimas. Tai jį labai išgąsdino. Kai Dievas pagimdė charizmatinį judėjimą, šėtonas buvo šokiruotas. Ir kai tik ši ugnis įsižiebė, jis akimirksniu surinko visus savo generolus (tarp kitko, ši ugnis įsižiebė ne tik mūsų šalyje, bet ir daugelyje kitų vietų). Jis surinko visas pagrindines kariuomenes ir visus karo vadus, ir kaip tik ten buvo parengta ši strategija, o mes visi įkliuvome.

Kitokių knygų nei apie lyderystę ir klestėjimą nebuvo galima rasti. O, klestėjimas! Tai – velnio naujovė. Velnio tikslas – sumenkinti. Jeigu tavo atlyginimas – tik dešimt dolerių per valandą, velnias nori padaryti tave blusa. Atvyksta kokie nors verslininkai, paskaito paskaitą, ir po jų mokymų tu supranti, koks esi kvailys. Tu supranti, kad ten, kur tie verslininkai, tu niekuomet nebūsi. Apsiverki, nusišnypšti ir nueini savo kiemo šluoti, plytų krauti ar lempučių įsukinėti. Brangusis, tau reikia atsižadėti šių demoniškų nesąmonių. Dievas turi tau planą, ir visai nebūtina, kad tu taptum kaip tas arba tas. Tu turi atrasti save! Save!

Mačiau, kaip charizmatinė bažnyčia išrado ekskavatorių, kurį pavadino „šalin visą religiją”. Beje, iš pradžių charizmatinėje bažnyčioje buvo daug iškraipymų ir juokingų dalykų. Kai vėliau teko susitikti su žmonėmis, dalyvavusiais pirmame charizmatiniame judėjime, jie sakė, kad tai buvo vaikystė, ir jie tiesiog nutrūko nuo grandinės į laisvę. Jiems reikėjo laisvės šokti, bėgioti per kėdes ir pasivolioti ant grindų. Tai nebuvo Šventosios Dvasios pasireiškimas, tai buvo tiesiog kitas kraštutinumas. Kai velnias pamatė, kad praktiškai niekas Bažnyčioje neturėjo dvasių skyrimo dovanos, jis

visas Šventosios Dvasios dovanas sudėjo į tą ekskavatorių, pavadintą „šalin religiją“, ir visą Dievo šlovę išstūmė iš Bažnyčios.

Dabar pati geidžiamiausia pozicija Bažnyčioje – tai pastorius, bažnyčios lyderis. O jeigu ne bažnyčios lyderis, tai bent jau šlovinimo lyderis. Jeigu aš negroju, tai bent jau mikrofonas manęs tikrai laukia. Kitu atveju aš iš šios bažnyčios išeinu, nes netapau tuo, kuo tikėjausi tapti. Ar žinote, kas tai sugalvojo? Šėtonas. Tavo automobilio muzikos centras kartais geriau šlovina Jėzų, negu šlovinimo grupė. Kai tu būsi su Dievu, Jis į tavo širdį taip pradės kalbėti, kad nė vienas pamokslininkas Jo tiesos neužgoš. Mes turime suprasti, kad Bažnyčia – tai visi krikščionys, o ne tik mes ir mūsų susirinkimas. Mes tik gabalėlis. Kūnas turi pakilti visas!

Dvasiniame pasaulyje pamačiau, kaip pradėjo kilti biblijos mokyklos, kurios anksčiau buvo susikoncentravusios tik į keletą pozicijų, o visa kita buvo išimta. Maldos buvo nukreiptos tik į kai kurių pozicijų gavimą. Žmonės stodavo į eiles, kad už juos pasimelstų, kad visi taptų pateptaisiais, kad visi Žodį pamokslautų, kad visi šlovinimo lyderiais taptų. Mano brangieji! Jeigu visi būsime akimis, ar toli akis nueis? Kūnas – tai visi organai. Ir dažniausiai patys svarbiausi kūno nariai nematomi. Bet jeigu dėl jų iškils problemų, tai ir akis užges, ir burna nutils. Noriu, Bažnyčia, kad jūs šiuos dalykus suprastumėte. Kai kurias dovanas ir pozicijas pati Bažnyčia pradėjo ignoruoti, ir tai buvo velnio plano esmė. Kai mes visi, taip pat ir aš, džiaugdamiesi stebėjome charizmatinio judėjimo vystymąsi, kaip judėjo Dievo Šlovė, kaip keitėsi žmonės, visi galvojo, kad būtent tai apvers pasaulį. Bet šis judėjimas jau buvo mirtinai sužeistas. Mačiau, kaip pakilo šis judėjimas, kaip prasidėjo emocijų ir šlovinimo gūsis, atsidarė daugybė naujų bažnyčių, Biblijos mokyklos. Tada velnias pradėjo koncentruoti žmonių dėmesį į pozicijas. Tada pamačiau, kaip velnias su malonumu vėl atsisėdo į savo sostą! Mums atrodė, kad velnias nugalėtas, bet kovą jis senų seniausiai laimėjo. Jis žinojo, kad, atėmus iš Bažnyčios pačias svarbiausias pozicijas, – regėjimą, klausą, skonio receptorius, supratimą, – Bažnyčia praras viską.

Ar žinote, kad Bažnyčia be kai kurių narių gali egzistuoti, o be kai kurių – ne? Mačiau žmogų, gimusį be kojų ir be rankų, bet jis taip pamokslavo, kad daugelis pamokslininkų jam galėtų pavydėti. Šį žmogų pastatė ant stalo, ir jis tokį pamokslą išrėžė, kad visi aplinkui liko sukrėsti. Mes turime suprasti: yra kūno dalys, atsakingos už

vystymąsi, atsakingos už visus apreiškimus, atsakingos už dalykus, kurie vyks ateityje.

Pamačiau, kad charizmatinis periodas – tai kaip mažas kūdikis, pagimdytas Dievo, bet neįstengęs ilgiau išsilaikyti. Charizmatinio judėjimo periodas buvo apdovanotas Šventosios Dvasios dovanomis. Tuo metu Dievas tai norėjo pakelti, bet Bažnyčia nesugebėjo priimti, nes ji buvo išsigimusi. Dievas pasakė: „Pirmiausia Aš noriu pakelti Savo Kūną. Mano kūnas turi įgyti akis. Religinių pozicijų Bažnyčioje negali būti. Religija – tai dvasia, o ne kokia nors pozicija“. Jeigu tau Dievas duoda regėjimus, judėk juose, jeigu pranašystes – pranašauk. Mano brangieji, aš tikiu: Dievas duos mums tokius dalykus, kuriais mes pakelsime šią tautą. Mes ne šiaip sau kalbėsime. Brangieji mano! Mes dirbame visam Kūnui! Kas tik pašauks, mes visiems padėsime. Mes patys dar tik pradedame, mes patys augame. Dieve, kaip mes visi prašovėme pro šalį! Padėk mums visiems!

Ar žinote, kodėl tiek daug yra nepasiekusių tikslo žmonių? Nes jie iš tiesų nesuprato, kad ten, kur jie eina, tai visiškai ne jų pozicija. Jeigu tave Dievas pastatė stovėti prasiveržime, tai tik dėl tavo maldų viskas gyvena. Tu net pats nesupranti, jog tu viską laikai, kad neskęstų.

Velnias bažnyčioje sunaikino pačias svarbiausias pozicijas. Ir viena iš jų – tai užtarimo ir dvasinės kovos maldos. Mačiau, kaip Dievas sielvartavo. Aš ir pats atgailavau, nes pranašystes vadinau religija. Dievas man sakė: „Atgailauk, nes tai – Aš ir visi Mano vaikai. Kai Aš pakeldavau Savo žmones bažnyčioje, Mano lyderiai jiems užčiaupdavo burnas. O tai buvo tikrieji pranašai, ne klastotė.“

Patikėkite, klastočių pakanka. Tačiau dabar kalbu ne apie klastotes, o apie tikrą pranašystę, kurią tau Dievas įdėjo. Pirmoji taisyklė: jeigu tu girdi, kad „taip sako Viešpats“, tai čia jau tikrai ne Viešpats kalba. Dievui nebūdinga ir nenatūralu užimti kieno nors protą ir per jį kalbėti. Dievas pasakė – tai pirmas paklydimas, tai ne pranašystė. Dievas į tave įdeda Žodį ir tu turi galimybę jį pasakyti arba nepasakyti. Dievas niekuomet nieko zombiu nedaro, tai nebūdinga Jo prigimčiai.

Šventoji Dvasia man parodė, kad per pastaruosius dvejus – 2009-uosius ir 2010-uosius – metus Dievas duos dovanas ir apreiškimus. Jis sakė: „Aš padarysiu veikiančias tokias dovanas ir vyks toks Šventosios Dvasios judėjimas, kad tik dvasinis žmogus sugebės atskirti, kad tai iš manęs“. Tu turi būti labai artimuose

santykiuose su Dievu, jeigu nenori suklysti. Tau reikia žiūrėti ne į mane, ne į bažnyčią, ne į brolį Kristuje, o į Dievą ir tik į Dievą. Ir tik Jis tau pasakys kur Jis, o kur ne Jis. Būtent dabar Bažnyčioje vyksta Dvasios dovanų atstatymas. Dievas dabar padarys populiariomis visas pozicijas. Regėti regėjimus, piešti pranašiškus paveikslus, matyti ir skirti dvasias, matyti Jo šlovę, aiškinti kalbas – visa tai grįžta į Bažnyčią. Ir tai Dievo dovanos mums. Jis nori mums jas padovanoti. Atsižadėkite nuomonės, kad pastoriai ir lyderiai – tai Kristaus Kūnas. Kristaus Kūnas – tai mes visi, tokie įvairūs ir papildantys vieni kitus. Sakykite, ar akiai sunku matyti? Įsivaizduok, tu pabundi, o akis sako: „Ir vėl visą dieną žiūrėti!“ Arba ausis: „Vaje, šiandien ir vėl to paties turiu klausytis!“

Ar žinote, kam sunku matyti? Rankai. Jeigu nėra akių, rankos turi viską apčiupinėti. Įsivaizduojate, kaip rankoms reikia įsitempti: visą dieną reikia „matyti“? Ar žinote, kam yra kančia būti kurioje nors vietoje? Tam, kuris ne savo vietoje. Tai ne jo vieta, tai nėra Dievo planas jo gyvenimui, jis tiesiog ten įlindo, nes dabar labai populiaru būti pastoriumi. Ir jeigu tu, būdamas pastoriumi, nieko žmonėms neduodi, kad jie dvasiškai augtų, tai išdrįsk pasitraukti iš tos vietos, nes ji ne tavo.

Mūsų, kaip Visatos Bažnyčios jėga, yra ne tame, kad dabar visus padaryti pastoriais, šlovinimo lyderiais arba bažnyčios administratoriais. Visas kūno dalis Dievas nori subalansuoti. Štai dėl ko galingi tarnautojai patiria žlugimą. Nes kai eina stiprus žodis, reikalinga užtarimo komanda, dvasių skyrimas ir žmonės, kurie stovėtų už jį prasiveržime. Štai dėl ko liežuvis ir išdrimba. Gerklė yra gera kūno dalis, bet, patikėkite, ne pati svarbiausioji. Jeigu kas nors skrandžiui atsitiks, tai gerklė pradės kosėti. Todėl mums reikia suprasti: kiekvienas iš mūsų esame dalis. Tu turi didžiuotis gerąja žodžio prasme ir mėgautis savo pozicija. Būtent dabar Dievas atvėrė visas pozicijas.

Kartais paklausi žmogaus: „O ką tu turi?“ Žmogus visuomet ieško kažko, ko nereikia ieškoti. Todėl ir neranda. Užsidaryk su Dievu ir paklausk: „Dieve, kas aš?“ Jei turi būti ausis, tai ir būk ausis, jei inkstas, tai – inkstas. „Bet manęs nematyti“. Tačiau esi labai svarbus. Suprantate, kad akiai matyti nėra kančia. Tu visą dieną žiūri ir neprieštarauji. Kojos visą dieną vaikščios ir nesakys: „Vėl vaikščioti, kaip nusibodo kasdien vaikščioti“. Dešimtmečius

vaikščiosi, ir nebus jokių problemų. Tu dėl to nė kiek nesikankinsi, nes tu – kojos.

Įsiminkite vieną pagrindinę tiesą, kurią man Dievas parodė. Jis man pasakė, kad visi jūs – čempionai. Jūs visi esate čempionai, ir kiekvienam iš jūsų skirta tam tikra vieta Jame. Jeigu esi gimęs iš aukšto ir pakliuvai į Dievo planus, į Jo svajonę, tai tu šimtu procentų turi galingą poziciją. Tu tiesiog arba į ją nusispjovei, arba ji tapo tokia nepopuliari, kad tu jos bijai. Tu bijai matyti, girdėti, melstis, stovėti spragoje, pranašauti, piešti, bet ko. Tačiau štai ta vieta populiari, ir aš jos lauksiu. Nesulauksi! Šok į savo vietą, kol nevėlu!

Kai kas galvoja: „O, kaip gerai Šapovalovas kalba!“ Bet tu neįsivaizduoji, kas tai yra. Žinau viena, mano brangieji, kad jeigu Dievas nebūtų manęs pagimdęs į šią vietą, aš čia seniai būčiau dvasiškai miręs. Kiek yra buvę atakų, apkalbų, neapykantos, pykčio, prakeikimų. Kiekvienas lenda į tavo namus, į tavo šeimą, pas tavo žmoną, į tavo kompiuterį. Kokią tu kabelinę televiziją žiūri? Ko yra tavo šaldytuve? Kuo važinėji? Kuo avi? Metus iškęsi, bet kai tai tęsiasi metų metais, tai ateina laikas, kai visa tai nusibosta. Ir jeigu tai būtų ne tavo vieta, tai tu mirtum. O aš sakau: „Man vis vien. Sunku? Ne, aš mėgaujuosi kiekvieną dieną ir negaliu sulaukti, kada išeisiu ir jums papasakosiu, ką man davė Dievas“. Todėl, kad aš esu gimęs šiai pozicijai.

Nenoriu būti apgailėtina, visiems pavydinti klastotė arba ko nors didingo kopija. Aš noriu sužinoti būtent savo vietą ir tapti čempionu toje srityje, kurioje mane pagimdė ir pašaukė mano Dievas. Tik stiprus ir dvasioje suaugęs žmogus gali objektyviai save įvertinti ir pats sau sąžiningai pripažinti, kad yra ne toje vietoje ir ne toje srityje, kur jį Dievas pašaukė būti. Sąžiningai atiduoti savo poziciją, pasakyti: „Daugiau kankintis nenoriu“ bei pripažinti, kad tau nesiseka. Nusivylimai, pavydas ir įvairūs įtarimai. Užimk savo vietą, čempione, ir tau bus vis viena! Nes tu esi savo vietoje.

Paskaitykite 1 laiško Korintiečiams 12 skyrių nuo pirmos eilutės ir pažiūrėkite, kaip gražiai Paulius rašo korintiečių bažnyčiai, kas yra Dvasios Dovanos. Tai, ką dabar bandau jums išaiškinti, Paulius jau senų seniausiai matė ir aprašė. Taigi jums dabar nieko naujo neatveriu. Visa tai mačiau dvasioje ir noriu jums perduoti. Taigi Paulius sako: *„Nenoriu jus, broliai, palikti nežinioje apie dvasines dovanas. Žinote, kai jūs buvote pagonys, tai ėjote pas bebalsius stabus taip, lyg kas jus būtų veste vedęs. Todėl aiškinu*

jums, kad niekas, kas kalba Šventąja Dvasia, negali prakeikti Jėzaus ir niekas negali vadinti Jėzaus Viešpačiu, kaip tik Šventąja Dvasia“.

„Dovanos skirtingos, bet Dvasia ta pati, ir tarnavimai skirtingi, bet Viešpats tas pats. Ir veiksmai skirtingi...“ Jūs galite suprasti, kad dovanos, judėjimas, veiksmai – viskas skirtinga, bet visa tai daro vienas Dievas. Ar žinote, dėl ko žmonės sako: tai – iš Dievo, o tai – ne iš Dievo? Tik tas žmogus, kuriame gyvena Šventoji Dvasia, gali spręsti apie viską, nes jis yra dvasinis. Ir netgi jei tu ko nors nesupranti, tavo viduje Šventoji Dvasia sako: „Viskas gerai, tai vieno ir to paties Tėvelio vaikučiai, tik jie šiek tiek linksmesni“. Skaitykime toliau:

„...Tas pats Dievas, kuris veikia visame kame. Bet kiekvienam duodamas Dvasios pasireiškimas bendram labui. Vienam Dvasia duodamas išminties žodis...“ Kur ši dovana? *„...kitam ta pačia Dvasia pažinimo žodis...“* Kur šios dovanos? *„...kitam tikėjimas...“* Ar žinote, kad tikėjimas yra visai ne tai, jog mes esame tikintys? Tikėjimas, realus tikėjimas, tai Dievo dovana. Mes visi tikintys! Tai kurgi tada tavo stebuklai, kur tavo vaisiai, kur tavo reali stebuklus daranti jėga, kur tai? Juk velniai daug labiau tiki, negu mes su jumis. Parašyta, kad jie netgi dreba. Visi tikintys aplink mus, šėtonas pats pirmasis tikintysis! Mes nekalbame apie tikinčiuosius, mes kalbame apie tikėjimą. Žiūrėkite: *„...kitam tikėjimas ta pačia Dvasia; kitam – išgydymų dovanos...“* Tikiu, kad Dievas pakels žmones, kurie ateis, pamatys ligą, prisilies ir sudegins tą ligą Jėzaus Kristaus vardu!

Prisimenu, kaip Smitas Vigelsvoertas prieidavo, laužydavo ramentus, melsdavosi ir sakydavo: „Eik namo!“ Žmogus sako: „Kaip“? Jis sako: „Štai taip“. Jis įjungdavo tikėjimą. Prieidavo, išraudavo auglius. Lavoną prie sienos statė dešimt kartų, ir jis dešimt kartų krito. Visa bažnyčia sako: „Tu iš proto išsikraustei!“ O jis sako: „Ar tu ką nors prisikėlime supranti? Todėl netrukdyk ir žiūrėk, ką aš darau“. Jį vadino pačiu piktybiškiausiu ir žvėriškiausiu apaštalu. Jis nesimeldė už žmones, jis juos daužė per tą vietą, kur buvo liga, nuplėšdavo auglius. O skrandžio vėžys? Prisiliesdavo prie tos vietos, kur yra skrandžio vėžys ir ligonis jį išvemdavo. Tačiau jeigu tau Dievas neliepė to daryti, tai taip darydamas tu klysi. Tai Dievas jam taip liepė daryti. Man Dievas liepė kalbėti žodį. Dievas man nieko neliepė mušti. Bet kai aš kalbėsiu, tavyje vyks atstatymas.

Sykį teko girdėti liudijimą, kuris mane sukrėtė iki sielos gelmių. Vienas vaikinas buvo narkomanas, daugybę metų buvo

priklausomas nuo narkotikų, ir jo protas buvo visiškai suniokotas. Ar žinote, kad narkotikai sunaikina protą? To vaikino sesuo rašė, kad jis kalbėjo labai nerišliai. Tačiau išklausęs tik du mano pamokslus, jaunuolis visiškai išsilaisvino. Jo protas atsistatė ir kalba susitvarkė. Ir jis pasakė: „Mano prote tarsi bomba sprogo, ir dabar aš viską suprantu, matau ir girdžiu“. Vaikinas visiškai pasveiko, išklausęs tik du pamokslus. Realus liudijimas! Ar žinote, kad paskutiniais laikais jūs kalbėsite, ir viskas išsipildys, kadangi viskas šiame pasaulyje yra sukurta Dievo Žodžiu!

Skaitykim toliau: *„Ir visa tai daro viena ir ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip Jai patinka...“* (1 Kor 12, 11). Tu nesirenki savo pozicijos, ją parenka Dievas, ir Jis padaro tave tuo, kuo Jis tave pagimdė.

„...Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug narių, o visi to vieno kūno nariai, nepaisant daugumo, sudaro vieną kūną, taip ir Kristus. Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną, – žydai ar graikai, vergai ar laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia. Juk kūnas nėra sudėtas iš vieno nario, bet iš daugelio. Jei koja sakytų: „Kadangi nesu ranka, todėl nepriklausau kūnui“, argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? O jeigu ausis sakytų: „Kadangi nesu akis, todėl nepriklausau kūnui“, argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? Jeigu visas kūnas būtų akis, tai kur būtų klausa? Jeigu visas kūnas būtų klausa, tai kur būtų uoslė? Bet dabar Dievas sudėliojo kūne narius ir kiekvieną iš jų, kaip panorėjo. Ir jei visi būtų vienas narys, kur beliktų kūnas? Bet dabar narių daug, o kūnas vienas“ (1 Kor 12, 12–20).

Brangieji mano! Bažnyčia turi užaugti. Užaugti – tai reiškia nustoti ieškoti pozicijų, bet surasti tą, dėl kurios tu gimei. Ten tavo pasitenkinimas, ten tavo palaiminimai, ten tavo sėkmingos kovos ir ten tavo pergalė! Tavo vietoje! O, jau geriau būsiu profesionalus užtarėjas, Dievo pateptas būti kovoje ir kiekvieną kartą, stovėdamas spragoje užtarimo maldoje, mėgausiuosi, negu būčiau pusfabrikatis ir antrarūšis pamokslininkas. Ar jūs žinote, kad nėra blogų pamokslininkų? Blogas pamokslininkas tiesiog yra ne savo vietoje, štai taip. Tai reiškia, kad jis nėra pamokslininkas, jis tiesiog yra kita kūno dalis, kuri panoro kalbėti.

„...Negali akis sakyti rankai: tu man nereikalinga; arba galva kojoms: jūs man nereikalingos. Atvirkščiai, kūno dalys, kurios atrodo silpnesnės, labiau reikalingos...“ Labiau reikalingos! Ar akis gali ką

nors pakelti? Ranka gali. O jeigu tau išmuš akis? Ką rankos pakels? Nieko! Žmogus nežinos į kur bėgti, ką liesti – nėra akių. Jūs žinote, kai žmogus netenka vienos dalies, po to kitos, jis pradeda mutuoti. Todėl dabar ranka ir mato, ir girdi, ir liečia, ir valgo, – viską daro. Taip ranka tampa hibridu. Ji neturi visko daryti, bet ji daro. Ar suprantate velnio planą? Pastorius bando ir pamokslauti, ir pranašauti, ir melstis, ir lankyti, ir kalbėti žodį, ir įtikinėti, ir tepti aliejumi, o kai jam sueina 30 metų, jis išsikvepia. Kodėl? Ranka bando daryti viską. Ir visi kalba – aš taip pat būsiu pastoriumi, nes jis visur. Jis neturi būti visur, nes visus kitus darbus turi daryti kitos kūno dalys.

„Atvirkščiai, tos kūno dalys, kurios atrodo silpniausios, labiau reikalingos, ir kurios mums atrodo mažiau garbingos kūne, tomis reikia labiau rūpintis, apsupti didesne pagarba, o mūsų kilnesniesiems nariams to nereikia. Bet Dievas, tvarkydamas kūną, skyrė daugiau pagarbos toms kūno dalims, kurios jos stokojo, kad kūne nebūtų susiskaldymų...“ Ar suprantate, koks unikalus Dievo planas? Koks unikalus Dievo planas!

„...bet kad patys nariai rūpintųsi vieni kitais. Todėl jei kenčia vienas narys, su juo kenčia visi; pagerbiamas vienas narys, su juo džiaugiasi visi. Jūs esate Kristaus kūnas, o atskirai – nariai. Ir kiekvieną Dievas paskyrė Bažnyčioje: pirma – apaštalais, antra – pranašais, trečia – mokytojais; po to kitiems davė stebuklų jėgą...“ Pasakykite man, kur dingo ši dovana? Bažnyčia, ar jūs suprantate, – mus visus apvogė, primelavo, o mes dar galvojame, kad viena pozicija gali visus pakeisti. Dievas grąžina į Bažnyčią SAVO DOVANAS! O, J ėzau! Ar jūs žinote, kai matau pranašąsavo vietoje, jis mano protą sprogdina. Kai klausausi Riko Džoinerio, Bobo Džonso, Deivido Vilkersono, netenku žado. O, supraskite, prašau, Dievo planą!

“...Ir jūs – Kristaus kūnas, o atskirai – nariai. Ir kiekvieną Dievas paskyrė Bažnyčioje: pirma – apaštalais, antra – pranašais, trečia – mokytojais; po to kitiems davė stebuklų jėgą, paskui išgydymų dovaną, visokia pagalba, vadovavimai, įvairios kalbos...“ Įvairios kalbos, tai būtent kitų tautų kalbos, tai – ne kažkokios, bet įvairios, nepainiokite.

„...įvairios kalbos. Ar visi Apaštalai? Ar visi pranašai? Ar visi mokytojai? Ar visi stebukladariai? Ar visi turi išgydymų dovanas? Ar visi kalba kalbomis?“ Čia turima galvoje įvairios, kitokios kalbos.

„Ar visi aiškina? Karštai trokškite aukštesniųjų dovanų ir Aš parodysiu jums prakilnesnį kelią“ (1 Kor 12, 21–31).

Dievas man pasakė ir paskutinį apreiškimą, kuris mane labiausiai išgąsdino. Dievas man parodė, kad kai kurie lyderiai, pastoriai bei tarnautojai turi atiduoti savo pozicijas, nes būtent tai, kad jie jų laikosi, neleidžia jiems prasiveržti, todėl jų miestai, gyvenvietės, regionai ar kaimai negali atgailauti! Dievas man pasakė: „Jeigu jie neatiduos savo pozicijų, šių vietovių žmonių ir tautų kraujas kris ant jų galvų“. Buvau giliai sukrėstas, ir pats vos nepalikau pastoriaus pozicijos. Paklausiau Viešpaties: „Dieve, ar aš esu pastorius?“ – „Tu pastorius, atsipalaiduok!“ Brangieji, aš tikrai buvau išsigandęs! Nenoriu tapti atsakingu už kažkieno kraują. Jau geriau tyliai melsiuosi, giedosiu, garbinsiu Dievą, kad netapčiau atsakingas už miestą, kuriame užėmiau kažkieno vietą, išstumdamas Dievo patepimą, ir to miesto kraujas kristų ant manęs. Aš bijau, Bažnyčia!

Tada pamačiau teismą ir teisiamus didžiulių bažnyčių lyderius. Ir kaip tik tada, kai buvo teisiami miestai, tie MIESTAI teisė juos! Tai mane sukrėtė, ir aš dar kartą parkritau ir tariau: „Dieve, ar aš esu savo vietoje?“ Dievas atsakė: „Sūnau, Tu savo vietoje! Pasakyk Mano vaikams, kad jeigu jie yra ne savo vietoje, tegul bijosi ten būti!“

Ar suprantate, kokia atsakomybė? Bažnyčia?! Įeikite į tai, dėl ko jūs esate gimę. Jūsų vieta niekieno neužimta ir laukia, šaukia būtent jus. Kai jūs ją užimsite, tada ir baigsis visi jūsų ieškojimai ir baimės, nes tuo, į ką jūs įeisite, jūs mėgausitės!

– Viešpatie, prašau Tavęs, prikelk Savo dovanas tuose žmonėse, kuriems esi jas davęs. Meldžiu, tegul Tavo Bažnyčioje juda viskas! Viskas, apie ką rašė Paulius! Duok mums dar prakilnesnį kelią, Jėzau! Prašau Tavęs, pakelk tuos, apie kuriuos mes tik ką skaitėme: žmones, kurie mato, girdi, supranta, pranašauja, piešia, kalba, gieda, rašo eilėraščius, viską aplinkui keičia. Prašau Tavęs, Jėzau, pakelk Savo bažnyčią! Kai Bažnyčia pradės matyti ir girdėti, – velnias jos paimti negalės. Amen!

DVASINIO
PASAULIO
KANALAS

Tai – ketvirtoji tema iš serijos „Išlaisvinimas per tiesą“. Ar žinote, kad Bažnyčia kol kas negali judėti savo jėgoje, nes per kelis tūkstančius metų velnias ją labai stipriai nuodijo, palaipsniui teikdamas melą po melo, įmaišydamas visokias doktrinas ir nebūtus dalykus. Iš Bažnyčios išėjo patepimas, ji prarado ugnį, be to ji susikoncentravo į kūniškus dalykus ir nustojo būti tuo, kuo turėjo būti šioje žemėje. Bažnyčia – tai antgamtiškas organizmas, tai antgamtiškas Kristaus kūnas, esantis čia, žemėje. Ir mes esame tie indai, kuriais Dievas naudojasi. Jis mus naudoja.

Mes, kaip Bažnyčia, įpratome viską kaulyti iš Dievo, mes esame bažnyčia–prašinėtoja. Mes nuolatos ko nors prašome Dievo: duok, aš laukiu, gal būt kada nors ir į mano kiemą ateis šventė, aš svajoju, aš meldžiuosi, aš jau dešimt metų laukiu tikėjime. Negirdžiu ir nejaučiu šių temų, aš jas matau. Tikiu, kad, bėgant laikui, dar daug dalykų man Dievas atvers. Dabar jums tiesiog pasakoju tai, ką matau. Ir žinau, kad Šventoji Dvasia jums papasakos viską iki galo. Taigi noriu jums pateikti dar vieną temą, tai – „Dvasinio pasaulio kanalas“.

Pamačiau, kad tu esi tas kanalas, per kurį Dievas viską atneša į šią žemę. Tai išvydau dvasiniame pasaulyje. Visuomet sakau: aš esu tas kanalas ir nieko nenoriu pridėti nuo savęs. Jeigu man Dievas rodo kukurūzą, aš tau papasakosiu apie kukurūzą. Nenoriu Dievo apreiškimų redaguoti, kad jie atrodytų labai gražūs ir prarastų jėgą, prasmę ir patepimą. Labai dažnai to, ką matau, aš nesuprantu. Bet po kurio laiko Dievas man išaiškina. Kitas paveikslas: aš vėl buvau Jo buvime ir vėl buvau pritrenktas to, ką Dievas man parodė. Po to prikandau savo liežuvį ir visiems laikams atsižadėjau kaulyti ko nors iš Dievo. Tai neteisinga malda, tai neteisinga doktrina. Papasakosiu jums, ką būtent mačiau. Dievas man pasakė: „Tu esi tas kanalas, per kurį Aš veikiu šioje žemėje“. Pamačiau daugybę iš aukšto gimusių žmonių. Čia norėčiau pateikti jums pavyzdį: kartais Jo mokiniai negalėdavo paaiškinti to, ką jie matė. Jie matė sraigtasparnį, o pasakojo, kad tai ugninis drakonas, turintis geluonį uodegoje. Šiuolaikiniai žmonės išvertė tą apreiškimą ir paaiškino, kad tai – karinis sraigtasparnis, šaudantis ugnimi, o geluonis jo uodegoje – tai automatas. Mokiniai nesuprato, kas tai yra. Jie tiesiog pasakojo, kad skorpionas skrenda virš žemės ir spjaudo ugnimi... Todėl prašau, priimkite mane kaip žmogų, kuris jums pasakoja tai, ką mato, bet nepajėgus iki galo suprasti.

Taigi, mačiau daugybę žmonių: ištisos minios gimusių iš aukšto žmonių, ir nuo kiekvieno iš tų žmonių nutiestas siūlas, jungiantis jį su dangumi. Kaip jums paaiškinti? Visiškas sujungimas su dangumi, mes, Kristaus kūnas, mes visi prijungti prie dangaus. Po to regėjime buvau perkeltas arčiau ir pamačiau, kad tai buvo kanalai, panašūs į šviesius permatomus vamzdelius, kurie buvo prijungti kažkur tai nugaros srityje. Ir būtent per šį kanalą viskas iš dangaus ėjo į žemę. Mačiau, kad tik nedaugelis žmonių atverdavo tuos kanalus ir per juos ateidavo šlovė ir maitino viską aplink juos. Pamačiau dar daugiau žmonių, kurių kanalai buvo išpurvinti, užteršti, sumaišyti su savomis doktrinomis, neteisingais supratimais. Jie praleisdavo dalį šviesos, tačiau įmaišydavo ir daug savų dalykų. Žiūrėdamas į tuos kanalus pamačiau, kad visas Kristaus kūnas buvo prijungtas, bet dauguma kanalų buvo visiškai uždaryti tarsi kokiais kamščiais, todėl Dievas negalėjo veikti toje vietoje, kur jie gyveno. Dievas negalėjo išsilaisvinti, negalėjo nieko duoti, Jis negalėjo veikti. Kodėl? Tie žmonės patys sulaikydavo tai, kas bandė per juos ateiti į žemę. Pirmas dalykas, kas sulaiko žmones, – tai baimė, nes visa tai, ką Dievas atveria ir kalba, atima žadą. Prisiminkite, kad niekas iki Jozuės nevaikščiojo apie sienas ir niekam jos negriuvo. Tai yra, Dievas visais laikais išsirenka tuos, kurie Juo pasitiki ir sako: aš darysiu viską, ką Tu man parodysi ir pasakysi. Man vis viena, ką kiti galvoja! Ar aš šoku, ar pranašiškus paveikslus piešiu, tau turi būti vis viena! Tapk Dievo kanalu! Tapk kanalu, per kurį Jis gali lieti į šią žemę Savo palaiminimus. TAPK DIEVO KANALU!

Ir ką aš pamačiau? Žmonės buvo prijungti prie danguje esančios didžiulės cisternos, kurioje buvo milijardai dolerių, kūno dalys, palaiminimai, regėjimai, kurių dar niekas negavo. Tai laikoma tokiame didžiuliame rezervuare, kurio neįmanoma aprėpti. Kiek ten daug visko... Ir priežastis, dėl ko visa tai neateina į žemę, yra Kristaus Bažnyčia, kuri šių palaiminimų nepraleidžia. Man Dievas pasakė: „Mano sūnau, tu matai? Dabar paaiškink Mano vaikams, kad viskas, ko tik jie Manęs paprašys, jau yra jiems paruošta ir jų laukia. Ten visko yra tokia daugybė, kad per visą savo gyvenimą tu neišsemsi“.

Man Dievas parodė kai kuriuos dalykus. Nenoriu nieko įžeisti, bet Jis man pasakė, kad žmonės dės ant žmonių galvų rankas, ir plaukai ataugs, nuplikusiems ataugs plaukai! Mačiau dantis, dantų

protezus, plombas, mačiau kūno dalis, pirštus, nagus, nervų galūnes, stuburus, – visa tai ten yra. Dievas trokšta per kažkurį kanalą visa tai išlaisvinti. Jam reikalingas kas nors, kuris pasakytų: „Štai aš, Viešpatie! Ką tik Tu man pasakysi, viską darysiu ir daugiau nebijosiu, daugiau nekreipsiu dėmesio į žmones, kurie visą gyvenimą man kalba, kaip turiu gyventi ir ką man daryti“. Žinote, supratau viena: Dangiškasis Tėvas yra nuliūdęs, labai nuliūdęs. Jis sako: „Mano vaikai Manimi nepasitiki. Jie prašo, bet neima, jie neatveria to čiaupo, jie Manimi netiki“. Kiekvieną kartą, kai mes su jumis prašome Dievo ko nors, tai jau yra. Ar žinote, kas labai kvailai atrodo? Pamačiau, kad velnias atskiria kai kuriuos pateptuosius ir juos išaukština. Velnias tai padaro, kad visi aukštintų pateptuosius. Tačiau kai mačiau regėjimą, tai nebuvo matyti, kad iš visos minios išsiskirtų kokie nors žmonės. Ypatingų pateptųjų nėra. Dievas man pasakė: „Yra tie, kurie išmoko išlaisvinti šlovę. Jūs visi esate Mano vaikai, ir visi turite tai, ką turi pateptasis. Tiesiog jis atsuko čiaupą, ir iš jo teka“. Mes visi esame Dievo ŠALTINIAI šioje žemėje. Mes su jumis kaip vamzdžiai, kanalai. Mačiau, kad Dieve yra VISKAS, bet niekas iš mūsų negali nešti visko, kas yra Dieve. Kiekvienas iš mūsų esame išskirtinis kanalas ypatingo, vienintelio apreiškimo.

Aš paklausiau: „Viešpatie, ar visiems užteks?“ Jis atsakė: „Dar negimė žemėje tiek žmonių, kiek daug yra visko. Ir ne šiaip visko, bet individualiai kiekvienam, originalaus, to, ko niekas neturi ir niekas pakartoti negali“. Tada pamačiau save, pamačiau kai kuriuos žmones ir pastebėjau, kad kai kuriems iš šio kanalo teka keletas dovanų. Kai kas moka piešti, giedoti ir pranašauti. O aš turiu tik žodį. Mano kanalas – tik žodžiui. Ir viskas! Aš daugiau nieko neturiu. Tai mano kanalas. Ir tada, net tame regėjime, truputį pavydėjau, geru pavydu, tiems, per kurių kanalus tekėjo daugiau. Žinote, kodėl? Nes jie galėjo labiau pašlovinti Dievą. Pamačiau, kad kai išsilaisvina daugiau talentų, Dievo vardas daugiau pašlovinamas. Tai yra visa, ko Dievui reikia, kad Jo vardas šioje žemėje būtų pašlovintas. Kiekvienas iš mūsų esame nešėjas ir dalelytė Dievo, kaip vienas iš Jo troškimų! Pavyzdžiui, Jam gimė troškimas padaryti ką nors žemėje, ir tuo momentu gimei tu. Noriu, kad jūs suprastumėte: visi žmonės žemėje – tai Dievo troškimas su svajone kiekvienam iš jų.

Pamačiau, kad tada, kai mes gimstame iš aukšto, mes būname prijungiami prie to rezervuaro, ir nuo tada viskas, kas jame yra,

tampa mums pasiekiama: viskas, ką Dievas mums turi. Mums tiesiog reikia tai iš savęs išlaisvinti. Dievas sako: „Pasakyk Mano vaikams, tegul jie nustoja vieną kartą ir visiems laikams kaulyti. Jie turi suprasti, kad jie yra mano šaltiniai“.

Dievas man priminė situaciją iš mano gyvenimo. Kai buvau jaunas ir gyvenau Ukrainoje, pas mane užėjo vienas mano draugas. Jis visą dieną žvejojo ir buvo nieko nevalgęs, todėl paprašė manęs: „Andrejau, gal turi ko nors užvalgyti?“ Aš sakau: „Palauk, tuoj pažiūrėsiu“. Nuėjau prie šaldytuvo, ištraukiau dešrą, agurką, duonos ir padaviau savo draugui. Dievas man tai priminė. Jis pasakė: „Tai – Mano Bažnyčia, kuri turi pamaitinti šį pasaulį Mano žodžiu, Mano gyvybe“. Mes turime ateiti pas Tėvą ne kaulyti, bet paimti ir nešti. Pamačiau, kaip kvailai atrodo žmonės, kurie yra sujungti su Dievu ir prašo apreiškimų. Dievas sako: „Tu – vaikščiojantis apreiškimas, tu jau prijungtas prie dangaus. Tiesiog imk ir pradėk gauti tuos dalykus“.

Ar žinote, kaip kvailai atrodo žmogus, kuris Dievo prašo? Įsivaizduok čiaupą, prašantį vandens. Čiaupas, visą gyvenimą prašantis vandens! Dievas man pasakė: „Atverk vandens šaltinį. Tu esi prijungtas prie rezervuaro“.

Kiekvienas iš mūsų turi savo talentą. Jeigu kas groja gitara, tai jis yra prijungtas prie melodijų šaltinio, prie dangaus melodijų šaltinio. Aš paklausiau: „Dieve, kaip visa tai išlaisvinti?“ Jis atsakė: „Tiesiog imk instrumentą ir nieko negalvodamas pradėk groti. Ir tu pamatysi, kai Mano vaikai per save išlaisvins melodijas, jos gyvens daugelį metų, net ir tada, kai jie numirs. Visa, kas žmogiška, eina iš žmonių. Ir tai labai greitai pasibaigia. Bet tai, kas per žmones ateina iš Manęs, gyvena amžinai“. Tai gyvena!

Viešpatie, kaip mes kvailai atrodome dvasiniame pasaulyje! Tačiau kaip tą čiaupą atsukti? O prisimenate, kas atsitinka, kai pas mus atjungia vandenį? Pirmiausia čiaupas pradeda tarškėti, po to ima spjaudyti rūdis, o galiausiai pasirodo gelsvai rudas vanduo. Taigi svarbiausia yra duoti Dievui save išvalyti ir pradėti judėti. Kaip tai padaryti? Čia Dievas man parodė vieną dalyką, kur velnias mus apgavo. Dievas pasakė: „Aš esu Dvasia, o jūs po kritimo praradote dievišką prigimtį, t.y. dvasinę dalį“. Ar suprantate? Mes tapome kaip gyvuliai, vedami instinktų, bet po gimimo iš aukšto atgimsta dieviškoji mūsų dalis – dvasia. Štai, būtent tas siūlas, kuris negali būti pažeistas ir kur velniams nėra vietos, – tai yra Dievo čiaupas.

Būtent šitas kanalas yra sujungtas su šaltiniu arba rezervuaru. Dievas sako: „Aš esu Dvasia“. Atgimę iš aukšto jūs tampate dvasia. Dvasinė asmenybė. Ir visa, kas yra dvasiniame pasaulyje, jums reikia pernešti į materialųjį pasaulį. Kaip tai daroma? TAI DAROMA TIKĖJIMU!!! Prisimenu, kai buvau krikštijamas vandeniu, mintinai citavau rašto vietą iš Biblijos: *„Tikėjimas tai yra išsipildymas to, ko laukiame ir užtikrintumas tikrovės, kurios nematome“* (Hbr 11, 1). Ar jūs manote, kad tada aš sugebėjau įsigilinti į šiuos žodžius? Nei tas kas klausia, nei tas, kas atsako, neturi jokio supratimo, kas tai yra TIKĖJIMAS.

Tai kas gi yra tikėjimas? Išsipildymas to, ko laukiame! Vadinasi, reikia imti ir realizuoti tai, ko laukiame! Tu lauki pranašiško paveikslo iš Dievo, nes turi šią svajonę, todėl eini ir pradedi piešti. Pradedi piešti, ir tik vienas Dievas žino, kas ten nupiešta. Tu turi svajonę sukurti melodiją, bet melodija neateina, ji gimsta tada, kai tu imi instrumentą ir pradedi savo pirmąjį akordą. Išlaisvink viską!!!

Ar žinote, kad Dovydas mokėjo tai daryti? Dovydas mokėjo tai daryti! Jis beveik visą laiką buvo susijungęs su Dievu. Ir kokios psalmės gimė! Pasakykite man: ar jums patinka Dovydo psalmės? Ar žinote, kodėl Dovydo psalmės gyvena, o kitų negyvena? Nes tai – Dievo psalmės! Tu gali Dievo talentą panaudoti savo naudai, bet gali jį panaudoti ir kaip instrumentą, kuris išlaisvina Jo šlovę. Nuo šios akimirkos niekados gyvenime neprašykite vandens! VANDUO JUMYSE! *„Ir Aš padarysiu jus gyvojo vandens šaltiniais, iš jūsų vidaus, girdite mane, iš vidaus plūs gyvojo vandens upės“* (Jn 7, 38). Kaip? Štai taip, kai tu prisijungi prie rezervuaro, pradeda vykti įdomūs dalykai. Juk Dieve yra visi talentai. Nėra nė vieno talento, kuris būtų ne iš Dievo. Velnias nieko nesukuria.

Žinote, aš irgi mokiausi naudotis savo kanalu! Patikėkite! Iš pradžių, kai Dievas man liepė pradėti, buvo visko: ir rūdys bėgo, ir kažkokie tai gabalai, tokio vandens gerti buvo neįmanoma. Tiesiog reikėjo palaukti. Dievas taisė, kad šaltinis būtų švarus ir iš jo galėtų gerti ir mėgautis šimtai ir tūkstančiai. Kai kas manęs nemyli. Bet ar žinote, kad aš tapau šaltiniu, kuris pagirdo tūkstančius? Tai – ne išdidumas. Šaltinis išsivalė. Kaip? Tikėjimas irgi yra išsipildymas. Tu tiki? Vadinasi, tai turi būti prisegta prie išsipildymo. Tikėjimas gi yra užtikrintumas tuo, ko nematai, ir išsipildymas to, ko lauki. Kur mano išsipildymas? Ogi štai jis. Štai tai, ko aš laukiu, štai tai. Aš

tikiu, kad pamokslausiu kitą sekmadienį. Ką aš veiksiu kitą sekmadienį? Pamokslausiu. Aš išpildysiu tai, ko laukiu. Jokūbas sako: *„Tu tiki, kad yra vienas Dievas? Gerai darai. Ir demonai tiki ir dreba!“* (Jok 2, 19) Tai yra, jų tikėjimas be darbų yra miręs. Todėl demonai taip pat turi turėti tikėjimą. Kuo jis pagrįstas? Drebėjimu. O kuo pagrįstas tavo tikėjimas? Ar jūs pastebėjote, kad Dievas kartais mums iš po skverno ištraukia Savo apreiškimus? Patikėkite, jums reikia išmokti šį principą. Aš kreipiuosi į suaugusius žmones, kuriems nusibodo vaikščioti pas pateptuosius. Tu esi lygiai toks pat pateptasis. Pats dėk ant savo galvos rankas. Supratai? Tu esi šaltinis!

Įsivaizduokite: čiaupas prieina prie kito čiaupo ir sako: „Duok vandens!“ Ką tai reiškia? Arba dar prastesnis vaizdas: du šimtai čiaupų susirinko prie vieno čiaupo ir geria iš jo. Dievas man pasakė: „Sugriauk šį velnio melą, jūs visi esate Mano vaikai!“ Po to, kai tu atgimsti iš aukšto, visas dangus gyvena tavyje. Tu esi prijungtas prie to paties šaltinio, kaip ir aš, jis, ji! Visa mūsų draugiška šeima, mes visi esame prijungti prie to paties šaltinio. Bet Dievas pasakė: „Niekas negali kėsintis į Dievo sostą, nes Jis yra visa žinantis ir visa galintis. Iš Jo eina visi vamzdeliai ir siūlai. Ir kiekvienas iš jų yra atskira Dievo dalis. Visi jūs esate maži dievai šioje žemėje, atnešantys vieną dalį Gyvojo Dievo apreiškimo iš dangaus“. Nesuklyskite. Katės gimdo kates, asilai asilus, o ką gimdo Dievas? DIEVUS!

Dievas pasakė: „Aš esu karalių Karalius ir dievų Dievas!” Dievas čia nekalba apie kultą ir tuos dievus. Pas Dievą tų dievų nėra. Dievų Dievas ir karalių Karalius. Mes su jumis ir esame šios žemės dievai. Tik mano dalis yra nešti žodį, tavo – muziką, jo – pranašystę, o jos – regėjimą. Ir vis kartu mes esame Kristaus kūnas.

Žinokite, kad Dievas kartais mūsų dvasinės komos metu atsiunčia mums apreiškimus. Pavyzdžiui, sėdi ląstelėje, ir tavęs kažko paklausia. Tu esi toks protingas, pradedi aiškinti. Ir staiga iš dvasios ateina atsakymas. Tai – ne iš galvos ateina, o iš dvasios. Ir tu tai pasakai. Tas, kuris tavęs paklausė, neteko žado, o tu – dvigubai žado netekai. Tada abu puolam tą apreiškimą užsirašyti. Ar buvo jums taip? Žinote kodėl? Dievas sako: „Tu nenori vandens lieti, tai Aš pats jį išliesiu, kol tu kažką vebleni, nežinodamas kaip atsakyti. Kame čia slypi paslaptis? Atverk burną. Atverk šaltinį: imk gitarą, sėsk prie klavišinio instrumento. Tu gali sakyti: „Aš nesu

talentingas!" Dievui nereikia tavo talento. Dievui tereikia tavo sugebėjimo. Sugebėjimo groti.

Aš jums paprasčiausiai pasakoju savo paslaptį. Aš sakau: „Tėve, man reikia žodžio". Kai aš prisijungiau prie to rezervuaro, aš jį ir pamačiau... Daugelis žmonių sako: jis greitai išseks! Niekados! Kodėl? Ten tiek visko daug – visiems užteks. Jūs kasdien ateisite su naujais apreiškimais, ir niekas per visą savo gyvenimą jų neišsems. Tai, ką pamačiau, mane dar kartą įtikino: atsipalaiduokite ir tiesiog atiduokite tai, ką jums Dievas duoda, nes kitą kartą bus dar daugiau. Ačiū, Jėzau! Prisiminkite vieną paprastą dalyką: ko tik jūs beprašytumėte, Jis akimirksniu jums atsako ir duoda. Tačiau svarbiausia yra, kaip visa tai atiduoti? Daugelį sulaiko baimė: o ką žmonės pagalvos, jeigu papasakosiu tą regėjimą arba pradėsiu piešti paveikslus, kuriuos matau dvasioje, ir juos perteiksiu drobėje arba popieriuje. Kas bus, jeigu paimsiu vėliavą ir pradėsiu skelbti išgydymus, išlaisvinimą. Tarp kitko, kiekviena vėliava turi savo reikšmę. O ar žinote, kad Dievas turi daug vardų ir vėliavos – tai Dievo vardai. Ir kai tu pakeli tokią vėliavą, sakai: išgydymų vėliava. Tos vėliavos vardas – išgydymas, ir pakėlęs šią vėliavą, tu sakai: išgydymas. Koks tavo talentas? Dievas turi neišsemiamą šaltinį, tik prisijunk ir sakyk: „Dieve, prašau tavęs, aš atsuksiu šį čiaupą. Nustosiu bėgioti paskui kažkokius ypatingus pamokslus arba apreiškimus. Savo apreiškimus noriu semtis iš Tavęs!" Aš suprantu, kad mes vienas kitą maitiname: aš jus maitinu, o jūs turite mane priblokšti kokiais nors naujais apreiškimais, nes ląstelė atstato ląstelę. Ir mes žinome, kad kūnas dirba, atsistato, auga, vystosi ir visi nariai padeda vienas kitam. Mes turime tai suprasti.

Mes turime išmokti naudotis savo čiaupu. Išmokite būti Jo šaltiniu! Paulius sako: *„Ir jau ne aš gyvenu, bet gyvena manyje Kristus. Ir dabar gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, pamilusį mane ir atidavusį Save už mane"* (Gal 2, 20). Ką jis turi galvoje? Jis sako: „Jau ne aš atiduodu tai, ką atiduodu, – tai atiduoda Jėzus".

Jėzus pasakė: *„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš Savęs, jeigu nemato Tėvo darančio: nes ką Jisai daro, lygiai tą pat daro ir Sūnus"* (Jn 5, 19).

Tėvas čiaupą atsuko, Sūnus irgi atsuka. Tėvas pasakė, kad spjautų į akis, Jėzus ir spjovė. Jeigu tai – palaiminimas, vadinasi,

palaiminimas. Bet ką žmonės pagalvos? O koks skirtumas, ką pagalvos? Jis praregėjo? Praregėjo! Atsipalaiduok! Tu esi kanalas, ir tebūnie tau pagal tavo tikėjimą! Moteris priėjo ir palietė Jo drabužį, ir kas per šį kanalą ištekėjo? Jėzus atsisuko ir paklausė: kas ištraukė jėgą? Kai kurie krikščionys vaikšto ir kalba: „Tai – ne Dievo valia, kad aš pasveikčiau, tai mano kryžius“. Ne, tai ne kryžius, tai bukumas! Kryžius nėra tavo liga. Liga – tai prakeikimas! Izaijo 53, 4 parašyta: *„Bet Jis paėmė ant Savęs mūsų negalias ir užsikrovė mūsų ligas; o mes galvojome, kad Jis raupsuotas, Dievo nubaustas ir paniekintas“*. Jis Savo kūnu nunešė ant kryžiaus visas mūsų ligas!!! Tai yra kvailystė, jeigu tu sakai, kad liga – tai tavo kryžius! Atsižadėk ligos ir pasakyk: „Aš pasiimu savo išgydymą“ ir pasveik tiesiog dabar.

„Todėl sakau jums: visa, ko tik maldoje prašysite, tikėkite, kad gausite – ir bus jums“ (Mk 11, 24). Jeigu nori parašyti dainą, imi ir pradedi rašyti, o kas ateis – neturi dėl to jaudintis. Ar žinote, kaip aš gaunu visus šiuos apreiškimus? Žinoma, tu turi būti su Dievu, tu turi skirti Jam laiką, kaip Jėzus, kuris eidavo vienumon, o po to sugrįždavo ir atiduodavo, ką gavęs. Aš atsiskiriu su Juo ir sakau: „Viešpatie, štai tušinukas, štai sąsiuvinis, štai mano Biblija, aš pasirengęs“. Ir tą pačią sekundę pradedu rašyti.

Kas nors gali pasakyti: „Tai – tavo talentas“. Ne! Aš tiesiog išmokau naudotis savo kanalu. Tu turi tokį pat kanalą ir tokį pat šaltinį. Tai pirma, ką jūs šioje temoje turite įsiminti. Svarbiausia, ką noriu jums pasakyti, yra tai, kad jūs esate šaltinis, kuris turi atsiverti! Pradžioje čiaupas gali spjaudytis rūdimis, – nieko, iškentėsim. Nupieši ką nors nesuprantamo, tai nieko! Pasakysi mums, kas iš Dievo, o kas iš tavęs. Pradėk, atverk, daryk, judėk!!! Tikėjimas juk yra išsipildymas to, ko laukiame! Visa, ko prašysite maldoje, tikėkite, kad gausite – ir bus jums!!! Kam Jėzus tai sakė? Mums visiems!

Bažnyčia yra visiškai apvogta! Dvasiniame pasaulyje jau viskas parengta ir laukia tavęs. Jeigu tu esi mokytojas ar pamokslininkas, tai apreiškimai tavęs jau laukia. Tau jų laukti nereikia. Ar žinote, kodėl mes laukiame? Nes mes dar neišmokome teisingai atverti šio šaltinio. Mes laukiame, laukiame ir štai kažkur tai prasiveržia. O tada tu jau būsi kaip Paulius (*„ir jau ne aš”*): aš einu, ir šešėlis gydo. Kodėl? Nes tame šešėlyje – jau ne Paulius. Tai – tyras Jėzaus šaltinis! Štai dėl ko Paulius turi dyglį kūne: kad jis

nepasididžiuotų nuo begalės apreiškimų, kad čiaupas nepasakytų: „Žiūrėkite, kaip aš lieju!“

Ar žinote, kas yra dyglys kūne? Kai kuriuos vyrus sudrausmina jų plikė. Aš tą žinau, nes man vyrai tai išpažįsta. Kai kuriuos laiko nusižeminusius jų trumpas mažasis rankos pirštas, jie slepia ranką dėl trumpų pirštų. Kai kada mus Dievas nuolankume laiko dėl pačių neįtikimiausių dalykų. Kai kas sako, kad jį nusižeminusį laiko nuodėmė. MELAS! Dievas nieko neveda į nuodėmę. Jeigu tu esi pranašas, tai žodis tau jau seniai paruoštas ir laukia tavo komandos. Jeigu tu esi pašauktas tarnauti išgydymuose, tai tau tiesiog reikia išmokti pasiekti kūno dalis iš dvasinio pasaulio. Tau tereikia paklausti: „Tėve, kaip man gydyti?“

Ar jūs žinote Hanterių tarnavimą? Jeigu koja per trumpa, jie sodina žmogų ant kėdės ir ištempia koją. Žinokite, Dievas jums atvers metodą. Ar žinote, kodėl Jėzus spjovė ant žemės ir padarė purvo iš seilių? Todėl, kad akiduobėse nieko nebuvo, ir Jis padarė medžiagą, nes žmogaus kūnas sukurtas iš žemės. Jis padarė purvą ne šiaip sau, kad veidą išmurzintų. Ne! Paėmęs tą purvą patalpino į akiduobes, nes ten buvo tuščia. Dievas gali tau pasakyti, kad tu darytum keistus dalykus. Ir tau reikia tai daryti! Tu – DIEVO KANALAS! Jeigu tu pieši pranašiškus piešinius, tiesiog paimk pieštuką ir leisk Šventajai Dvasiai naudotis tavo pirštais. Dievas man pasakė, kad Jis savo vaikams duos piešti tokius paveikslus, prie kurių prisilietę žmonės bus išgydyti. Bažnyčia, man taip norisi, kad mes su jumis kuo greičiau užaugtume! Tai – tikėjimas, kuris atpalaiduojamas į žemę.

Prisimenate, kas yra parašyta Biblijoje? Dievas pasakė: „Padarykite tą gyvatę“. Vėliau stengdavosi prisiliesti prie Jėzaus rūbų. Ar prie paties Jėzaus? Ne, prie Jėzaus rūbų. Negi drabužis yra stabas? Ne, tai išlaisvinamas tikėjimas. Jėzus sakė: *„Tavo tikėjimas išgelbėjo tave“*. O, Bažnyčia! Išmokite išlaisvinti savo tikėjimą. Kodėl tada, kai Jėzus atėjo pas savus, savieji Jo nepriėmė? Todėl, kad savieji pasakė: „Mes iš šito čiaupo negeriame. Mes jį pažįstame. Prieš dvejus metus jis man taburetę padarė. Jis juk – staliaus sūnus“.

Manęs taip pat kai kurie nepriima. Kodėl? Nes žino mano „žygdarbius“. O jų daug buvo. Bet mes jau pasikeitėme. Jeigu tu esi poetas, tai tu rašai dainas, jeigu muzikantas – muziką. Duok savo dvasiai išbandyti melodiją arba eiles. Aš tiesiog perduodu tai, ką man

Viešpats kalbėjo. O jei kas nors yra tavo širdyje, tai Šventoji Dvasia Pati sutvarkys. Ir tada jau ne tu darai, tai Dievas išlaisvina Savo patepimą per tave. Tu esi šaltinis! Tu esi Dievo stebuklo išlaisvinimo šaltinis. Tačiau kūrėjas – ne tu, Kūrėjas yra Jis. O tu tiesiog esi prijungtas prie dangaus, ir per tą kanalą ateina Jo dalykai. Kai kam tai nepatinka. Tačiau tai jau jų reikalas. Dievas naudoja tokį čiaupą, kuris neatitinka standartų. Žinote, yra paprasti čiaupai, o yra ir su visokiais pagražinimais. Ar žinote, kame problema? Visi žiūri į čiaupą. Kai kas gali pasakyti: „Aš iš jo negersiu“. Kodėl? Jis man nepatinka, jis kitoks, kažkaip keistai atsisuka. O į šitą žiūriu ir jo nesuprantu. Todėl ir teko kai kuriuos dalykus paaukoti. Nekreipk dėmesio į čiaupą. Vanduo bėga? Tiesiog gerk. Negali žiūrėti vaizdo kasečių, klausykis garso arba imk spausdintą medžiagą. Svarbiausia – gerk! Mes visko turime.

Kitas sako: „Man tas čiaupas nepatinka. Paieškosiu tokio, kuris man patiktų“. Tai – velnio melas. Liaukis vaikytis pateptuosius, liaukis stovėti eilėse. Atvažiavai, pasiėmei ir pradėk taikyti praktikoje. Praktikuoji tol, kol gaunasi. Ir tu stebėsiesi: žmonės geria, ir visa šlovė atiduodama Dievui. Aš esu tiesiog čiaupas. Čiaupui nereikia šlovės atiduoti, jam užtenka padėkoti: ačiū, kad neužsidarei. Ačiū Dievui už vandenį. TAPK ŠALTINIU! Leisk Dievui per tave tekėti!

Visi, kurie tapysite paveikslus, matysite regėjimus, pranašystes arba ateitį, kai Dievas jums kalbės, įspėju – NEBANDYKITE redaguoti! Dievas sako: Aš to reikalausiu, nes Mano vaikai, gavę Mano žodį, iškerpa dalykus, kurie netelpa jų galvoje“. Aš irgi galėjau iškirpti. Kas čia per apreiškimas: kažkokie vamzdeliai nugaroje styro? O man tas pat. Ką gavau, tą ir atiduodu. Todėl Dievas man ir pasakė: „Pasakyk Mano vaikams, kad jie neredaguotų to, ką gavo“.

Štai čia iškirpsim, šitos vietos iš Biblijos neskaitysim, o čia padarysime truputį tyliau. Ir viskas: Dievo šioje temoje nebeliko. Dievas sako: „Mano vaikai turi išmokti tiesiog pasitikėti Manimi, nes kai jie prašys Manęs duonos, tai Aš, Dangiškasis Tėvas, tikrai pasirūpinsiu tuo, kad jie negautų akmens“. Todėl jeigu tu sakai: „Aš noriu dabar tai gauti iš Dievo“, – tai imk ir gausi. Jeigu regėjime pamatau kukurūzą, tai ir sakau: matau kukurūzą. Nejaugi kas nors pasakytų: „Tai – apreiškimas“? Tai paklydimas, tikrai. O kur nors žemės pakraštyje žmogus pasakė: „Jeigu kas nors pasakys, kad mato

kukurūzą, vadinasi tikrai čia Dievas yra“. Tai štai kaip, kažką stipriai palietė, jis nukrito, guli, galvoja: nesupratau, kukurūzu palietė.

Viešpats pasakė: „Septynias dienas apie sienas žygiuosite“. – „Viešpatie, juk iš mūsų šaipysis“. – „O Aš ir noriu, kad jūs visiškai apsijuoktumėte“. Bet septintą dieną jų juokai pasibaigė.

Leisk Dievui tave naudoti, nieko nepridėk. Kaip pamatei, taip ir perdavei. Nebijok, neišsigąsk, nepergyvenk. Nes tai ne tavo. Kodėl? Nes juk Dievas akmens neduos!

Kiekvieną kartą, kai aš sėduosi rašyti eilinę temą, sakau: tai, ką dabar gausiu, keis šimtus tūkstančių žmonių. Aš rašau, ir iš tiesų taip gaunasi. Aš tikiu! Aš tikiu! Aš tikiu! Ir aš žinau, kad Dievas šioje žemėje juda tik per Savo Kūną. Ten, kur nėra Kūno, Jis nejuda! Taigi, per kuriuos žmones Jis gali ateiti, prasiveržti ir išlieti Save, štai būtent ten Jis ir veiks.

Noriu jūsų paklausti: „Kodėl vienuose miestuose liejasi Jo šlovė, o kituose – ne?“ Ką, ar Dievas yra šališkas? Ne. Dievas vaikšto, ieško ir sako: „Ieškojau žmogaus, kuris stotų spragoje, bet neradau. Todėl Aš išliejau Savo pyktį“. Tai yra, Jis ieško šaltinio, kuris stos gynyboje ir pasakys: ne, Viešpatie! Aš stosiu spragoje, aš melsiuosi dėl jų: išsaugok jų sielas! Prisimenate Ninevę? Visa, ką Jonai reikėjo padaryti, tai atvykti ir pasakyti, ką Dievas jiems pranašavo. Pats Jona netikėjo tuo, ką pasakojo. Jis atsisėdo po medžiu ir laukė, kol jie bus sunaikinti. Ir kai Dievas jiems atleido, nes jie atgailavo, Jona susinervino: „Na štai, Dieve! Aš taip ir žinojau, kad Tu jiems atleisi“. Ir taip supyko, kad net mirti panoro. Ar galite tai įsivaizduoti? Tu pasakysi: „Per tokį tikrai Dievas negali veikti!“ O Jis veikia. Žinote kodėl? Dievas tiesiog ėmė ir panaudojo tą kanalą, nors jis ir gana keistas. Mano brangieji! Dievas ieško kanalo, kuris priims ir atiduos. Man Dievas taip pat pasakė, kad tai užims kažkurį laiką. Tegul niekas negalvoja, kad taip iš karto viskas ir tekės. Būtent čia mus velnias ir gaudo, kai iš mūsų pradeda eiti kažkas mūsų arba kažkas neteisinga. Dievas man parodė paveikslą: kas iš karto išmoko vaikščioti? Niekas! Kas iš karto išmoko gražiai valgyti? Niekas. Kas iš karto teisingai tualetu pradėjo naudotis? Niekas. Tai ilgas procesas. Reikalingas laikas, o tada jau ir rezultatas bus.

Ar žinote, kad Šventosios Dvasios krikštas kitomis kalbomis taip ir vyksta? Ar tu žinai, kaip tai vyksta? Tu tiesiog nieko negalvoji,

o kalbos iš kažkur tai eina. Sakyk, ar tu įsitempi, prieš sakydamas kitą žodį, koks jis bus? Ne. Jie tiesiog plaukia. Jie plaukia, tai gali vykti valandą, dvi, tol, kol tu to nenutrauksi.

Dievas pasakė: „Visų dovanų yra tas pats principas“. Tu atveri lūpas, paimi pieštuką, gitarą, teptuką, kompiuterį, kaip aš paimu, ir viskas. Tu pradedi leisti į laisvę tai, kas ateina. Iš kur? Tikrai ne iš proto, nes protas viską sugadins. Kaip visada. Mes turime išmokti gauti – pasiekti viską dvasiniame pasaulyje. Kaip? Tikėjimu! Darbais! Aš noriu dar ir dar kartą įkalti šią vinį – dar vieną tiesą, konkrečią tiesą: tu esi šaltinis, per kurį Dievas juda šioje žemėje. Ne jis, ne ji, TU! Ir kai tu sakai: Dieve, aš noriu... Tau nereikia ieškoti. Tiesiog nurimk, duok Dievui kalbėti į tavo širdį ir išgirsk, kad tave šaukia. Ar tave šaukia alkani, ar tave šaukia vargšai, o gal tave tribūna šaukia, šlovinimas, muzika, pranašystės. Tiesiog pasakyk: Dieve, ką aš turiu daryti? Gal prieglaudą atidaryti? Prisiminkite Motiną Teresę. Jai iš pat pradžios tai buvo įdėta. Ji surinkdavo iš šiukšlynų vaikus! Gelbėjo beturčius.

Ką tu turi daryti? Kai atrandi savo pašaukimą, jis pradeda tave kviesti. Kai kas mano, kad jeigu tai iš Dievo, tai viens, du, trys – ir be klaidų. Štai čia mus visus velnias ir apgauna. Velnias sako, kad tai lengva. O Dievas sako: „Ne, tai nėra lengva, nes visa tai atlieka kūnas, o kūnui reikia priprasti“. Kūnas turi priprasti! Prisimenate šią vietą: *„Stiprus maistas tinka tik suaugusiems – tiems, kurie pratybomis išlavino savo pojūčius ir sugeba skirti gera nuo blogo“* (Hbr 5, 14) O tai reiškia: bandžiau, bandžiau ir radau. Ir tai, apie ką mes sakome: štai, koks patepimas, štai, kokia jėga, – tai tiesiog žmogus, kuris vis labiau ir labiau tampa panašus į Kristų! Ir per jį tiesiog teka Dievas. Mes stebimės tokiais žmonėmis. O Dievas nori, kad mes visi pasiektume tokią poziciją. Žinokite, kai pradėjau gauti šiuos regėjimus, ėmiau stebėtis, kaip viskas parasta. Įsivaizduokite sau: jokių doktrinų, tu visa tai žinai, tai yra Biblijoje. Viskas jau ten yra, viskas taip paprasta ir aišku. Ir Dievas man pasakė: „Tai, ką tu darai, yra dovana. Tai tas pats, kas kalbėti kitomis kalbomis ar groti: tiesiog imi ir darai. Negalvok apie kitą akordą. Treniruokis! Ir pradės tekėti“. Ir tu būni priblokštas: parašei dainą, o ji tapo šedevru. Man kartais būna labai liūdna. Žinote kodėl? Nes kiekvienas iš jūsų laikote didžiulį apreiškimą. Kiekvienas, ar suprantate? Anksčiau maniau, kad vietoj vieno žmogaus Dievas gali pastatyti kitą. Bet Dievas negali

kito pastatyti į tavo vietą, nes apreiškimas yra vienintelis, ir jis skirtas tik tau. O kitam – kitas. Dievas vieno kitu pakeisti negali, nes kiekvienai pozicijai Jis turi pagimdytą vis kitą žmogų su savo talentais ir su aiškiai išreikšta asmenybe.

Kai kurie žmonės stebisi: iš kur tu viską žinai, iš kur viską supranti, iš kur tu visa tai darai? Galiu jums pasakyti – aš nieko nežinau. Ir man taip daug labiau patinka. Nes aš nieko neruošiu. Kai kas išeina pamokslauti ir sako: kitos penkios temos bus apie tai. Aš nežinau, kiek bus kitų temų ir apie ką jos bus. Nes aš laukiu Jo žodžio. Bus – pasakysiu. Nebus – ilgiau pagiedosim.

Dievo Žodis sako: *„Todėl, jei kas pažeistų bent vieną iš šių mažiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu Dangaus karalystėje. O kas juos vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu Dangaus Karalystėje“* (Mt 5, 19). Žodis „pažeis“ kituose vertimuose verčiamas „sugadins“. Sugadins vieną iš šių paliepimų, įmaišys ko nors, sudarkys, priklijuos ko nors. Jis sako: *...tas bus vadinamas mažiausiu...* O kitoj vietoj sako: *„O kas juos vykdys (sukurs)...“* Jūs visi esate kūrėjai, ir aš esu kūrėjas. Ką aš šiuo metu darau? Kuriu štai šias temas. Kaip? Tiesiog esu prijungtas prie rezervuaro, pumpuoju iš jo apreiškimus ir atiduodu jums. Aš kuriu dabar. Tiesiog dabar kuriu. Greitai ir tavo kūrimo laikas ateis – muzikos instrumentu arba ant drobės. Tavo metas kurti, kai tu matai, girdi, jauti ir taip toliau. Mes visi kūrėjai. *„...o kas juos vykdys* (sukurs)...“ sukurs *Bažnyčią „...ir mokys, tas bus vadinamas didžiu Dangaus Karalystėje“*.

Kas sukurs, tas taps šaltiniu, kūrėju. Tu pradėsi duoti, Dievas pradės judėti ir viskas šioje žemėje pradės keistis. Dievas sako: tas vadinsis DIDŽIU šioje žemėje. Tu turi tapti Dievo kanalu šioje žemėje.

„Nes kaip kūnas be dvasios yra miręs, taip ir tikėjimas be darbų – negyvas“ (Jok 2, 26). Ar suprantate, kaip tai rimta? Kūnas be dvasios negali egzistuoti, lygiai taip pat ir tikėjimas be darbų yra negyvas.

Lygiai tiek, kiek tu duosi Dievui naudoti tave ir atsiversi, peržengdamas per baimę ar pavydą, lygiai tiek šioje žemėje bus padaryta. Tau nėra ko pavydėti, nes tu turi kažką tokio, ko pas nieką niekados nebuvo, nėra ir nebus. TU ESI ORIGINALAS! Atverk savo šaltinį. Jei tu užsiversi, nieko nebus padaryta. Taip paprastai Viešpats

man pasakė ir parodė. Viskas tavo rankose. Viskas Bažnyčios rankose. Ši tema mane taip nustebino, taip pribloškė ir taip padrąsino. Ir Dievas pasakė: „Mano sūnau, viskas nuo jūsų priklauso. Apreiškimams iš šio šaltinio nėra ribų, kiek tu jį atversi, tiek plačiai ir toli jis plauks. Jis tiesiog liesis, o tu stebėsies, ką Aš per tave darysiu. Tai – ne tu, tai – Aš. Bet Aš tai darysiu per tave“.

NEIŠSIVYSČIUSI BAŽNYČIA

Mes turime žinoti, kad jeigu Dievas mums ką nors duoda, mes tai privalome perduoti kitiems. Kai kurie žmonės stebisi, kodėl Dievas jų nenaudoja. Atsakyk man: ar tu tiksliai perduosi tai, ką Dievas tau pasakys? Daugelis galvoja, kad Dievas nenori jų naudoti. Ne, tai mes nenorime būti Dievo panaudoti, nes tai, ką Jis kalba, dažnai netelpa mūsų prote, ir tada mes savo tarnavimą atstumiame į šalį ir laukiam kažko tokio minkšto, puraus, o tai niekados neateina. Dėkoju Dievui už šią seriją temų, nes ne aš jas rašiau. Aš tiesiog matau regėjimą ir jį perrašau. Dievas man parodo regėjimą, o po to įveda mane į išaiškinimą to, ką parodė. Labai įdomus metodas, anksčiau nieko panašaus nesu išgyvenęs. Taigi, tai – penktasis regėjimas, kuris vadinasi ypatingai: „Neišsivysčiusi Bažnyčia“. Aš nekalbu apie nenormalią Bažnyčią, nekalbu apie kažkokią išprotėjusią Bažnyčią. Kalbu apie iki galo neišsivysčiusią Bažnyčią. Ar žinote, ką reiškia iki galo neišsivysčiusi? Angliškai tai bus „undeveloped“, tai reiškia „neišbaigta“, ne toje stadijoje, kurioje ji turėtų būti, arba „atsilikusi“. Iš karto pasakysiu: temas pavadinu ne aš. Pavadinimas ateina drauge su regėjimu, todėl kartais Dievo prašau: „Viešpatie, ar Tu tikrai nori, kad aš ją taip pavadinčiau? Gal kaip nors švelniau?“ Viešpats sako: „Ne, kaip tik taip. Nes būtent pavadinimas rodo temos prasmę“.

Dievas man pasakė: „Aš tau duosiu tokius regėjimus, kurie sugriaus velnio melą“. Mes nukirsime velnio melo lynus, – melo, kuris buvo sukauptas per šimtus ir tūkstančius metų. Ir Dievas nori išlaisvinti iš to Bažnyčią. Prieš tai, kaip gydytojas pradeda gydyti pacientą, jis turi nustatyti diagnozę. Tai štai, mano brangieji, šios temos neskirtos kažkokiam ypatingam ugdymui, jos skirtos nustatyti diagnozei. Diagnozė, kurią Dievas nori nustatyti Bažnyčiai ir leisti mums suprasti: kur mes esame ir nuo ko mums reikia pradėti. Kur mūsų problema? Kur velnias laiko mus mele?

Kiekvieną kartą, kai gaunu regėjimą, tiesiog krentu ant kelių ir sakau: „Mano Dieve, būk arti manęs! Trokštu būti arti Tavęs tik dėl vienos priežasties: nes velnio melo neįmanoma pamatyti be nuolatinio Šventosios Dvasios artumo“. Jeigu tu nevaikščiosi Dievo artume, bet koks dalykas tau gali būti kaip spąstai. Be JO artumo mes galime pakliūti į velnio tinklus, į šėtoniškus paklydimus. Todėl maldauju jūsų: būkite su Dievu artimi. Praėjo tas laikas, kai tu gyvenai kaip tau patiko, o Dievas tau buvo tik kaip hobis. Hobis – tai vieną arba du kartus per savaitę. Tas laikas pasibaigė. Dabar tu turi

būti persismelkęs Dievu. Nes jau atėjo metas Bažnyčiai pakilti. Tu tiesiog turi pasakyti: „Uždarau savo protą, užkemšu savo ausis prieš velnio melą ir prašau Tavęs, Šventoji Dvasia, atverk man, kur tiesa, o kur melas“. Būkite labai atidūs.

Taigi, „Neišsivysčiusi Bažnyčia“. Tai nėra kažkas keisto ir nenormalaus. Neišsivysčiusi – tai nepilnai subrendusi, arba nepilnai išsivysčiusi, asmenybė. Dievas man pasakė: „Aš tau parodysiu Bažnyčią iš skirtingų pusių“. Ir Jis man parodė Kūną iš dovanų, patepimo ir jėgos pusės. Jis pastatė mane atokiau ir parodė Kūną visiškai iš kitos pusės. Jis parodė man Savo Bažnyčios išsivystymą, kokia ji turi būti ir kas ji turi būti.

Aš sudariau sandorą su Dievu ir pasakiau: „Prašau, Viešpatie, nerodyk man nieko tokio, ko aš negalėčiau paaiškinti“. Jeigu ko nors negaliu suprasti ir paaiškinti, niekados apie tai nekalbu, nes nieko nenoriu įvesti į kokius nors keistus paklydimus arba nesuprantamus dalykus, kad kažkas kažką turėtų spėlioti ar pats sugalvoti.

Pamačiau didelį suaugusio žmogaus kūną, kuris iš toli žiūrint atrodė visai normalus. Tai buvo gal keturiasdešimties metų vyras, jis buvo stilingai apsirengęs, vilkėjo švarką ir buvo pasirišęs kaklaraištį. Vyras buvo tvarkingai susišukavęs, nusiskutęs ir, galima sakyti, buvo tikras gražuolis. Iš pradžių nesupratau, ką čia man Dievas rodo. Tačiau prisiartinęs prie jo pamačiau suaugusį, bet pilnai neišsivysčiusį vyrą. Žiūrėjau stebėdamasis, kad jis žaidžia kaip vaikas, iš burnos jam teka seilės, jis leidžia kūdikiškus garsus, „guguoja“. Jis sėdėjo, žaidė ir netgi tuštinosi po savimi.

Tai mane suglumino. Paklausiau Dievo: „Viešpatie, ar Tu nori, kad aš taip ir pasakočiau?“ Viešpats atsakė: „Taip, būtent taip ir papasakok“. Aš su siaubu paklausiau: „Kas tai?“ Šventoji Dvasia man atsakė: „Tai dar vienas apreiškimas apie Mano Bažnyčią“. Ji man pasakė, kad šios savybės yra būdingos kūdikiams, ir nieko keisto tame nėra.

Pamačiau, kad iš išorės tai – vyras, o vidumi dvejų– trejų metų vaikelis. Kaip tokio amžiaus, jis buvo absoliučiai normalus ir elgėsi lygiai taip pat, kaip elgiasi jo amžiaus mažyliai: jis seilėjosi, leido vaikiškus garsus ir tuštinosi bei šlapinosi į savo gražų kostiumą. Jis žaidė, jis mąstė apie tai, ką darė. Žvelgiant į jį kaip į dvejų–trejų metų vaikelį, jis atrodė netgi labai rimtas. Stebėjau visa tai ir buvau šio regėjimo šokiruotas. Tai buvo visai nejuokinga ir atrodė apgailėtinai.

Dievas man pasakė: „Toks elgesys būdingas mažyliams, ir tame nėra nieko keisto“. Bet tai buvo suaugęs žmogus, todėl visa tai atrodė siaubingai! Taip neturėjo būti!

Žiūriu į šį suaugusį vaiką ir klausiu: „Viešpatie, kas gi tai?“ Dievas man sako: „Tai – neišsivysčiusi Bažnyčia“. Jis man parodė, kad kiekybiškai Bažnyčia yra susiformavusi. Dievas mane nuvedė toliau, ir tada pamačiau šį regėjimą apie Bažnyčią šiek tiek iš kitos pusės. Vėliau Jis man visus šiuos faktorius išaiškino: kodėl Bažnyčia iki šiol esti tokioje būsenoje.

Ar žinote, kad šiame pasaulyje viskas kuriasi ant praėjusios kartos progreso? Viskas šiame pasaulyje, ir Bažnyčia taip pat, kuriasi ant praėjusios kartos progreso. Kvailas žmogus imasi iš naujo išradinėti automobilį. Automobilio nereikia iš naujo išradinėti! Kai žmogus nori ką nors sukurti, jis domisi tam tikra sritimi (kurioje jau tai yra išrasta bei apie tai seniausiai parašytos knygos), visa tai išsiaiškina ir, imdamas pagrindu visus tuos išradimus, jis kuria kažką naujo, kas dar nesukurta. Tai – ne pasaulio, tai – ne velnio, tai – visatos įstatymai: Dievas yra to pradininkas, tai – Jo planas. Mes progresuojame. Viskas progresuoja. Ir kai žmogus sumano sukurti naują automobilį, jis neišradinėja rato iš naujo. Senovės automobiliai buvo panašūs į karietas su kaminais, jie riaumojo, barškėjo, triukšmavo, nes dar nebuvo išrasti šiuolaikiniai išmetimo vamzdžiai. Močiutės, pamačiusios tokius automobilius, žegnojosi ir sakė: piktasis, piktasis. Joms tai neatrodė automobilis, jos galvojo, kad ten velniai riaumoja. Dabar tokių niekas nedaro, nes tai jau praeitis. Žmonės ima pagrindu tai, kas sukurta, ir prideda kažką naujo, – iš naujo neišradinėja, bet papildo tai, kas jau išrasta. Tas pats ir su mūsų pastatais, lėktuvais, rūbais, muzika, muzikos instrumentais, – viskuo, ką tik bepaimsi: jie neišrandami iš naujo, viskas yra kuriama remiantis praėjusių kartų patirtimi.

O kas nutiks, jeigu ateinanti karta neturės praėjusios kartos patirties? Kas bus? Vyks visa tai, kas jau vyko: jie kartos viską iš naujo, tas pačias klaidas. Ir aš mačiau šėtono planą: visą laiką rūpintis tuo, kad kita gimusių iš aukšto krikščionių karta negautų ankstesniųjų kartų patirties ir kad jie šimtmečiais klaidžiotų ratais ir nieko toliau neperduotų.

Dievas man pasakė: „Mano Bažnyčia yra susiformavusi fiziškai, kiekybiškai“. Girdite, visame pasaulyje mūsų, – tų, kurie yra nuplauti Kristaus krauju ir tiki Evangelija, – yra be galo daug. Mūsų milijonų

milijonai. Statistika skelbia, kad greičiausiai auganti religija žemėje yra krikščionybė. Jeigu jums kas nors sakė, kad kokia nors kita, tai yra melas. Eikite ir patikrinkite tikruosius duomenis. Didžiausiu tiražu spausdinama knyga yra Biblija. Kas yra pati populiariausia asmenybė? Jėzus Kristus! Ir per televiziją teberodomos laidos apie Jėzų Kristų. Jėzaus nėra žemėje jau du tūkstančiai metų, o apie Jį vis statomi filmai. Todėl mes privalome suprasti: velnias nepajėgus sustabdyti Bažnyčią, kad ji neaugtų, taigi jis sukūrė kitą planą.

Dievas man pasakė: „Tai – vienas iš pirmųjų ir pačių klastingiausių velnio planų, bet ne pats pirmasis. Tai buvo vienas pirmųjų velnio sumanymų, kai gimė Bažnyčia“.

Du tūkstančius metų mes vis einame ratu. Mes susiformavome kiekybiškai, tobulėjame įvairiais aspektais, tačiau dvasinių dalykų, – stebuklų, ženklų, regėjimų, pranašysčių ir visos Dievo šlovės, kokia tik buvo, mes neturime. Ir Dievas pasakė, kad mes senų seniausiai turėjome priimti ankstesniųjų kartų patirtį ir statyti ant jos, o nekartoti to paties.

Šėtono planas – laikyti tave neišsivysčiusį ir nevykėlį, kad niekas nieko iš tavęs ir tavo gyvenimo negalėtų pasisemti. Šis velnio planas labai senas ir sukoncentruotas į tai, kad mums nebūtų perduota visa, per ką ėjo mūsų protėviai, kad mes vėl viską pradėtume iš naujo ir eitume ratais. Todėl šėtonas visai nesijaudina dėl krikščionybės, nes ji visados bus kūdikiškame stovyje ir iki galo neišsivysčiusi. Jis labai lengvai susitvarkys su Bažnyčia. Mes gi iki šiol esame vaikiškose tiesose, kurias apaštalai senų seniausiai praėjo. Mums sako, kad iki apaštalų mums toli, bet Dievas man parodė, kad mes turėjome ant jų pagrindo statyti, bet ne vėl iš naujo siekti to, ką jie jau buvo pasiekę. Dievas man labai aiškiai pasakė, kad mes esame neišsivysčiusi visatos Bažnyčia. Ir Jis parodė, kad šis velnio planas veikia kone devyniasdešimčiai procentų krikščionių. Velnias nebijo krikščionybės, – aš patyriau šoką, kai pamačiau, kad jis nebijo krikščionybės. Bažnyčia! Mes senų seniausiai turime valgyti kietą maistą, bet mes vis dar stumdomės prie demonų išvarymo, ligonių išgydymo, rankų uždėjimo, Šventosios Dvasios krikšto. Štai nuo šio pagrindo mes turime pradėti, Bažnyčia! Nuo čia turime pradėti statyti.

Jėzus padėjo pamatą, o Jo mokiniai nuėjo toliau nei Jėzus. Dėl to niekas nesiginčys. Jėzaus šešėlis nieko neišgydė, o mokinių – išgydė. Jėzus nepadarė nė dešimties procentų to, ką padarė mokiniai.

Jie išvaikščiojo visą žemę ir Evangeliją pamokslavo visur, kur tik buvo galima pamokslauti. Jie vykdavo į įvairias šalis pas pagonis. Kristaus drabužių ant nieko nedėjo, o mokinių drabužius dėjo, ir demonai klykdami išlėkdavo net tada, kai apaštalų šalia nebuvo. Brangieji mano, tai progresas. Ką padarė velnias? Jis suprato: jeigu krikščionybė augs tokiais tempais, jam bus galas. Kodėl? Nes jis negalėjo prie krikščionių prisikasti. O mes kas metai vis krentame; kiekybiškai mūsų pilna visur: už kiekvieno posūkio – bažnyčia, o jei už šito dar nėra, tai rytoj bus. Velnias žino, kad to jis negali pakeisti, ir todėl sugalvojo naują planą.

Ir tada pamačiau, kodėl velnias visuomet laimi kovoje su krikščionimis ir kovoje su Bažnyčia: nes jis visuomet kovoja su vaiku. Visuomet! Jis sumanė naują planą, ir mes visi įkliuvome į jo tinklą. Ir kai gimsta nauja krikščionių karta, mes jiems neperduodame dvasios, bet perduodame tradicijas, kurios neša mirtį; jos gyvenimo neneša.

Brangieji mano! Velnias visados kovoja su vaiku, ir jo tikslas yra, – kad ši karta, kuri užsidegė, arba tie žmonės, kurie blykstelėjo (tai galime pamatyti visų denominacijų bažnyčiose ir judėjimuose), būtų nuslopinti. Tai – paties šėtono planas, nes tradicijos neleidžia Šventajai Dvasiai judėti naujoje formoje. Mus ir jus primaitino ir davė praryti labai kietą piliulę. Ar žinote, mano brangieji, kodėl esu šokiruotas? Nes aš nė neketinau viso šito rašyti: aš tai tiesiog matau ir perduodu jums.

Laiške žydams 5 skyriaus 12 eilutėje parašyta: *„Ir nors, žiūrint laiko, jūs jau turėtumėte būti mokytojai, iš tiesų reikia, kad jus vėl kas nors pamokytų Dievo žodžio pagrindų. Jūs tapote tokie, kuriems reikia pieno, o ne stipraus valgio“*. Bažnyčia turi užaugti! Užaugti!

Aš turiu tris vaikus. Ar žinote, kas nutinka, kai savo vaikus pamaitinu maistu, kuris pagal amžių jiems šiek tiek per stiprus? Maistas kažkodėl iššoka atgal. Tu jį – pirmyn, o jis – atgal. Kodėl? *„Juk kiekvienas, maitinamas pienu, dar nepatyręs teisumo žodyje, nes tebėra kūdikis“* (Hbr 5, 13). Nepatyręs teisumo žodyje negali valgyti kieto maisto.

Aš tikiu, kad Dievas pakels stiprius Žodžio mokytojus! Tikiu, kad mes paruošime savo skrandžius rimtam maistui ir nustatysime teisingą diagnozę.

Kiekvienas iš mūsų esame gimę palikti save žemėje. Mes gimę toliau perduoti save, kad ant mūsų pagrindo statytų mūsų vaikai.

Žinokite, kad mano vaikų jau nebestebina išgydymai, stebuklai ir visa kita, kas vyksta bažnyčioje; jie netgi apie tai manęs nebeklausinėja. Nes jų pamatas jau yra tai, kame esu aš. Brangieji, juk mūsų svajonė yra, kad mūsų vaikai eitų toliau už mus.

Velnias pavogė praktiką ir įgūdžius. Jis supjaustė kanalą, kuriuo perduodama dvasia, – jis supjaustė kanalą, per kurį mes perduodame tiesą ir dvasią. Pasakysiu jums, kuo mes tikrai profesionaliai užsiimame. Savo žinias, apreiškimus, savo dvasią mes turime perduoti ateinančiai kartai, ir ateinanti karta turi statydintis ant jų. Mes, mūsų karta, išeidami iš šios žemės, privalome dėti rankas ant savo vaikų ir pranašauti sėkmę ir Šventosios Dvasios judėjimą tokį, kokio mes net nesapnavome! Kurio niekas nesapnavo, nes bus statoma ant jau sukurto pamato. Tačiau mes su jumis esame apsisnargliavę vaikai, nes rankų uždėjimas, mirusiųjų prikėlimas, kaip rašo Paulius, – tai yra kūdikystė, tai – Kristaus tiesų pradžios užuomazga. O pas mus – dydis! Mes turime stengtis būti panašūs į Kristų. Kai kurie sako: noriu būti panašus į tave. Bet aš nenoriu būti panašus į save! O tu nori būti toks kaip aš? Tu apsigavai, nes aš bėgu pats nuo savęs – į Kristų! Į Jį! Mus visus suskirstė, davė antpečių juosteles, bet Bažnyčia niekur nejuda!

Aš neapkenčiu velnio melo ir esu įsimylėjęs Kristaus Bažnyčią, – štai dėl ko apie tai kalbu! Nekenčiu velnio melo ir kovosiu su juo iki pat savo mirties dienos. Iki pat savo gyvenimo pabaigos naikinsiu velnio melą, aš nekenčiu velnio! Aš jo nebijau, nes parašyta: *„... ir niekas jums nepakenks“*. Jokia priešo jėga jums nepakenks. Jokia! Juk man nepakenkė!

Kodėl Bažnyčia neprogresuoja? Nes velnias ištrina ankstesnę patirtį, ir mes esame pasmerkti viską daryti iš naujo. Nieko, jeigu tai jau buvo padaryta, bet aš noriu daugiau! Man nusibodo važinėti garvežiais ir plaukioti laivais, – jau yra lėktuvai! Velnias visą progresą sumaigė į vieną krūvą ir išmetė į dėžę, ant kurios užrašyta: „Pasaulietiškas“. Mes velniui atidavėme viską. Bažnyčia savomis rankomis pasirašė atsisakymą nuo visos Dievo šlovės, nuo visų talentų, nuo viso grožio.

Ar žinote, ką aš pamačiau? Aš patyriau šoką, kai pamačiau, kaip Dievas žiūri į žmones. Kai Jis žiūri į žmogų, tai mato jį dviem rakursais: Dievas atskiria žmogų nuo nuodėmės. Mūsų požiūris kitoks: tai – nusidėjėlis, tai – pasaulietis, ir viskas, pamirštame tą žmogų, nubraukiame, išvejame. Dievas taip nežiūri. Jis savo

žmonėms duoda apreiškimus, o su nuodėme Jis dirba visiškai kitoje sferoje. Todėl ir buvau šokiruotas, kai pamačiau žmogų Dievo akimis. Jis tave, kaip asmenybę, atskiria nuo to, ką tu darai. Ir Jis trokšta progreso, sėkmės, naujų išradimų visose srityse, nes mes visu tuo naudojamės, – nepaisant to, tikintis tu ar netikintis. Tai – žmonijos išradimai, kuriuos Dievas ir angelai siunčia į šią žemę ir atveria žmonėms; ne pasauliečiams, ne krikščionims, bet visiems žmonėms. Ir tie, kas yra atviri ir darbuojasi tose srityse, tuos apreiškimus gauna. Bet nuodėmė – tai visai kitas dalykas. Dievas sako: štai tau atpildas už šią nuodėmę. Aš atėjau išpirkti žmogaus, bet jo progresas ir sėkmė yra visai kita sritis. Dievas į tai žiūri visiškai kitaip.

Kai Dievas man atvėrė šias temas, jos mane sukrėtė iki sielos gelmių. Pasakiau: „Viešpatie, kaip mes įklimpome! Mes viską pradedame vėl ir vėl iš pradžių. Mums gimsta vaikai, o mes visiškai užsivėrę. Mes jiems nepasakojame ir nerodome nei mūsų sėkmių, nei klaidų, nei mūsų progreso; mes nieko neaprašome ir po savęs nieko nepaliekame. O kai pradeda judėti kita karta, jie viską pradeda iš naujo. Mes turime tik atkarpėles iš to, kaip judėjo ankstesnieji pateptieji ir Dievo tarnai. Mano brangieji, kur yra tai, kas perduodama masiškai Bažnyčios lygyje? Bažnyčios kaip Kūno, o ne vietinės bažnyčios? Tikiu, kad šiais paskutiniais laikais Dievas pakels žmones ir mes greitai padėsime apaštalų pamatą. Bažnyčia! Mes nesikartosime! Mes statysime.

Ar žinote, kad vienintelė karta, kuri iki galo išpildė Dievo valią, – tai Jo apaštalų karta, kuri gyveno po Jėzaus? Viešpats pasakė: „Aš atėjau, Aš esu pamatas“. Kristus – mūsų uola, ir tu niekur nuo šito nepasidėsi. Ant Kristaus stovi apaštalai, jie yra Jo Bažnyčios pradžia; ir ant jų turi būti statomas kitas aukštas. Bet viskas vyko ne taip: po apaštalų buvusi karta nesuprato, ką turėjo padaryti.

Kai tai pamačiau, buvau šokiruotas. Ar žinote tokias frazes, kaip „tėvų tradicijos“, „pradmenys“, „mūsų tikėjimo išpažinimas“, – visa tai gerai. Pamačiau, kaip žmonės bandė perduoti kitai kartai Šventosios Dvasios judėjimą. Jie nuoširdžiai norėjo tai padaryti. Tai buvo labai seniai. Ir pamačiau labai įdomų dalyką: kai tik jie pabandė perduoti kitai kartai, sakydami: „Štai čia – Dievas, Dievas juda taip“, – vos tik jie tai perdavė, visa tai numirė ir tame įsiveisė kirmėlės. Tai pavirto Nehustanu, varine gyvate, kuri šiai kartai tarnavo, o kitai kartai ji buvo negyva, ji tapo stabu.

Žmonės nesupranta, kad Šventosios Dvasios judėjimo perduoti negalima. Tie, kas nori matyti Šventosios Dvasios judėjimą, turi degti. Aš dabar degu. Turi pakilti dvasiniai milžinai, darysiantys tokius dalykus ir šokiruosiantys visą pasaulį, – nes Bažnyčia tai ir yra Kristus šioje žemėje!

Religija pasiūlė išlygą, ir žmonės nebesupranta: kaip gyvenimas tapo mirtimi? Perduodant kažką gyvo, perdavimo metu tai miršta, nes kitoje kartoje Dievas juda visai kitaip. Kai šį paketą perdavė, visi, buvę šioje kartoje, buvo visiškai įsitikinę, kad tai – Šventoji Dvasia, nes jų kartoje tai iš tiesų buvo Šventoji Dvasia. Jie perduoda, ir tai tampa suklupimo akmeniu jaunajai kartai, kadangi ji juda visai kitoje sferoje. Kai žmonės perėmė šį tradicijų ir dėsnių paketą, jis labai gražiai atrodė: ten judėjo Dievas, ten buvo giedama tai, kalbama tai, daroma tai. Tačiau visa tai perdavus, tomis tradicijomis buvo uždengtas Gyvasis Dievas. Dievas kitoje kartoje juda kitaip nei prieš tai buvusioje, o dar kitoje – vėl kitaip. Viskas labai paprasta: lyderiai bei tarnautojai prieš daugybę šimtmečių bandė perduoti Dievą, tačiau Dievo perduoti negalima, su Dievu reikia susipažinti iš naujo, iš naujo ir iš naujo! Ateinanti karta turi statyti ant mūsų perduoto pagrindo: reikia paimti tik principus ir Dievo ieškojimą, o visa kita pas juos bus visiškai kitaip, taip kaip pas mus buvo kitaip, nei prieš mus buvusioje kartoje.

Kas prasideda? Iš karto prasideda persekiojimai. Kalbu labai rimtai: tai pats seniausias velnio melas. Kai tik žemėje gimė Bažnyčia ir apaštalai sukėlė didžiulę audrą, – visa tai iššaukė milžinišką rezonansą: tūkstančiai žmonių atgailavo, vyko stebuklai ir ženklai, dėjosi nesuvokiami dalykai. Visa tai aprašyta Biblijoje.

Žinote, Dievas atveria mums tai, ką Jis nori atverti, tačiau padaryti turime mes patys. Pamačiau, kad Dievas mums atveria regėjimus, apreiškimus ir tiesas, bet jeigu mes nieko nedarysime, tai niekas ir nevyks, ir kita karta po mūsų turės viską pradėti iš naujo. Tada vėl kils problemos dėl Šventosios Dvasios krikšto, vėl vyks peštynės dėl apsiplovimų, duonos laužymo, dėl vaikiškų dalykų, – tokių vaikiškų, kad apie juos suaugusioje Bažnyčioje net užsiminti neverta, nes tai yra pradmenys.

Noriu sudaužyti šitą melą! Žmonės galvoja: „Tai kad man taip, kaip apaštalams!“ Tu turėtum sakyti: „Trokštu kuo greičiau ateiti į jų lygį, kad galėčiau eiti toliau!“ Jūs visi turite tai priimti į savo dvasią, prašydami Dievo kuo greičiau pasiekti apaštalų lygį, nes tai nėra

kažkas tokio ypatingo. Jie visi laukia: kada gi mes eisime tolyn? O mes du tūkstančius metų vis iš naujo dviratį išradinėjame, o kai išrandame, vėl jį užkasame!

Pamačiau, kad žmonės bijo kalbėti apie savo klaidas ir pasiekimus, apie savo sėkmes ir nesėkmes. Štai dėl ko Dievas man pasakė: „Tu turi viską papasakoti apie savo gyvenimą: apie visus nepasisekimus, visas klaidas, visa, ką esi pradėjęs, apie visas išdavystes, – viską turi iškloti. Kad žmonės išgirdę galėtų pasakyti: „Klausyk, viskas normalu, eime tolyn“. Gėriuosi žmonėmis, kurie ateina ir sako: „Pastoriau, mes turime daryti daug daugiau“. Man patinka eiti su žmonėmis, kurie ir mano tikėjimą ištempia, kuriems viso šito maža. Dieve, išplauk mums smegenis!

Pamačiau, kad būtent Bažnyčia, pati Bažnyčia, pradėjo neapkęsti žinojimo, apreiškimų, progreso ir visų išradimų, – visko, kas vyksta, – ir pamilo tradicijas. Supratau, kad tradicijos labai lengvai perduodamos, nieko nereikia daryti, nereikia dėti jokių pastangų. Progrese tau reikia vis ko nors naujo, o tradicijoje tereikia išpildyti tik tai, kas jau buvo padaryta. Bet kai tu pradedi tai daryti, tai jau tampa vakarykšte *mana*, kurioje veisiasi kirmėlės. Ir žmonės negali suprasti: kaip Dievo *manoje* gali atsirasti kirmėlės? Labai paprastai: Dievas rytoj duos naujos *manos*! Lygiai taip ir kiekvienai kartai sava *mana*: savas maistas, visiškai nauji apreiškimai. Mes tiesiog turime atsistoti ant šio pamato ir pasakyti: „Dėkojame!“, o mūsų vyresnioji karta turi mus palaiminti ir atiduoti į Dievo rankas. Nes to, ką Dievas su mumis darys, jie gali visai nesuprasti, o mes galime nesuprasti to, ką Dievas darys su mūsų vaikais. Dieve, duok, kad mes tai suprastume, aš svajoju apie tai!

Viena tikrai žinau, mano brangieji, kad mes turime statyti ant apaštalų pamato. Dievas man pasakė, kad velnias suprato šį dalyką ir sukūrė planą, – naują planą. Jis pasakė: „Krikščionybės negalima sustabdyti, tačiau ją galima visados laikyti vaikiškoje būsenoje“. Dabar visi kovoja dėl uždangalo, dėl ikonų, – patikėkite, tai tinka visiems. Mačiau, kad Bažnyčia pradėjo nekęsti žinojimo, apreiškimų, progreso, pamilo tradicijas. Supratau, kad kaip tik tai ir yra velnio planas ir šėtono tinklas paskutinių laikų Bažnyčiai. Supratau, kad Bažnyčia taip troško perduoti nesuterštą žodį, kad kaip tik čia ir įkliuvo. Ji bandė perduoti būtent tai, ką pati gavo, o tai ateinančiai kartai buvo jau nebegyva!

Bažnyčia visai nebandė paklysti. Bažnyčia iki mūsų buvo tikri krikščionys, ir jų karta buvo nuoširdi. O problema tapo tai, kad buvo nutrauktas ryšys, ir mes negalėjome statyti ant jų gyvenimiškos patirties pagrindo. Velnias visa tai buvo paslėpęs, sudeginęs, sunaikinęs ir uždaręs, ir niekas nieko nežinojo. Supraskite, kad mes žinojome tik atskirus kai kurių tarnautojų gyvenimo epizodus: šitas kentėjo dėl Jėzaus, šitas buvo sudegintas, šitas buvo nukryžiuotas, o šitas išvirtas aliejuje. Mums buvo pasakojami tik kai kurie gražūs ir ryškūs pateptų žmonių gyvenimo epizodai. Bet mes negalime statyti ant ryškių fragmentų! Negalime! Mes turime statyti ant viso pamato.

Man patinka karalius Dovydas. Jo gyvenimas buvo aprašytas pilnai: nuo nuodėmių iki pergalių. Ir todėl, žvelgdamas į karalių Dovydą, aš gėriuosi. Kodėl? Nes jis apie save rašė ir kiti apie jį rašė kaip apie realų žmogų. Todėl ant jo pamato statyti yra labai paprasta.

Šėtonas visuomet rūpinosi, kad viskas būtų sunaikinta ir sudeginta ir jokiu būdu nebūtų perduodama toliau. Štai dėl ko mes vis niekaip negalime pasiekti apaštalų lygio, nekalbant jau apie tai, kad eitume toliau. Pamačiau, kad šėtonas visose kartose ir tautose labai atidžiai rūpinosi, kad būtų perduodamos tik tradicijos, tik tai, kas buvo. Velnias žino dvasinį principą, kad tai, kas gyva šioje kartoje, ateinančioje kartoje bus mirę, todėl labai nuosekliai stengėsi, kad tik tai ir būtų perduota. Jis stengėsi, kad viskas būtų perduota nepakeista, nepaliesta, kad niekuo nebūtų galima papildyti. O tai yra vėžinis auglys, mirtis, nes ateinančiai kartai Dievas turi visiškai naujus apreiškimus. Ir ne apreiškimai turi mus mokyti, bet Dievas.

Kiekvieną kartą, kai Dievas man atveria eilinį velnio planą ir melą, – lyną, kurį mes nupjauname, – kiekvieną kartą ateinu ir sakau: „Dieve, aš noriu būti dar arčiau Tavęs“.

Mano brangieji, šiuo metu Bažnyčia keliasi! O, Bažnyčia keliasi! Mes nebūsime daugiau nepilnai išsivystę, mes nebedarysime tų dalykų, kuriuos darėme, nes tai jau padaryta, – mes turime eiti toliau.

Buvau šokiruotas todėl, kad tai, ką velnias perduoda kitai kartai, tampa suklupimu. Pamačiau, kad šėtonas visose kartose, tautose ir šalyse labai rūpestingai stebėjo, kad būtų perduodamos tik tos kartos, kuri gyveno, tradicijos ir būtent jos būtų griežtai vykdomos: taisyklės bei įstatymai. Kad jos ir toliau būtų perduodamos tarsi tiesa ir pamatas, o iš tiesų tai buvo tik tos

bažnyčios, tos tautos, tos kartos gyvenimo fragmentas. Pas Dievą dabar viskas visai kitaip.

O! Ar žinote, kodėl esu patenkintas? Dar vienas „dyglys“ velniui! Ir ieškančiam tiesos žmogui būtent tai ir bus maistas, nes jis pamatys, kad Dievas atėjo išlaisvinti Savo Bažnyčią iš velnio melo. Aš nenoriu gyventi mele! Aš nebenoriu maitintis melu! Aš meldžiu savo Dievą, kad Jis man atvertų visą tiesą: kas yra Bažnyčia ir iki kur veda jos kelias?

Pamačiau, kad vos tik gimsta naujas Šventosios Dvasios judėjimas, vos tik kyla kas nors nauja, velnias iš karto sukuria naują tradicijų ir nuostatų paketą. Ir dar pamačiau, kad kiekvienai denominacijai sukuriamas savitas paketas. Vienai denominacijai mačiau vienokias ikonas, žvakeles, apeigas, garbinimą. Pakilo kita karta, kuri tuo nebetikėjo, ir pas juos tuoj pat atsirado naujos apeigos, apsiplovimai, uždangalai ir visa kita... Ar norite, kad jums atskleisčiau paslaptį, kas dabar tampa spąstais paskutiniųjų laikų Bažnyčiai? Žinokite, kad paskutiniųjų laikų Bažnyčia turi baisų stabą. Norite žinoti kas jis? PATEPTIEJI!

Paskutiniųjų laikų Bažnyčia labai protinga, ji atmetė visas tradicijas. Todėl velnias padarė taip, kad dabar Bažnyčia garbina pateptuosius. Bažnyčia išryškina atskiras asmenybes ir visą gyvenimą jų vaikosi. O Dievo akyse tai yra kultas ir Dievui tai – pasibjaurėjimas. Tu gali apie juos perskaityti, užversti knygą, tarti: „Ačiū“ ir eiti pas Dievą, nes Jis tavęs pavydi! Suprantu, kad ankstesnioji karta turėjo įvairias formas, giesmes, visokiausius rūbus ir kitus dalykus. O prieš ją buvusi karta taip pat turėjo visą paketą tradicijų bei daiktų. Viskas turi būti matoma, paliečiama ir taip toliau. Aš paklausiau: „O ką turi mūsų karta?“ Jis atsakė: „Ši karta labai protinga, ir velnias kaip tikras profesionalas juos apvyniojo apie savo pirštą. Jis padarė garbinimo objektu ne ikonas, bet PATEPTUOSIUS!“

O, Dievas yra pavydus! Bažnyčia, Dievas pavydi! Jis tavęs nesirengia atiduoti jokiam pateptajam. Nesirengia. Tu priklausai Jam ir ieškoti turi tik JO. Dievas neturi nieko prieš pateptuosius, jie atlieka savo darbą.

Dievas nori, kad jūs pažintumėte šį melą. Pamačiau, kad visos denominacijos ir visi judėjimai turi savo demonišką tradicijų paketą. Tarp tavęs ir Dievo negali būti nieko kito, tik Dievas! Nieko! Nei

asmenybės, nei žmogaus, nei pateptojo, nei tarnavimo. Turi būti tik tu ir Dievas. Tik tai Jis pripažįsta, tik tavęs Jis nori, daugiau nieko.

Taip, tu atgailavai, padedant pateptajam, pasakyk jam: „Ačiū, šlovė Dievui!“ ir judėk su Dievu. Dievas neapkenčia kulto. Dievas griauna kultą, todėl retkarčiais atsitinka taip, kad pateptieji puola. Ar žinote, kodėl pateptiesiems kartais leidžiama nupulti? Dievas man pasakė: „Pateptiesiems leidžiama nupulti tik dėl vienos priežasties: nes juos paverčia dievu“. O, Jėzau, leisk mums pamatyti šėtono melą. Prašau, nutrauk tą uždangalą nuo mūsų akių. Duok mums pamatyti aiškiai: kas mes esame, kur einame ir kokiose problemose esame.

Mačiau, kaip už kiekvieno tradicijų paketo buvo pastatyti specialūs kipšai. Dievas visados kuria nauja. Ir jeigu ankstesnėje kartoje tas paketas buvo veiksmingas, tai šioje jis yra sukirmijusi *mana*. Velnias, žinodamas šį dvasinį principą, rūpestingai žiūrėjo, kad tas pats tradicijų paketas būtų perduotas iš kartos į kartą. Prie kiekvieno tokio paketo paskirti savi kipšai, kurių niekas nematė ir, suprantama, niekas jų neišvijo, nes niekas nežinojo netgi apie patį faktą, kad tai egzistuoja. Tai ne žmonės kalba, tai kalba religijos dvasia: „Tu pasitraukei nuo savo tėvų tikėjimo, tu palikai, tu išdavei“. Tačiau aš išdaviau kirmėles ir tradicijų paketą, bet Dievo aš neišdaviau! Aš įsimylėjęs Savo Dievą! Aš įsimylėjęs Savo Dievą, aš Dievo niekados, niekados neišdaviau, aš įsimylėjęs Savo Dievą! Aš išdaviau kirmėles! Ir tavęs maldauju: susirask Tą, Kuris dabar, šiuo metu, kalba. Susirask Tą, kuris dabar juda, būtent dabar ir būtent Jam tarnauk.

Mačiau, kaip už kiekvieno tradicijų paketo buvo pastatyti specialūs demonai, kurie buvo apmokyti tų tradicijų, ir jie rūpinosi, kad būtent taip ir būtų perduota. Ir kai tu matai tuos demoniškus neapykantos tau protrūkius, žinok: tai ne žmonės, tai demonai, kurie šias tradicijas saugo. Tai antgamtiška: žmonės tave atakuos, netgi patys nesuprasdami už ką jie tavęs neapkenčia. Jie demonų įtakojami, bet galvoja, kad tai Šventoji Dvasia.

Regėjime mačiau, kaip demonai saugo kitą tradicijų paketą. Kažkas vėl kalbės: „Tu mus atakuoji“. Aš žmonių neatakuoju, aš svajoju, kad Bažnyčia pakiltų ir visi į ją įeitų. Aš nekenčiu klastingo šėtono, kuris vis dar naikina mūsų kartą, o mes iki šiol su pieno buteliuku rankose vietoj stipraus maisto. O, tokioje būsenoje, patikėkite, su velniu nekovojama. Ir šie demonai rūpinasi tuo, kad šių tradicijų būtų tvirtai laikomasi, būtent, tvirtai.

Netrukus pamačiau, kad vietinėse bažnyčiose atsirado žmonių, kurie pradėjo suprasti velnio melą. Jie sakė: „Tai melas, tai paklydimas, tai mirtis!“ Aš visa tai mačiau paprastai, lyg žiūrėčiau filmą. Ir tada šiuos žmones, kurie tą melą atpažindavo, dvasiškai naikindavo ir šalindavo iš bažnyčių, vadindami eretikais, maištininkais, užkratu; atakavo, galvodami, jog tai juda Šventoji Dvasia, kad pašalintų nešvarą bažnyčioje, nesuprasdami, kad pašalina savo kartos balsą ir Dievą, Kuris per šiuos savo vaikus atėjo veikti šitoje bažnyčioje.

Kas tai yra? Neišsivystymas! Pamačiau daugybę vietinių bažnyčių, mačiau jose plazdančias mažutes ugneles. Įsižiūrėjęs pamačiau, kad tai žmonės, kurie dėjo rankas, slėpdamiesi nuo savo lyderių, slapta meldėsi, nes jeigu tai būtų iškilę viešumon, tie žmonės būtų išmesti iš bažnyčių. Mačiau, kad tie žmonės neturi jėgų išstovėti ir priešintis lyderiams, nes juos tiesiog sutrintų. Jie tylutėliai, paslapčia užsirašinėja gautus dalykus, pranašystes, apreiškimus. Tokie žmonės – tai mažutės ugnelės. Kai kuriose bažnyčiose mačiau tris–penkias tokias ugneles, o kitose nė vienos nebuvo matyti. Mačiau, kad tokių žmonių labai mažai. Ir įdomiausia tai, kad šie žmonės slapčiomis deda rankas, duoda apreiškimus. Iš tiesų jie – kaip kūnas, mažutės Dievo apreiškimo ugnelės. Jie daro viską: gydo, meldžiasi dėl Šventosios Dvasios krikšto, nors vaikšto į savas bažnyčias, kurios nepripažįsta Šventosios Dvasios krikšto, ir taip toliau. Ir Dievas man sako: „Aš noriu, kad visi tai darytų“. Pamačiau, jog Dievas nori, kad visa Bažnyčia dėtų rankas, melstųsi, pasninkautų, judėtų, visi gautų apreiškimus. Dievas trokšta, kad ir maži vaikai, atgimę iš aukšto, darytų visus šiuos stebuklus, įskaitant net mirusiųjų prikėlimą! Buvau be galo nustebintas: netgi vaikai! Kai mačiau šį regėjimą ir grįžau atgal, tai pamačiau Dievo akimis kai kuriuos dalykus. Jis pasakė: „Aš noriu, kad visas Mano Kūnas tai darytų!“

Viešpats man pasakė, kad būtent mes, Jo Bažnyčia, turime tai atpažinti ir sunaikinti. Mes! Jis man pasakė: „Vaikai, atidžiai klausykitės! Aš duosiu jums apreiškimą, žinojimą ir ginklus, kurie yra tiesa prieš velnio kėslus ir melą“. Dievas pasakė man dar vieną dalyką: Jis į šią kovą nesikiš! Brangieji, MES turime visa tai padaryti! Mes, Jo Bažnyčia, apginkluoti apreiškimais, regėjimais, pranašystėmis. Tai – įrankiai, kuriuos Dievas įdeda į mūsų rankas. Bet Jis nekovos, kovosi TU! Kad tau nesakytų: tu – niekas. Tai šis

paketas, kurį tau perdavė, – niekas! Mano brangieji, mes turime judėti pirmyn!

Kai gavau šį apreiškimą, aš raudojau. Žinote dėl ko? Nes Bažnyčia prarado du tūkstančius metų. Bažnyčia turėjo statyti: Jėzus, apaštalai ir toliau karta, kita karta, kita karta...

Dievas taip trokšta judėti šioje žemėje, bet Jam reikalingi suaugę krikščionys. Jam reikalinga suaugusi Bažnyčia, kuri viską darys, ką tik Dievas jai pasakys! Kuri darys viską, ką tik Dievas jai nurodys! Ir todėl, mano brangieji, mano svajonė, kad kiekvienas iš jūsų taptų kariu ir nugalėtoju!

Jėzau, dėkoju Tau už eilinę „bombą“ į šėtono karalystę. Mes nekenčiame velnio ir nekenčiame to, ką jis daro su mūsų broliais ir sesėmis. Mes nekenčiame visko, ką jis padarė su Bažnyčia ir kaip ją suluošino. Bet mes, Viešpatie, žinome, kad šių laikų Bažnyčia pakils. Juk ne šiaip sau mums atveriamos šios tiesos, kurių mes nematėme, negirdėjome ir niekur apie jas nėra parašyta. Mes, kaip Bažnyčia, tik dabar jas gauname. Mes žinome, kad dabar tu mums nustatei diagnozę ir greitai Tu mus išgydysi. Mes galėsime judėti, mes galėsime eiti, mes galėsime pasiekti. Mes tikime, Tėve, kad mūsų karta nuims didžiulį derlių. Mes didžiulį derlių nuimsime ne tuo, kad kažkur tai vyksime arba ant ko nors dėsime rankas. Tie apreiškimai, kuriuos iš Tavęs gausime į dvasią, – jie judės šioje žemėje. Ir dabar jau ant to, ką mes gavome, statys mūsų vaikai ir anūkai. Ir mūsų svajonė yra, kad jie eitų kur kas toliau, negu mes visi. Kadangi tai nėra mūsų geismai, tai yra Bažnyčios Kūnas. Jėzus turi ateiti pasiimti suaugusios Nuotakos, suaugusios Bažnyčios. Ačiū, Mylimasis, ačiū Tau už viską!

2 DALIS

DANGAUS
IR ŽEMĖS
SINCHRONIZACIJA

Ši knyga – tai pradžia naujų regėjimų, kuriuos po trumpos pertraukos man vėl parodė Dievas. Žinau, kad šis reiškinys nėra pastovus. Dievas man pasakė, kad šie regėjimai ateis tik tam tikrą laiką, ir Jis man juos duoda, nes tai reikia perduoti Kristaus Kūnui. Truputį anksčiau aš jau buvau gavęs penkias serijos „Išlaisvinimas per tiesą“ temas.

Kai dvasioje gaunu šiuos dalykus, mane ištinka šokas. Rengdamas temą, aš paprastai meldžiuosi, mąstau, gaunu iš Jo, užrašau, – ir taip visą savaitę, – o šeštadienį tema jau būna išbaigta. Šios temos eina sykiu su išaiškinimais, kaip dvasiniai regėjimai. Būna taip, kad iš karto matau kelis regėjimus, lygiagrečiai, Dievas juos man aiškina, o aš vos spėju užrašinėti. Tačiau šie regėjimai nėra duoti man asmeniškai, bet tam, kad šią informaciją perduočiau Jo Bažnyčiai. Kokia mano darbo esmė? Tiesiog perduoti jums viską taip, kaip matau. Kitą temą pavadinau „Dangaus ir žemės sinchronizacija“. Sinchronizacija, tai kelių vienodų arba atitinkamų procesų suderinimas, kad jie vyktų vienu metu...

Būdamas šiame regėjime aiškiai supratau, kad Dievas per visą žmonijos egzistavimo laiką turėjo vieną vienintelį tikslą – sinchronizuoti judėjimą Danguje su judėjimu Žemėje, – ir tai aptinkame visoje Biblijoje, pradedant Pradžios knyga ir baigiant Apreiškimo knyga. Dievas nori, kad Dangus ir Žemė skambėtų viena nata. Tai buvo Jo svajonė, ir Jis viską darė, kad tai įvyktų, kad Dangus ir Žemė būtų vieningi. Kaip Tėvas, Jis svajojo, kad Jo vaikai gyventų kartu su Juo ir niekados nuo Jo neatsiskirtų. Jis nesvajojo primesti mums Savo nuomonę. Kaip mes su jumis negalime išmatuoti ir suvokti, kas tai yra amžinybė, lygiai taip pat mums sunku suprasti Jo valią kiekvieno iš mūsų atžvilgiu.

Tik kai tu priimsi Jo valią, tavo gyvenimas taps pilnavertis. Dievas svajojo: „Kas panorės tapti tokiu, kokiu Aš noriu, jį matyti? Kas priims Mano apreiškimus, Mano šauksmą, visus tuos dalykus, kuriuos Aš noriu duoti?“

Tiems, kurie bando atrasti savo laimę, tereikia tik atrasti savo Tėvą, ir visos jų problemos pradės spręstis. Mes turime problemų tik dėl to, kad gyvename ne Dieve. Kodėl Dievas negali veikti žemėje? Nes maža tų, kurie skamba vieningu skambesiu su Dangumi. Mes visą gyvenimą ieškome, kas mes esame. Sąmoningai ir nesąmoningai mes ieškome to, kas padarys mus pilnaverčiais ir kas gali mus

patenkinti. Pilnaverčiu tave padarys tik harmonija su Dangumi. Tai – Dievo svajonė: duoti tau suprasti, kas gi tu iš tiesų esi.

Mano dukra neseniai pradėjo mokytis groti gitara. Aš ją mokiau, kaip reikia suderinti gitarą su kamertonu. Kamertonas – tai nedidelis portatyvinis prietaisas, kuris aiškiai ir tiksliai skamba atitinkamame aukštyje ir natoje. Pagal kamertono garsą nustatomas stygos skambesys, nuolat ją įtempiant tol, kol jos skambesys susilieja su kamertono skambesiu. Ir kai mano dukra derino gitarą, Dievas man sako: ar matai savo dukrą? Būtent to Aš ir noriu, kad mano Bažnyčia sinchronizuotų savo skambesį su Dangaus skambesiu, kad Ji skambėtų sąskambyje su Mano kamertonais.

Dievas svajoja, kad Dangus ir Žemė sinchroniškai skambėtų unisonu, nes Jis negali judėti, jeigu nėra harmonijos tarp Jo Paties ir Jo vaikų. Ar jūs kada nors girdėjote muzikos grupę, kuri groja su išderintomis gitaromis? Tai toks chaosas, kad to klausytis neįmanoma. Panašiai taip dabar skamba Bažnyčia. Kiekvienas groja taip, kaip jam patinka. Bet Dievas senų seniausiai turi garsą, turi harmoniją, turi tai, ką Jis nori duoti. Mums nieko nereikia išsigalvoti, mums tiesiog reikia suderinti savo garsus su Jo garsais.

Pamačiau, kad paskutiniųjų laikų Bažnyčia daro tai, ką nori ir ką mano esant teisinga, jie tiesiog savivaliauja. Bet Dievas nekenčia savivalės. Jėzus, būdamas žemėje, kalbėjo: *„Aš nieko nedarau, jeigu nematau Tėvą darant“*. Stebėdami Jėzaus Kristaus gyvenimą, mes matome, kad Jis nieko nedarė, jeigu prieš tai Tėvas nedarė; ir todėl, kas nekentė Jėzaus, nekentė ir Dievo. Kai mokiniai paprašė Jo: „Parodyk mums Tėvą“, Jis Jiems atsakė: *„Argi Jūs Manęs nepažįstate?“* Jėzus Kristus buvo tiksli Tėvo kopija. Jo skambesys taip tiksliai atitiko Tėvo skambesį, kad tas, kas matė Jėzų, matė ir Tėvą. Būtent tai ir yra Dievo valia. Kai mes matome žmogų, kuris juda patepime ir šlovėje, tai reiškia, kad jis suderino savo skambesį su Dangaus skambesiu, ir tada Dievas gali išlaisvinti kai kuriuos dalykus, gali judėti.

Kai mokiniai paprašė Jėzaus, kad išmokytų juos melstis, Jis jiems atsakė: *„Melskitės taip: Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo karalystė, tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“*.

Pirma: tu nieko neturi daryti tol, kol nepašlovinai savo Dangiškojo Tėvo: „Teesie šventas Tavo vardas!“ Antras dalykas po

to, kai tu pagarbini Tėvą (ir tai yra Dangaus ir Žemės sinchronizacija), tari: „Teateinie Tavo karalystė, tebūnie Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje!“ Tai nepaprastai svarbu krikščionio gyvenime. Po to, kai tu atveri akis ir pasakai: „Viešpatie, dėkoju Tau!“, antra, ką turi kalbėti: „Te ateina Tavo šlovė, Tavo judėjimas, Tavo jėga į šią žemę!“

O dabar atversiu regėjimą, kurį Dievas man davė. Įvairiose mūsų planetos vietose ir kampeliuose, visoje žemėje, mačiau žmones, kurie atrodė kaip taškeliai ir šviesos spindulėliai. Dievas sako: „Tai Mano kamertonai. Dabar dar niekas šių žmonių nepažįsta, jų niekas nesupranta, jie neturi pripažinimo, neturi vardo ir jie nepopuliarūs, bet jie yra tie, per kuriuos skambės tikslus Dangaus skambesys“.

Dievas sako: „Iki to laiko, kai Bažnyčia pradės derintis prie Dangaus skambesio, Aš, paslapčia, rengiu tarnautojus, kurie bus Mano kamertonai“. Tai reiškia, kad šie žmonės skambės tokiu tyru skambesiu, kuriame nebus jokių kitų garsų, jokių priemaišų, kad Bažnyčia galės susiderinti pagal tuos žmones. Niekas kitas neturės valdžios tiems žmonėms, tik Pats Dievas. Jie turi tikrą kontaktą su Dangumi, ir šie žmonės bus Dievo kamertonai.

Dievas sako: „Aš dabar derinu Savo kamertonus, ir būtent pagal jų skambesį bus suderinta Bažnyčia“. Pamačiau žmones su muzikos instrumentais, žmones, esančius regėjimuose, pranašystėse, apreiškimuose; žmones, esančius ekstazėje, kurie kažką ėmė iš Dangaus ir grįžo atgal į žemę. Mačiau žmones, kurių niekas negalėjo suprasti, jie darbavosi be jokio žmogaus vedimo, juos vedė Pats Dievas. Dievas dabar suderina tuos žmones, per kuriuos Jis lies Savo šlovę.

Nuostabu buvo tai, kad tie žmonės bus paaugliai. Jauni vaikinai ir merginos, neturintys jokių išankstinių žinių ir patirties, neturintys jokio dvasinio išsilavinimo. Išlaisvinimų per juos šlovė bus tokia milžiniška, kad mūsų laikų pateptieji prieš juos nublanks. Aš paklausiau: kodėl Dievas naudos jaunąją kartą, kuri neturi jokios patirties? Mačiau, kad visai neseniai gimę vaikai, tik pradėję šiek tiek susigaudyti gyvenime, vaikščios tokioje šlovėje, kokios aš net nesapnavau. Kodėl Dievas naudos tuos vaikus ir paauglius?

Viešpats man pasakė, kad paskutiniais laikais viskas labai pagreitės, ir Jam reikės veikti akimirksniu. Dabar Dievas veikia greitai, bet netrukus laikas taip pagreitės, kad Dievas veiks

akimirksniu. Jam reikalinga karta, kuri pradės skambėti iš karto; kai tik sujudini kamertoną, jis iš karto skamba. Dievas sako: „Man reikia tokių, kurie akimirksniu atiduos tai, ką gaus, o ne pradės galvoti savo protu, sugalvos ką nors patys arba prie Mano duoto dar ir savo pridės“. Kamertonas negalvoja, jis iš karto skamba, kai tik tu jį užkliudai, nes meistras prieš tai jį suderino.

Ar nenori patikrinti savęs: gal ir tave Dievas naudos kitoje bangoje? Ateis iš Dievo signalas, Jis sakys, ką reikia daryti, ir tu akimirksniu, nemąstydamas, turėsi tai padaryti. Kai tik tu pradėsi mąstyti apie tai, kas pasakyta, tu jau nebegalėsi to išpildyti.

Dabar mes meldžiamės: „Viešpatie, išgelbėk šią kartą!“ To reikia. Eiti ir pamokslauti reikia, tai mūsų dalis ir mūsų gyvenimas. Bet aš pamačiau žmones, kurie užlipo į sceną, pasakė tik kelis žodžius ir tūkstančiai žmonių atgailavo! Mačiau vaikus, nušokančius nuo savo riedučių ir dviračių. Dievas juos ves, jie kalbės ir darys tai, ką Dievas jiems sakys, ir tūkstančiai žmonių atuduos Jėzui savo gyvenimus. Pamačiau, jog tam, kad galėtume atvesti šią kartą pas Dievą, mums reikia ne daugiau maldų ir pasninkų (žinoma, ir to reikia), bet, visų pirma, mums reikalingas tikslus ir teisingas garsas iš Dangaus.

Dievas sako: „Kai Aš suderinsiu savo kamertonus, po to suderinsiu Bažnyčią. O kai Dangus ir Bažnyčia drauge bei harmonijoje pradės skambėti vieninga melodija, tada pradės vykti antgamtiniai dalykai. Tai bus Dangaus melodija, bet ji negali skambėti be Bažnyčios“.

Kartais mes pajuntame mažutį laikiną Dievo prisilietimą, bet tai, kas dabar yra laikina, parodo tai, kas bus pastovu. Dievas, prieš įvesdamas tave kur nors, pirmiau duoda truputį to paragauti. Tai panašu į tai, kai jūs būnate supermarkete ir galite nemokamai paragauti mažą gabalėlį mėsos arba kokį makaroniuką. Tai maistas, bet tu jo neprisivalgai, o tik paragauni. Bet jeigu nori gauti šio maisto, tu turi paimti dėžutę su produktais ir nusipirkti. Paragauti gali visi, bet valgo tik tie, kurie sumoka kainą. Pamačiau, kaip tai vyksta: išeina jaunas žmogus, ir iš karto jis veikia, o kiti „stringa“. Tai kalba apie tai, kad Dievas jau žino, ką Jis naudos.

Tie žmonės, kuriuos Jis ruošiasi naudoti, dabar eina per labai sunkius dalykus, jų kelyje atmetimai, išdavystės, depresijos, skausmas, nusivylimai ir daug kitų baisių ir nemalonių dalykų.

Dievas sako: „Tai vyksta todėl, kad būtų suderinti Jo kamertonai“. Kamertonas turi skambėti vien tik Dievo melodija, ir niekas kitas jo negali įtakoti: tik Jis turi nustatyti kamertoną pagal Savo skambesį. Kaip Jis tai daro? Anksčiau tu visas viltis dėjai į pinigus, o pasižiūri – pinigų nebėra; į draugus – draugų nėra; į padėtį – padėties nėra. Dievas tave nukreipia į Save.

Mačiau, kad dabar tie žmonės yra didelėse kančiose, kai kas iš jų kabo ant plaukelio ir dejuoja: „Dieve, aš daugiau nebegaliu!“ Dievas tiems žmonėms atsako: „Turėkite kantrybės, nes tai antgamtinis pasirengimas“. Dievas viską, kuo tu pasitikėjai ir rėmeisi, iš tavęs paims, Jis paliks tik Save, nes tik tada tu galėsi tiksliai skambėti. Jei turėsi kokių nors priemaišų, tavo skambesys bus iškreiptas.

Dievas suderins tave, kad tu neturėtum sąskambio nei su pasauliu, nei su žmonėmis, nei su religija, – vien tik su Dievu. Dabar Jis įveda tave į tokias situacijas, kad joks žmogus, jokia knyga, joks pateptasis į tavo klausimus atsakyti negali. Kodėl niekas negali atsakyti į tavo klausimus? Nes klausimus uždavė Dievas, ir tik Jis vienas turi atsakymus. Neieškok atsakymų žmonėse, nes jeigu tu nors trupučiuką priklausai nuo žmogaus, vadinasi, tavo skambesys dar nėra teisingas. Paulius sako: *„Ir jau ne aš gyvenu, bet Kristus gyvena manyje“*, arba *„sekite manimi, kaip aš Kristumi“*. Negali žmogus, kuris nenustatytas tiksliai pagal Dangų, sakyti tokių žodžių.

Kai kas prašo: „Dieve, naudok mane“, nesuprasdami, kad tai labai pavojinga malda. Nes Jis naudoja tik tuos, ką prieš tai suderino ir kas perėjo per Jo rankas: baisu pakliūti į Gyvojo Dievo rankas. Dievas tave derina pagal savo skambesį, nes Jam reikia išlieti į Žemę Savo šlovę, Savo ugnį, ir Dievas nenori, kad tas, per kurį Jis lies Savo šlovę, pražūtų. Kamertonas turi būti visiškai laisvas nuo išdidumo, nes per jį judės galinga jėga. Išdidumas su juo nekovos, bet bandys slapčia prisėlinti. Ir jeigu žmogaus kūniškumas nukryžiuotas, tai išdidumui vietos nebus. Žmogui nereikės su išdidumu kovoti, nes išdidumas jame neatras jokio pagrindo, už ko galėtų užsikabinti. Išdidumui įsitvirtinti reikalingas pagrindas, o tą pagrindą, žmogui leidus, Dievas patrauks.

Dievas visoje žemėje pakels šiuos žmones, o tada pradės judėti per Savo Bažnyčią. Šie žmonės kils visose gyvenimo srityse, netgi tokiose, kurių dar kol kas nėra, bet greitai jas Bažnyčia atvers. Tai bus

muzikos, pamokslavimo, žodžio mokymo, pranašysčių, regėjimų, įvairių kalbų ir kitų kalbų išaiškinimų sritys. Aš mačiau juose tokį galingą patepimą, kad visa kita, palyginus su šiais žmonėmis, nublanko. Tai buvo ne šiaip patepimas, tai buvo ugnies patepimas!

Dievas į žemę išlies daug įvairių dalykų per šiuos žmones. Aš mačiau naujas giesmes, knygas, paveikslus, pamokslus, kuriuos jie sakė, naujus regėjimus ir apreiškimus, per kuriuos Dievas sinchronizuos ir atstatys Savo Bažnyčią. Jis man pasakė: „Mano sinchronizacija jau prasidėjo“. Būkite labai atidūs, jeigu knyga, giesmė ar apreiškimas buvo gauti nuo 2005 metų. Aš pamačiau skaičių 2005 metai, nes nuo šių metų prasidėjo atstatymas. Ir iki tol buvo labai galingų dalykų, bet masišką atstatymą Dievas pradėjo nuo 2005 metų.

Regėjime aš girdėjau muziką, kuri netilpo mano prote. Buvo keletas muzikos stilių, bet dominavo du: rokas ir technomuzika. Aš mačiau neįprastus muzikos instrumentus ir efektus, kokių žemėje dar nėra. Tai buvo instrumentai, kurių garsai buvo gyvi, ir tai nebuvo antgamtiška. Garsą buvo galima ir girdėti, ir matyti. Dabar muzikoje yra įvairūs garso efektai, yra taip pat šviesos efektai, bet kelerių metų bėgyje bus sukurti tokie dalykai, kurie visa tai sulies į viena: lazeris, įvaizdis, šviesa ir garsai. Ir tai bus kažkas, ko dar dabar neįmanoma paaiškinti. Dievas pasakė: „Apie šiuos instrumentus Aš žmonėms jau atvėriau informaciją ir kūrimo procesas jau vyksta“.

Dievas pasakė, kad Jo vaikai išlaisvins tuos dalykus. Savo elektroniniais instrumentais jie išgaus šiuos efektus, kuriuos gaus iš Dievo. Efektai, panašūs į sunkiojo roko, – būtent jie gelbės žmones.

Mačiau, kaip susiderino drauge techno-rokas, patepimas, Dievo šlovė ir stebuklų darymas tuo pačiu metu. Paaugliai grojo instrumentais, ir garsas buvo gyvas. Garsas buvo toks pateptas, kad žmonės, kurie jį girdėjo, iš karto gaudavo išgelbėjimą, išgydymą, prisikėlimą iš mirusiųjų ir kitus stebuklus.

Galiu pasakyti, kad, palyginus su tuo, ką mačiau regėjime, mes dabar girdime mirusią muziką. Regėjime mačiau gyvą muziką. Kai tas regėjimas pasibaigė, pasakiau: „Viešpatie, muzika, kurią mes dabar grojame, tikrai dar nėra gyva, palyginus su tuo, ką Tu man parodei“. Muzika, kuria mes dabar Jį garbiname, gera muzika, gražūs garsai, – tai liečia mūsų širdis. Tai ką tada darys gyva muzika? Kai išgirs šios muzikos garsus, pasveiks ligoniai, prisikels mirusieji, netgi

be maldos, be rankų uždėjimo, be jokio prisilietimo. Tie nauji muzikos garsai atvers dangų ir iš dangaus ateis tokie dalykai, apie kuriuos Dievas man dar neleido kalbėti.

Buvau labai nustebintas, matydamas labai jaunus vaikinus ir merginas, nes jie atrodė per jauni, kad mokėtų groti, tačiau jų grojimas buvo antgamtinis. Pamačiau didžiulę salę, kurioje buvo tūkstančiai žmonių, ir į sceną išeinantį jaunutį, šiuolaikiškai apsirengusį vaikinuką. Vos tik nuskambėjo keletas akordų, salės viduje pakilo milžiniškas laužas, kone iki pat lubų. Liepsna buvo puikiai matoma, bet nieko nedegino. Žmonės ėjo į ją ir tų, kurie išdrįso į ją žengti, gyvenimai radikaliai keitėsi. Apie krikščionis mačiau erdvę, kuri natūraliai nebuvo matoma. Apie vienus ta erdvė buvo didesnė, o apie kitus mažesnė. Jeigu į tą erdvę pakliūdavo apsėstas žmogus, iš jo klykdami išeidavo demonai. O jeigu žmogus savo valia pasirinkdavo, kad demonai iš jo neišeitų, tada jis pats akimirksniu išlėkdavo iš pastato. Pamačiau žmones, kurie grįžo, pabuvoję danguje. Jiems buvo duotas talentas piešti tai, ką jie ten matė. Jų talentas buvo toks unikalus, kad piešinys atrodė kaip gyvas dangus, ir visi, kas tik pamatė tą piešinį, suklupo ir iš karto atidavė savo gyvenimus Jėzui.

Dievas nesiklaus mūsų, kaip reikia gelbėti žmones. Jis tiesiog darys taip, kaip Pats to nori. Žemės planetoje jau užaugo karta, kuri su Dievo duotais instrumentais galės atimti juos iš šėtono. Jis sako: „Aš turiu Savo indus, Savo kamertonus, kurie tai padarys“. Mačiau įvairiausio amžiaus žmonių, bet tarp jų apie 80 procentų paauglių, kurie bus Jo kamertonai, ir per juos vyks pats galingiausias judėjimas. Jie bus taip unikaliai naudojami ne dėl savo amžiaus, bet dėl to, kad bus labai paklusnūs. Dievas galės naudoti kiekvieną, kas tik sugebės sugriauti barjerą, esantį tarp proto ir dvasios. Daugelis galvos: „Čia tai tikrai paklydimas“. Tik dėl tos priežasties, kad tu taip galvoji, tavo gyvenime niekas ir nevyksta. Dievas man pasakė: „Ateina metas, kai tavo protas tau niekuo nebus naudingas“. Dabar dar pats laikas griebtis Biblijos ir tarti: „Tikiu, padėk mano netikėjimui“. Dievas sako: „Aš iki šiol judėjau žingsniais, bet dabar judėsiu šuoliais“. Žingsnis – tai kai iš vienos denominacijos išteka kita: iš pravoslavų – baptistai, iš baptistų – sekmininkai, iš sekmininkų – charizmatai. Tu dar esi sename judėjime ir žengi žingsnį į beprasidedantį naują. Viena tavo koja dar sename Dvasios

judėjime, o kita – jau naujame. Bet dabar, Dievas sako, kad teks šokti šuolį.

Mums reikia vaikščioti dvasioje, nes parašyta: *„...elkitės pagal dvasią... tik dvasinis žmogus gali spręsti apie viską, o apie jį niekas spręsti negali...“* Tai bus taip spontaniška, greita ir nesuprantama, kad žmonės sakys: „O! Kas čia vyksta?“ Ir daugelis nesupras: kažkas pašoks, kažkas pagros ir dešimtys tūkstančiai žmonių bus išgelbėti. Žmonėms bus sunku suvokti, kas čia darosi, nes vaisius bus toks didžiulis ir unikalus, ir tik dvasiniams bus suprantama, kad tai Dievas ir kad tik Jis gali daryti tokius dalykus. Tik tie, kurie girdi arba skaito šį laišką, yra Dievo pašaukti žmonės! Dabar jūs jaučiate, kaip jūsų viduje, krūtinės srityje dega reali ugnis. Tu suvoki, kad tai senų seniausiai slypi tavo dvasioje, ir dabar šie mano žodžiai tau tai patvirtina.

O dabar labai rimtai noriu perspėti ankstesniąją kartą. Dievas man pasakė, kad būtinai su visu rimtumu tai padaryčiau. Nepriimkite to su lengva šypsenėle, nes šis perspėjimas palies ribą tarp mirties ir gyvenimo. Tai, kas vyks, bus taip radikalu ir unikalu, kad ankstesnė tradicinių krikščionių karta tai pavadins erezija, paklydimu, satanizmu ir okultizmu. Jie kovos prieš šiuos žmones, atvirai prieš juos pasisakys ir ne tik prieš juos, bet ir prieš viską, ką Dievas per juos darys. Ir tai darys ne tik tradiciniai krikščionys, bet ir tie žmonės, kuriuos Dievas dabar galingai naudoja.

Dabar kreipiuosi į kartą, į tuos žmones, kuriuos Dievas tiesiog dabar naudoja. Ar tu tarnautojas, pastorius ar lyderis, Dievas jus visus naudoja ir jūs visi esate Jo vaikai. Tu jau turi nedidelius vaisus, jautiesi, kad esi Dievo judėjime, darai dėl Jo kažkokius dalykus. Būtent šiai kartai Dievas pasakė konkretų perspėjimą, nes tai, kas turi greitai ateiti, bus taip unikalu ir radikalu, kad daugelis to nesupras ir nepriims.

Pamačiau Dievo naudojamus žmones, kurie yra žinomi, jų klausomasi ir žiūrimi jų pamokslai, skaitomos jų knygos. Bet kai pakils nauji pateptieji, šios kartos tarnų knygos bus mažiau skaitomos, jų giesmės rečiau giedamos. Yra taip, kad viskas suvokiama palyginimo būdu. Šie žmonės dabar darbuojasi Dievui, jie yra visų girdimi ir matomi. Ir dabar jų yra daug. Bet šiems žmonėms siunčiamas labai rimtas perspėjimo žodis, nes jie, taip, būtent jie, pradės stipriausiai priešintis naujam judėjimui.

Dievo jau yra paruošta karta, kuri priims šiuos naujus apreiškimus, bet persekiojimai prasidės būtent iš šių bažnyčių ir ankstesnės tarnautojų kartos pusės. Ir kaip buvo Jėzaus laikais, taip bus ir mūsų laikais. Šie dalykai prasidės labai greitai.

Kai Jėzus vaikščiojo žeme, visa, ką Jis darė, buvo taip nauja ir unikalu, nepanašu į nieką, kas iki tol buvo, kad būtent ta bažnyčia, kuri buvo iki Jo, stojo prieš Jį.

Pamačiau, kaip pasaulis liovėsi priešintis Bažnyčiai ir užsičiaupė. Tuo metu pasaulis miniomis ateis pas Jėzų Kristų. O ankstesnioji karta, kuri trisdešimt, keturiasdešimt, penkiasdešimt metų meldė šio patepimo, kuri svajojo ir meldėsi prabudimo, priešinsis. Jie negalės suprasti, kad Dievas būtent tam juos panaudojo. Kai ateis šie jauni žmonės, prieš tą patepimą, kurį Dievas išlies per juos, viskas, kas iki tol buvo, nublanks. Ir tai bus taip unikalu! Ir daugelis ankstesniųjų tarnautojų nenorės jiems pasiduoti ir atsisakyti savo didžiulių katedrų, galingų tarnavimų. Tačiau, kai ateis nauja patepimo banga, jiems teks tai padaryti.

Supraskite, kad tai labai svarbu, ir aš labai rimtai noriu perspėti šią kartą. Aš pamačiau persekiojimus būtent iš tradicinių bažnyčių pusės, iš pateptųjų, kurie judėjo Dieve, darė stebuklus ir per juos žmonės atėjo pas Dievą. Ir jie tiesiog nepanoro pripažinti naujų pateptųjų autoriteto.

Nauji pateptieji, arba kamertonai, Dievo indai, kurie netilps į ankstesnės kartos supratimą. Jie bus tokie radikalūs, kad, iš šalies žvelgiant, atrodys, jog tai didžiulis paklydimas. Tik tikrai dvasinis žmogus, o ne apsimetėlis, galės tai atpažinti.

Tuo metu visi krikščionys, kurie neturės asmeninių santykių su Dievu, bus tarp tų, kurie neapkęs ir prakeikinės naująjį Šventosios Dvasios judėjimą. Būtent dabar yra be galo svarbu turėti labai artimus santykius su Dievu.

Dievas man atvėrė, kad pagrindinė neapykantos šaknis bus pavydas. Pamačiau, kad tas demonas yra toks didelis, tiesiog milžiniškas. Aš paklausiau: „Kodėl šis demonas taip skiriasi nuo kitų?“ Viešpats pasakė, kad ankstesnioji krikščionių kartą jį labai gerai maitino, ir dėl to jis tapo toks didelis. Kiekvieną kartą, kai ištariamas pavydo žodis, jis išaugina šį demoną, ir tas tampa dar tvirtesnis, didesnis ir stipresnis.

Kaip darbuosis šis pavydo demonas? Žmonės kils prieš naująjį judėjimą ne todėl, kad jiems tai atrodys baisu ir nesuprantama, bet dėl to, kad jie to patepimo ieškojo, meldėsi, o jį gavo kiti. Senas visados pavydi, kai atsiranda kas nors nauja. Kai tik atsiranda naujas produktas, senasis praranda savo poziciją ir jam belieka tik pavydėti, pykti ir neapkęsti. Pamačiau, kad senoji karta supranta, kas vyksta, bet pavydo demonas jų gyvenime toks didžiulis, kad tiesiog suryja tą supratimą. Mačiau žmones, kurie iš pavydo, neapykantos ir pykčio savanoriškai atidavė savo išgelbėjimą. Pavydėdami jie kaltino Dievą, sakydami: „Tai aš meldžiausi, pasninkavau, aš tiek daug visko pergyvenau, aš turėjau tarnavimą, o šitie vaikai gavo tai, nieko nepadarę. Per juos visa tauta ateina pas Dievą, kad net jokie pastatai nesutalpina šitokio žmonių kiekio!“ Juos taip įtakos pavydo demonas, kad kai kurie netgi savanoriškai atsisakys išgelbėjimo ir nenorės atgailauti, nes to neleis jų pavydas. Pavydas jiems bus kaip duona ir gyvenimas, nes jie bus įsižeidę ant Dievo, galvodami, kad tai Jis iš jų viską atėmė. O tiesa yra ta, kad tai, kas sena, tiesiog baigiasi, kai ateina nauja, ir visa, ką reikia tokiu metu daryti, tai judėti koja kojon su laiku.

Per vaikus ir paauglius Dievas suderins visą Savo Bažnyčią. Aš niekaip negalėjau patikėti: „Dieve, tai šis vaikų darželis mane mokys? Jie gi net Biblijos visos nežino!” Viešpats atsakė: „Taip, mokysiesi, nes jie puikiai pažins Mane“.

Ir tada Dievas man priminė palyginimą apie sūnų paklydėlį, aš šį palyginimą tiesiog pamačiau. Dievas pasakė: „Šis palyginimas dar neišsipildė, tai pranašystė ateičiai. Ar tuomet, kai sūnus paklydėlis sugrįžo į namus, visi jį priėmė? Tėvas priėmė, vergai priėmė, o vyresnysis brolis nepriėmė ir netgi įsižeidė ant Tėvo dėl to“.

Dievas leido jaunesniajam sūnui išeiti iš namų tam, kad jis galėtų prarasti visa, ką turėjo. Būtent taip suderinami kamertonai: viskas pašalinama ir lieka vienas garsas. Kamertonas neskleidžia dešimties garsų, jis skleidžia tik vieną garsą. Kai sūnus paklydėlis sugrįžo, jis jau nebebuvo sūnus, jis buvo niekas. Kai jis priėjo prie tėvo sakydamas „būsiu tavo vergas“, tuo jis pasakė: „Aš pasirengęs suderinimui ir kiekvieną tavo žodį, tėve, aš išpildysiu“. Ir po to jis gavo savo tėvo žiedą. Vyresnysis sūnus nesiekė turėti tą žiedą: jis tenorėjo ožiuko, kad galėtų pasilinksminti su savo draugais.

Žiedas – tai valdžia, ir jis atsirado ant jaunesniojo sūnaus piršto. Kai sūnus tarė: „Aš esu niekas“, tėvas pasakė: „Dabar viskas, kas mano, yra tavo!“ Dievas pakels kartą, kuri nešios žiedą. Paties Dievo žiedą!

Šis palyginimas greitai išsipildys. Ištraukta iš purvo karta, kuri laiko save neverta, gaus ir rūbus, ir apavą, ir nupenėtą veršį, ir, svarbiausia, Tėvo žiedą, visos Karalystės valdžios žiedą. Tėvas duos sūnui žiedą, nes žino, kad nuo šio momento sūnus vykdys tik tėvo valią. Vyresnysis sūnus pasidavė pavydui. Iš pavydo jis netgi į pokylį nėjo. Jį kvietė tarnai, jį kvietė asmeniškai pats tėvas, jis iš tiesų galėjo ateiti į puotą. Priežastis, dėl kurios vyresnysis sūnus nėjo į puotą, buvo pavydas. Greitai „jaunesnysis sūnus“ pakils visoje žemėje. Tūkstančiais šie sūnūs paklydėliai ateis iš įvairių nešvarių įstaigų. Nuo jų rankų dar nebus išnykę randai, o jie jau iš dangaus ugnį nuleidinės. Niekas negalės suprasti: kas čia vyksta?! Tai – „jaunesnysis sūnus“, visiškai sinchronizuotas su dangumi, neturintis nieko savo. Vyresnysis sūnus negavo iš tėvo rūbų, apavo ir žiedo, nes jis tai turėjo savo. Kad gautum iš Tėvo apavą, prieš tai reikia viską prarasti, prarasti patį save, savąjį „Aš“.

Dievas pakels kartą, kuri radikaliai keis žmonių likimus. Toks žmogus, papuolęs į kokią nors situaciją, sakys: „Dievas pasakė, kad čia padaryčiau taip ir taip“. Ir kai tik žmonės paklus, Dievo šlovė pradės lietis srovėmis. Toks žmogus bus švarus Dievo kanalas, leidžiantis Dievui lieti per jį ką tik Jis nori.

Dievas dar man priminė palyginimą apie samdinius, kurie dirbo laukuose ir visi gavo po denarą. Jie nesakė: „Duok mums du denarus“. Juose sukilo pavydas ir jie sakė: „Mes dirbome tiek daug, o jie tiek mažai. Kodėl ir jiems taip pat davei denarą?“

Dievas labai rimtai įspėja vyresniąją kartą, žmones, kurie nuėjo savo sekimo Dievu kelią ir atėjo prie savo tikslo. Dievas pasakė, kad vyresnioji karta užbaigs savo tarnavimą žemėje, išpildys Tėvo valią ir gaus pilną savo atlygį tada, kai jie palaimins naująją kartą, taps jiems apsauga, apgins ir užtars juos. Jiems nereikės daryti to paties, ką daro naujoji karta; jie yra seni vynmaišiai su išlaikytu vynu.

Naujas vynas pilamas į naujus vynmaišius ne todėl, kad Dievas pamiršo senuosius. Tiesiog senieji vynmaišiai negali išlaikyti naujo vyno. Dievas myli visus Savo vaikus. Jis nenori nė vieno prarasti. Jis turi ir tuos, ir kitus. Į senosios kartos apibūdinimą įeina visi

krikščionys, dalyvavusieji ankstesniuose prabudimuose; jie viską analizuoja, tikrina, gali ilgai ginčytis su Dievu ir nesutikti daryti keistų dalykų, jeigu Dievas jų to paprašo. Naujoji karta negalvodama įvykdys viską, ką tik išgirs iš Dievo.

Dievas numatė senajai kartai tapti ateinančios kartos dvasiniais tėvais ir motinomis, jokiu būdu ne atakuoti juos, bet tik laiminti. Labai gaila, bet daugelis iš vyresniosios kartos panorės rinktis kitaip. Todėl dabar jiems mano žodis: būkite labai atsargūs, nes tai, kas prasideda, nesutilps į jūsų protus. Joks protas negalės to priimti, bet tik dvasia.

Pamačiau ir išgirdau, ką šie žmonės kalbės vienas kitam ir mąstys savo širdyse. Jie priekaištaus Dievui, kad nepanaudojo jų, tai yra tų, kurie mokėjo tokią didelę kainą, o naudoja narkomanus, paleistuvius, nuodėmiautojus, atkritėlius, – šio pasaulio purvą.

Manęs Viešpats štai ką paprašė padaryti: perspėti ankstesniąją krikščionių kartą, kurie nuėjo savo kelią ir atliko savo darbus, prašyti Dievo išminties nesipriešinti Jo naujam judėjimui, nes jis bus nesuprantamas žmogaus protui. Kadangi visa tai vykdys Šventoji Dvasia, suprasti tai galės tik dvasinis žmogus. Mes turime tapti apdangalu, apsauga, globotojais ir atrama ateinančiai kartai. Tačiau, jeigu ankstesnė karta stos skersai kelio naujajai, Viešpats juos patrauks ir atmes. Dievas būtinai tai padarys. Jis jau numatė judėti šia žeme būtent šioje kartoje. Todėl geriau jau palaiminti, atsitraukti ir neliesti jų, negu pakliūti į Dievo pasmerkimą. Ankstesnėse kartose Dievas Sau pasirinko atskirus žmones, kai kurias šeimas, žmonių grupes, o šioje kartoje Dievas pasirinko visus.

Melskitės, kad atpažintumėte šį laiką, kaip parašyta: *„...dabar, kai išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių...“* (Hbr 3, 15). Iš šių eilučių matyti, kad net išgirdus Jėzaus balsą, galima tapti žiauriais ir piktais. Kaip mūsų Dangiškojo Tėvo balsas gali mus kažkaip supykinti? Dievas suverenus: Jis kuria viską kaip Jis nori, ką Jis nori, per ką Jis nori ir kur Jis nori!

GYVENIMAS,
VALDŽIA
IR
BUVEINĖ

Originaliu būdu Dievas parodė man kitą regėjimą. Mane pakėlė ir atitolino nuo žemės rutulio per tam tikrą atstumą. Po to kažkas paėmė kalaviją ir perkirto žemę, padangę (orą) ir dangų. Galėjau matyti pjūvį ir tai, kas vyksta danguje, po dangumi ir žemėje.

Pamačiau tris sferas:

1) trečiąjį dangų, kurį užima tik Dievas,
2) sferą po dangumi, – joje gyvena burtininkai, piktosios dvasios ir angelai,
3) žemę, – tai yra žmonių gyvenamoji vieta.

Tame pjūvyje pamačiau Dievo buveinę, žmogų bei velnią ir supratau Dievo planą. Dievas gyvena trečiajame danguje, tai yra Danguje. Velnias buvo numestas ir kontroliuoja antrąjį dangų, tai yra padangę, arba orą ir žemę, ir šias sferas jis užima visiškai nelegaliai.

Dievas pagimdė žmogų kaip unikalią asmenybę. Kai dvasinis pasaulis žiūri į mus, tai jis žvelgia į mus kaip į Dievą. Angelai, piktosios dvasios, visa, kas yra po dangumi (ore), visa, ką gyva Dievas sukūrė, visos dvasios, kurių yra milijonai, – jie visi į mus žiūri kaip į Patį Dievą. Mes buvome sukurti pagal Dievo atvaizdą ir panašumą. Žmogus – tai pats grožis, ir niekas negali turėti aukštesnio rango už žmogų, išskyrus Patį Dievą. Visa kita randasi žemiau. O velnias bando tau įrodyti, kad tu esi niekas, kad tu purvas ir šiukšlė.

Dievo gyvenamoji vieta yra Dangus. Šėtonas pradžioje taip pat buvo ten, kad apgaubtų Dievo Sostą, bet buvo išmestas iš Dangaus ir prarado savo pradinę gyvenamąją vietą. Tada jam buvo parengtas pragaras. Pragaras ir ugnies ežeras – tai nėra ta vieta, kur turės būti žmogus, tai ne jo vieta, jam ten nepriklauso būti. Į pragarą žmogui pakliūti neįmanoma, jeigu jis pats tam nepareiškia savo valios. Ten pakliūva tik tie, kas patys tą vietą pasirinko, kas atsisakė Kristaus savomis lūpomis, ir jie paveldės tą patį, ką paveldėjo velnias. Pragaras – tai velnio ir jo demonų bei visų piktųjų dvasių įkalinimo vieta. Velnias žino, kad jis neturi galimybės nepakliūti į pragarą, bet jis bando iš ten išsikapstyti, naudodamasis žmogumi. Velnio apgauti žmonės ištuštino pragarą ir pripildė piktosiomis dvasiomis ir demonais šią žemę.

Mes, žmonės, turime visą valdžią, o velnias toks bejėgis ir neturintis jokios valdžios, kad jam reikia nuolatos apgaule versti žmogų pasakyti ar padaryti kažką negatyvaus, ir tik taip jis gali įvykdyti savo planus. Žmogui žemėje buvo duota visa valdžia, o taip

pat ir pasirinkimo laisvė, ir velnias su tuo turi skaitytis. Be žmogaus velnias neturi jokios valdžios ir nieko negali daryti. Graikų kalboje žodis διάβολος reiškia *„metantis idėją“*. Visa jo valdžia ir jėga yra tame, kad jis ir toliau meta idėjas į tavo protą. Tai jis daro taip atkakliai ir ilgai, kol ta idėja įsišaknyja tavo prote ir galiausiai tampa tavo nuosava. Kai tu ją priimi kaip savo nuosavą, tada tu pradedi veikti. O tada velnias pradeda dominuoti. Bet jeigu tu nevykdai to, ką jis tau primeta, jis tampa visiškai bejėgis ir suparalyžiuotas. Mes privalome žinoti, kad visą valdžią žemėje turi ne velnias, bet žmogus.

Dievo buveinė yra Danguje, o vietą po dangumi (orą) ir žemę Dievas atidavė žmogui. Dievas žmogų sukūrė tam, kad jis vaikščiotų žemėje ir valdytų ją, kontroliuotų padangę ir tuo pat metu dvasioje būtų su Dievu danguje. Niekas negalėjo gyventi visose trijose sferose, niekas net pagalvoti apie tai negalėjo. Netgi Dievas, be žmogaus sutikimo, nebūtų žengęs po dangumi į žemę. Bažnyčia nesimels – Dievas neveiks. Mes turime leisti Dievui veikti žemėje. Mes turime leisti Dievui veikti. Žmogus – unikali asmenybė, tai labai aukštas rangas, kuris savyje apima daugybę komponentų. Kai Dievas sukūrė viską, paskutinis, ką Jis sukūrė, buvo žmogus pagal Jo atvaizdą ir panašumą. Mes žinome, kad kiekvienas gimdo į save panašius: asilai gimdo asilus, šunys – šunis, o Dievas – dievus! Parašyta, kad viskas buvo sukurta, o žmogus ne tik buvo sukurtas, bet Dievas į jį įkvėpė Save. Dalelė Dievo yra tavyje! Tai kodėl mes esame dvasiškai suparalyžiuoti? Tik dėl to, kad mes nežinome, kas esame!

Kodėl netikintiems Dievu taip sekasi? Nes velnias pavogė informaciją apie sėkmę ir pardavė ją tiems, kas jam parsiduoda. Velnias nieko neturi savo, jam niekas nepriklauso nei šioje žemėje, nei danguje, nei padangėje (ore). Pirmasis žmogus savavališkai atidavė velniui savo dvasinį elementą. Buvo pavogta tai, kas daro žmogų dievu – tai sugebėjimas gyventi trijose sferose.

Dabar žmonės primena didelius gyvūnus, kurių varomoji jėga yra įgimti instinktai, duoti tam, kad išgyventum. Ir tai yra visiškai ne tas, kuo būti žmogus yra sukurtas. Žmogus gyveno trijose sferose, ir jis galėjo pagal savo valią įeiti į bet kurią iš jų.

Pamačiau, kad mes buvome sukurti gyventi žemėje, bet dvasia – būti ten, kur Dievas. Taip pat pamačiau, kad velnias būtent žmogaus dvasios labiausiai neapkenčia ir ją atakuoja, nes kaip tik

žmogaus dvasia jam kelia realią grėsmę. Velnias daro viską, ką tik gali, kad žmogus netektų šios substancijos, nes be dvasios žmogus pavirsta į gyvūną, kuris nekelia jokios grėsmės. Naudodamasis mūsų nežinojimu, velnias daro viską, ką panorėjęs.

Po kritimo velnias prarado visus savo rangus ir privilegijas, ir dabar jis gali naudotis tik tuo, ką pavogė iš Adomo ir Ievos. Tačiau visa tai, kas sugadinta ir iškreipta, turi būti atimta ir apšviesta. Mes turime suprasti, kad velnias nieko neturi, viskas yra mūsų: žemė – mūsų, pinigai – mūsų, sėkmė – mūsų, proveržis, Dievo šlovė – viskas mūsų! Velniui netgi pragaras nepriklauso, jis jį nuomojasi, vėliau jis turės ugnies ežerą. Viskas, kuo jis dabar naudojasi, – tai pavogti principai, nuostatos ir tas palaiminimas, kurį Dievas skyrė Adomui. Kerėtojai, raganos, burtininkai, žyniai, – visa tai principai ir nuostatos, velnio pavogtos iš žmogaus.

Dievas sutvėrė žmones, kad jie valdytų visą pasaulį, kad būtų kunigaikščiais, karaliais ir karalienėmis, bet per nuopuolį velnias atėmė šią valdžią iš žmogaus ir tapo šio pasaulio kunigaikščiu. Dabar velnias siūlo žmogui sandėrį: mainais į jo garbinimą jis duoda žmogui valdžią ir šlovę. Jėzui jis irgi tai siūlė, bet Viešpats, atmesdamas šėtono pasiūlymus, be viso kito, išpirko mūsų teisę viešpatauti, valdžią ir šlovę, kurią iš pradžių turėjo Adomas. Dabar mes turime tapti tuo, kuo Dievas mus sukūrė, nes mes esame šios žemės dievai! Žmogus yra toks didingas, kad tik aukščiausiai angelų kategorijai leidžiama jam tarnauti, nepriklausomai, ar jis tikintis, ar ne! Angelai, savaime suprantama, tai grožis ir jėga, bet jie net negali lygintis su žmogumi! Žmogus – šeimininkas bei valdovas, ir žmonės sudaro Viešpaties Nuotaką! Tačiau velnias, atėmęs iš žmonijos dvasingumą, gavo galimybę valdyti žemę, padangę (orą) ir duoti šią teisę valdyti tam tikram laikui tam, kam tik nori. Šėtonas pavogė dvasinius principus ir įstatymus ir juos paslėpė, duodamas tik tiems žmonėms, kurie jam pašvenčia savo gyvenimą. Numarindamas mūsų dvasią, jis atėmė iš mūsų kontaktą su dangumi ir mes dabar turime pramušti padangę, kad pasiektume dangų.

Iki to meto, kai per nuodėmę praradome dvasinio pasaulio pažinimą ir mūsų valdžios žemėje ir po dangumi (ore) žinojimą, mes galėjome akimirksniu nueiti į Dangų. Mes turime išeiti iš žemiško mąstymo, bendraudami su Dievu, kaip savo laikais Henochas. Jis tik truputį suprato, kas jis esąs: ***„…vaikščiojo su Dievu ir jo neliko”.***

Dievas vakaro vėsoje vaikščiojo su Adomu. Ar jų bendravimas buvo kūne, sieloje, ar dvasioje? Mes žinome, kad Dievas yra dvasia! Kai Adomas bendravo su Dievu, jis vienu metu buvo trijose substancijose: vaikščiojo žemėje ir tuo pat metu turėjo tiesioginį susisiekimą per padangę (orą) į Dangų, pas Dievą. Kad bendrautume su Dievu, mums nereikia skristi per padangę į dangų, nes visos trys sferos yra čia.

Santykiai tarp Dievo kūrinių žemėje ir danguje skiriasi. Čia, žemėje, viskas vyksta dėl populiarumo, kuris dažniausiai yra dirbtinas, sukurtas pinigų dėka. Danguje viskas veikia kitaip: pagal rangus ir pareigybes. Žmogus danguje turi tokį statusą, kad niekas negali stovėti šalia jo nei lygintis su juo, tik Dievas yra aukščiau už jį. Pats Dievas nori bendrauti su žmogumi, Jis nori, kad Jo Nuotaka būtų žmonės. Dievas panoro abipusės meilės, ir tam Jis sukūrė žmogų. Sukūręs padangę ir žemę, Dievas juos padovanojo žmogui. Padangė ir žemė – tai Dievo dovana žmogui! Kai tai pamačiau, mane apėmė pavydas dėl to, ką iš mūsų pavogė velnias. Bet dabar ateina metas, kad viskas būtų sugrąžinta atgal! Tai priklauso mums! Aš taip pat pamačiau, kad žemėje ir padangėje nėra nieko, kas priklausytų šėtonui. Pamačiau, kad viskas, ką jis turi, yra pavogta iš žmogaus. Visa, ką jis turi, yra mūsų! Kodėl mes esame tokie pasyvūs dėl pavogto iš mūsų pavedėjimo? Jei dabar kam nors pasakytų, kad jis yra paveldėjęs automobilį, bet tas automobilis yra pas kitus žmones ir kad reikia įdėti kažkiek pastangų, kad jį atsiimtum? Žinoma, žmogus gali ir nereikalauti, kad automobilis jam būtų sugrąžintas. Tačiau jei žmogus tuo automobiliu jau naudojosi, o po to jį iš jo pavogė, – tai jau visai kitas reikalas.

Pamačiau, kad tai tarsi pavogta asmeniškai iš manęs! Pamačiau save, kuo Dievas mane sukūrė. Pamačiau, kad velniui su jo armija be galo toli iki Kristaus Armijos. Palyginti su Kristaus Armija jie visiškai neturi jokios jėgos ir valdžios! Ir visa, ką velnias daro žemėje, jis daro per žmones ir tik per žmones! Jeigu velnias nori kažką padaryti, jis pats nieko negali, tam jam reikia panaudoti žmogų. Viskas, ką jis turi, tai yra idėja, mintis. Jis ją įteiginės, bandys prastumti tol, kol atsiras žmogus, kuris ją pasisavins.

Pamačiau, kad šėtonas nelegaliai naudoja visa tai, ką mums padovanojo Dievas. Mes privalome tai atsiimti ir padaryti taip, kad velnias prarastų savo valdžią. Man Dievas pasakė, kad Jis išmokys mus

kontroliuoti orą. Jis man parodė, kad mes pašventinsime orą. Laiške Efeziečiams apie velnią parašyta, kad jis yra „kunigaikštis, viešpataujantis ore". Kai Bažnyčia užims savo poziciją, ji pašventins orą. Beveik visos ligos, bakterijos ir virusai gyvena ore. Aš mačiau, kad Bažnyčia išvalys orą virš savo miesto!

Dabar ore yra demonai ir velniai, bet Bažnyčia turi užimti savo poziciją, išaugti savo valdžioje, kad pradėtų kontroliuoti atmosferą, orą. Pirmasis dangus – tai mūsų žemės atmosfera. Antrasis dangus – tai kaip liftas, kuriuo viskas ateina, susisiekiama su dangumi. Trečiasis dangus – tai ta vieta, kur gyvena Dievas.

Oras bus pašventintas mūsų buvimu, mūsų žodžiais, mūsų alsavimu. Pamačiau, kad žmogus susigrąžina savo funkciją, kurią įdėjo į žmogų Dievas jį kurdamas. Kai Dievas įkvėpė gyvybės kvapą, – tai buvo toks gyvas kvėpavimas! Šiais laikais kai kurie tarnautojai daro taip: jie kvėpteli ir žmonės krenta. Tai nėra blogai, bet tai – dar labai vaikiška stadija. Greitai per tokį kvėpavimą vyks išgydymai ir išlaisvinimai. Švento žmogaus kvėpavimas absoliučiai pašventins tą vietą, kurioje jis yra. Jis kvėpuos, ir bakterijos ore bus sunaikintos. Pamačiau, kad paskutinių laikų Bažnyčia vaikščios tokioje valdžioje, kad vien jų kvėpavimas sudegins velnius ir demonus. Pamačiau, ką reiškią šventųjų kvėpavimas.

Antros Karalių knygos 4 skyriaus 34 eilutėje rašoma, kaip Eliziejus prikėlė berniuką. Jis pridėjo savo burną prie jo burnos, savo akis prie jo akių, savo delnus ant jo delnų. Jo kvėpavimas sugrąžino berniukui gyvybę. Taigi, šitie dalykai jau vyko. Taip pat mes skaitome, kaip mirusysis atgijo, prisilietęs prie Eliziejaus kaulų. Ir tai nėra antgamtinis reiškinys, toks turi būti normalus žmogaus gyvenimas. Tiesiog dabar dar esame labai toli nuo to, kuo mes turime būti. Argi normalu žmogui būti neįgaliam, ligoniui, elgetai, prispaustam?

Paskutiniųjų laikų Bažnyčia labai skirsis nuo ankstesnės. Dvasioje pamačiau vaikščiojančius žeme Dievo šventuosius, o iš jų burnos išėjusi liepsna degino viską, kas demoniška ir okultiška. Kai ant apaštalų nužengė Šventoji Dvasia, virš jų buvo matomi liepsnos liežuviai. Mačiau, kad šiandien tai, būtent ugnies liežuviai, sugrįžta į Bažnyčią. Prieš šiuos žmones šėtono, raganų ir satanistų jėga bus tiesiog vaikiška. Velnias naudojasi informacija, kurią jis pavogė pačioje žmogaus sukūrimo pradžioje, tačiau ta informacija yra labai

ribota. Viešpats man konkrečiai pasakė: „Aš suteiksiu Savo Bažnyčiai dešimt kartų daugiau visko, apie ką velnias nė nenutuokia. Velnias galvoja, kad jis kažką iš jūsų pavogė. Aš dar jums net nepradėjau duoti to, ką esu suplanavęs. Velnio galimybės labai ribotos, o tai, ką jis pavogė iš pirmųjų žmonių, tebuvo pirmoji dvasinio pasaulio pažinimo klasė“.

Mes atimsime iš velnio tai, ką jis pavogė iš pirmojo žmogaus. Tačiau Dievas neatims iš velnio galimybės naudotis tuo, ką jis pavogė iš Adomo, Jis tiesiog duos mums pačius nuostabiausius ginklus. Kaip būtų galima sulyginti kovą vandens pistoletu ir kovą didžiule patranka, taip velnio valdžią galima sulyginti su tuo, ką Dievas duos Bažnyčiai.

Kodėl velnias dabar taip įsisiautėjo? Nes Bažnyčia dar nepakilo! Ateis Bažnyčiai metas, kai mes visi iš tiesų mindžiosime velnią. Jis bus tarsi vabalas, nevertas jokio dėmesio. Izaijas rašė: „*Kurie tave mato, įsižiūri ir galvoja: ‚Ar tai žmogus, prieš kurį drebėjo žemė ir karalystės? Kuris pavertė pasaulį dykuma, sugriovė miestus...*“ (Iz 14, 16–17). Tautos nesupras: kaip toks, neturintis valdžios ir vertas paniekos, galėjo pridirbti tiek daug niekšybių?

Kai Bažnyčia kontroliuos orą, tada žmonės pradės trokšti Dievo ir ištisos tautos pradės keistis. Dievas veiks neįprastu būdu, apaštalai, kaip ir anksčiau, apsiginkluos ir eis pamokslauti. Taip iš tikrųjų bus. Dievas Savo žmonėms duos tokią valdžią ir jėgą, kokios anksčiau niekas nematė. Visi velniai ir demonai ieškos penktojo kampo, matydami šiuos žmones, nes jie turės absoliučią valdžią: kai tik įeis į miestą bei paskelbs jo priklausomumą Dievui ir Jo Bažnyčiai, – po šių žodžių nė vienas demonas neturės teisės būti tame mieste.

Mačiau žmones, vaikščiojančius tokioje valdžioje! Dievas jiems sakys: „Dabar reikia vykti ten ir ten“. Jie visiškai paklus Jo kvėpavimui ir judėjimui, atvyks į miestą ir paskelbs jo priklausomumą Dievui, pašventins atmosferą ties šiuo miestu. Velnius, kurie nepaklus, Bažnyčia nubaus baisioms kančioms. Bažnyčia turės valdžią bausti piktąsias dvasias.

Be viso to, mačiau, kaip gyvena ir veikia angelai. Pamačiau, kad angelai mums netgi šiek tiek pavydi ir todėl nori prasiskverbti į žemę ir geriau mus suprasti. Mes jiems primename Patį Dievą, Kurio akivaizdoje jie negali būti, o su mumis – gali, todėl angelams labai

įdomu būti šalia žmonių. Dauguma angelų buvo sukurti dirbti po dangumi, ir tik kai kurių kategorijų angelai turi priėjimą į Dangų. Daugelio angelų darbas po dangumi – atnešti šlovę, nešioti maldas: kiekvienas iš jų atlieka savo unikalią funkciją.

Angelai veržiasi tarnauti į žemę, nes ne visi jie turi teisę ateiti į Dievo buvimą, o tarnaudami žmogui jie visuomet yra Dievo buvime. Tačiau tik aukščiausiojo rango angelams yra patikėta tarnauti žmogui žemėje. Tarnauti žmonėms jiems yra garbė, ir jie turi užsitarnauti tą garbę. Angelas negali ateiti pas Dievą ir paprašyti: pripildyk mane! O žmogus turi tokią teisę! Kai Šventoji Dvasia nužengia ant mūsų, tuo pat metu ir angelams, kurie yra apie mus, būna labai gera. Kvaila garbinti angelus, nes jų rangas yra žemesnis negu žmogaus. Angelai svajoja būti žemėje, netgi su pačiu mažiausiu, kvailiausiu žmogumi, – taip jie turi priėjimą prie Dievo Sosto, prie Jo šlovės ir apreiškimų. Mums būtina suvokti, kas mes ir kokioje padėtyje esame. Visas Dangus žino, kas mes esame, tik mes nežinome. Kartais žmogus, kuris nesuvokia, sako: aš – niekas! O angelai tuo metu galvoja, kad jie galėtų būti tokiu „nieku“!

Tu turi visą valdžią. Tai pradėk gi ja naudotis! Pamačiau, kaip visas dvasinis pasaulis žiūri į tave, ir tu jam – dievas! Jie visi į žmogų žiūri kaip į Dievą. Kodėl velnias, norėdamas pakenkti Dievui, kenkia mums, žmonėms? Kodėl jis neliečia gyvūnų, augalų, gamtos? Nes tu esi prijungtas prie Dievo, tu – Jo vaikas, ir darydamas mums blogį, velnias daro blogį Dievui.

Prie Dievo gali būti tik aukščiausiojo rango angelai. Būdami Dievo artume, jie turi uždengti save šešiais sparnais. Žemėje tarnaujantys angelai beveik visi neturi sparnų. Jie panašūs į žmones. Tai matome iš Senosios Sandoros laikų Izraelio istorijos. Šie angelai svajoja būti su tavimi, nes tik būdami kartu su tavimi jie gali būti Dievo artume ir Jį liesti. Būdami su mumis jie maitinasi, mokosi iš mūsų ir drauge su mumis. Angelams tikras malonumas būti su mumis, nes mes jiems primename Kūrėją, ir jie svajoja kuo nors mums pasitarnauti. Pastebėjau, kad net patys nereikšmingiausi žmonės yra daug šlovingesni už pačius didingiausius angelus. Pamačiau, kad angelams yra didelis dalykas patarnauti mums, nes tik didingiems ir pašlovintiems angelams leidžiama tarnauti žmogui. Todėl kiekvienas iš jų siekia šio rango. Dangus yra pilnas angelų, ir jie svajoja tarnauti žemėje nors dienelę, bet Dievas neleidžia

paprastiems angelams tarnauti žmonėms. Mums tarnauja tik pasižymėję ir rinktiniai angelai.

Pastebėjau, kad pats aukščiausias angelų rangas yra tarnai. Danguje angelai ruošiami įvairiems dalykams, jie mokomi, vyksta kovos. Ten yra išgydymo angelai, apreiškimų angelai, stebuklų angelai ir daugelis kitų. Angelai sargai turi ypatingai pasižymėti, kad gautų šį tarno rangą. Įdomu kad tai, ką mes žemėje laikome mažu, Danguje tai – didinga ir garbinga. Tarno rangą turi tik patys didžiausi ir garbingiausi angelai.

Jėzus, prieš eidamas ant kryžiaus, turėjo pasiekti tarno rangą. Paskutinės vakarienės metu nuplovęs mokiniams kojas, Jis pasakė: *„Ar supratote, ką Aš jums padariau? Jūs Mane vadinate ‚Mokytoju‘ ir ‚Viešpačiu‘, ir teisingai vadinate, nes Aš Tas esu. Jei tad Aš – Viešpats ir Mokytojas – nuploviau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas plauti. Aš daviau jums pavyzdį, kad jūs darytumėte taip, kaip Aš jums dariau. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeimininką...“* (Jn 13, 12–16). Tai buvo paskutinė Kristaus, kaip žmogaus, instancija. Jis turėjo viską atlikti ir įgyti tarno rangą. Ir čia esmė ne praustuvuose, bet range – tarno range! Tarno rangas, kai Pats Dievas turi nuplauti žmogui kojas. Ir kai Jėzus tai įvykdė, tada Jis, kaip žmogus, pasiekė šį rangą. Jis pasakė: *„Kas iš jūsų nori būti didžiausias, bus jūsų tarnas ir kas nori tarp jūsų būti pirmas, bus visų vergas...“* (Mk 10, 43–44).

Jeigu jūs kada nors turėsite galimybę patarnauti, tarnaukite, nes tai – pati didžiausia garbė. Didžiausia garbė yra tarnauti! Mačiau, kaip angelai siekia, maldauja, laukia eilėje, daro ką tik gali, kad pasiektų šį rangą. Pati didžiausia jų svajonė, pats aukščiausias rangas yra tarnauti, darbuotis, nešti apreiškimus bei saugoti šventuosius.

Vėliau pamačiau žmones, kuriems daugiau nereikėjo angelų, nes jie pasiekė tokį lygį ir potencialą, kad su jais vaikščiojo Pats Jėzus. Angelai sargai yra su mumis nuolatos, ir jeigu mes neišaugsime iš šio paprasto dvasinio lygio, jie visados ir liks su mumis, nes jie mums yra labai reikalingi. Bet aš pamačiau rangą, kuriame buvo Nuotaka! Angelas netgi nebuvo vertas būti šalia Nuotakos, jis jai galėjo tik tarnauti. Šalia Nuotakos vertas būti tik Jaunikis!

Pamačiau, kad Dievas angelus sukūrė ne tam, kad tarnautų žmogui. Kai Dievas sukūrė pirmuosius žmones, ar Edeno sode buvo

angelai? Angelai netgi nesvajojo būti šalia žmogaus, nes jiems jis – dievas! Mes privalome suprasti, kuo esame gimę! Su kuo Dievas sudarė Sandorą?

Angelai duodami dvasiškai neišsivysčiusiems ir dvasiškai akliems žmonėms, ir čia nėra nieko blogo. Iki kritimo žmogui nebuvo reikalingi angelai. Tuo metu dvasinis pasaulis žmogui buvo visiškai atvertas. Žmogus bendravo su Dievu, įsakydavo ir vykdavo stebuklai. Bet kai velnias apgaule užmušė mūsų dvasią, – tai yra ją paralyžiavo, sunaikino dvasinius jutimus, – mes tapome žmonėmis, kuriems reikalingi angelai. Tačiau mus angelai gali vesti tik iki tam tikro lygio, kai mes susitinkame su Kristumi.

Riko Džoinerio knygoje „Paskutinis mūšis“ rašoma, kaip karys, kurį iš pradžių lydėjo angelas, vėliau turėjo tik vieną palydovą – Kristų, kuris buvo kaip Išmintis. Žmones, kurie pasiekia šį rangą, moko Pats Dievas. Šių žmonių valdžios lygis toks didelis, kad Pats Kristus lydi juos dieną ir naktį. Apaštalas Paulius sako: *„...ir jau nebe aš gyvenu, bet gyvena manyje Kristus...“*. Paulius nebijojo rizikuoti gyvybe dėl Evangelijos, nes šalia jo jau nebebuvo angelų, šalia jo buvo Pats Kristus, nors visi pranašai jį dėl to perspėdavo.

Kai Dievas mus sukūrė, mes buvome tik su savo Kūrėju, ir mums nereikėjo angelų. Angelai net nesvajojo būti su mumis. Jie mums buvo atsiųsti tik po to, kai mes nusidėjome, kai mūsų dvasinės akys užsimerkė ir mūsų dvasia nieko nebejautė ir nebepriėmė. Tokioje padėtyje mes jau nebegalėjome jausti atakų, ir dėl to mums buvo priskirti angelai sargai, kurie apsaugo ir parengia mums kelią. Bažnyčia dar nepasiekė to lygio, kad gyventų tik su Kristumi. Tačiau Bažnyčia pasieks tokį lygį, ir tada angelai tik ir svajos, kad tu juos pakviestum į kovą.

Angelas – tai būtybė, daug žemesnė už žmogų. Kai tu užaugsi, suprasi, kad tau jo daugiau nebereikės, danguje su tavimi bus tik Kristus. Mes susidarę visiškai neteisingą supratimą apie mūsų padėtį prieš Dievą, ir tai reikia įsisąmoninti. Mes esame asmenybės, kurių šiame pasaulyje nėra su kuo lyginti! Velnias su tavimi neturi nieko bendra, nes pagal savo padėtį jis net negali šalia tavęs stovėti! Tu buvai sukurtas toks didingas, kad netgi kūdikis, kuris išeina iš motinos įsčių, jau turi svorį, rangą ir dvasią daug aukštesnę už paties šėtono.

Mūsų maldos turi keistis, mes turime jas tarti su valdžia. Mes esame Dievo kūrinijos užbaigtumas, paskutinis štrichas Jo drobėje. Mums Dievas užmauna Savo valdžios žiedą, ir su šia valdžia mes turime melstis, skelbti, įsakyti velniui, kad atiduotų tai, ką pavogė. Mes turime išmokti susigrąžinti tai, kas mūsų, o ne prašinėti Dievo: „Duok, padėk!“ Melstis turime iš valdžios pozicijos, kalbėdami žodžius su valdžia. Į mūsų maldų susirinkimus, namų grupes bus sugrąžinta valdžia. Dievas į mano dvasią įdėjo vienintelį žodį – valdžia! Valdžia! *„...Ir visi stebėjosi Jo mokymu, nes Jo žodžiai turėjo valdžią...“ (Lk 4, 32).* Jėzus ištardavo vieną žodį, ir po jo iš karto sekdavo veiksmas. Į Bažnyčią sugrįš valdžia. Valdžia ateina tada, kai tu žinai, kas esi. Šio apreiškimo esmė yra tokia: Dievas nori informacijos būdu grąžinti tau valdžią. Iš naujo ją duoti Jis tau negali, nes tu jau ją turi, tiesiog ja nesinaudoji. Dievas nori tau suteikti informaciją, kad tu pakiltum ir tartum šėtonui: „Grąžink, kas priklauso man!“

Noriu jus nuraminti – niekados nebijokite velnio! Nebijokite jokių užkalbėjimų, jokių raganų, burtininkų, magų, nes tik vienas tavo žodis, pasakytas į dvasinį pasaulį, griauna visus jų planus! Tiesiog sakyk: „Aš esu Kristaus Nuotaka, ir mano įsakymų klausys visas dvasinis pasaulis!“ Kristus pasakė: *„Duodu jums valdžią!“* Viešpats kalbėjo kaip turintis valdžią. Taip ir tu turi melstis, kalbėti, pranašauti: kaip turintis valdžią, visai nesijaudindamas, ką šiuo atžvilgiu galvoja kiti.

Aš būsiu tuo, kuo mane sukūrė Dievas, ir daugiau nesimaitinsiu velnio melu. Esu sukurtas kaip turintis valdžią ir didybę! Esu sukurtas būti šio pasaulio Šeimininku!

KURIANTIS
ŽODŽIU

Dabar judėsime žodyje. Viešpats man parodė labai unikalų regėjimą. Dėkoju Dievui, kad jis duoda man šiuos regėjimus. Viešpats žino mano širdį, Jis žino, kad aš visados pasirengęs tarnauti. Šį kartą informacija ėjo tokia tiršta srove, – aš vienu metu užrašinėjau keturis apreiškimus! Mane ištiko šokas nuo tokio tempo. Anksčiau vienu metu ateidavo du apreiškimai, ir aš juos vos spėdavau užrašyti. O dabar – išsyk keturi! Taigi aš užrašinėjau keturis apreiškimus ir visuose keturiuose judėjau. Supratau, kad Dievas nori mūsų prote kažką perkeisti. Jis nori pakeisti mūsų mąstymą.

Šį apreiškimą ir regėjimą pavadinau „Kuriantis žodžiu“. Mes daugybę kartų esame girdėję ir žinome, kad žodžiai turi jėgą. Ar tikrai žinome? Jei Dievas nebūtų man parodęs, kokią milžinišką jėgą turi žodžiai, niekad nebūčiau tuo patikėjęs. Kas iš tiesų yra žodžiai? Kokie jie būna? Ką jie savyje neša? Apskritai, kas yra žmogaus kalba? Kas yra Dievo kalba? Pamačiau atmosferą, kuri buvo pripildyta žodžių ir frazių, aš netgi pamačiau Hitlerio, Lenino ir daugelio kitų šio pasaulio tironų žodžius. Pamačiau, kad atmosfera susideda iš frazių, žodžių, lozungų, dainų. Mačiau, kad tie žodžiai savyje neša energiją. Labiausiai mane stebino tai, kad šie žodžiai buvo tironų, kurie jau seniai nebegyveno šioje žemėje: ne tik mūsų šimtmečio tironų, bet ir tų, kurie gyveno prieš daugelį amžių. Išvydau žodžius, kurie buvo ištarti Romos imperijos laikais, kai buvo deginami krikščionys. Prakeikimo žodžiai, pripildyti neapykantos ir negatyvios energijos. Aš be galo stebėjausi tuo, kad tie žodžiai iki šiol gyvi. Ar žinote, kas yra gyvas žodis? Tai žodis, kurį kas nors visą laiką išpažįsta. Įdomiausia buvo tai, kad tie žodžiai tebegyveno. Ir ne tik gyveno, bet ir tebedirbo savo darbą. Tos tironų frazės, prakeikimo frazės tebegyveno tose teritorijose, į kurias jos buvo pasakytos, jos kabojo ir tęsė ten savo darbą.

Pamačiau, kad velniui reikia kūrybinės medžiagos, kurios jis pats savyje neturi. Jis pakelia savo lyderius ir juos padaro nemirtingus, – su tų lyderių žodžių, knygų, garso ir vaizdo medžiagos pagalba. Velniui reikia, kad kas nors nuolatos išpažintų, kartotų ir įteiginėtų tironų, satanistų ir kitų šėtonui pasišventusių žmonių ištartus žodžius. Dėl šios priežasties praktiškai neįmanoma sunaikinti komunizmo, nes kažkas nuolat teikia statybinę medžiagą demonams. Pamačiau, kad žodžiai yra tarsi statybinė medžiaga. Mes net

neįsivaizduojame, kas tai yra žodis. Juo visa buvo sukurta ir juo viskas dabar laikosi. Visa, ką jūs matote, girdite, jaučiate ir apčiuopiate, viskas juda ir laikosi žodžiu. Aš mačiau žodžius kaip statybinę medžiagą. Net ir tada, kai tų tironų žemėje nebeliko, liko jų pasekėjai, kurie ne šiaip sau kartojo jų pasakytus žodžius. Mane taip pat nustebino tai, kad velnias negali dirbti be medžiagos, – ta medžiaga yra jam nuolat pristatoma. Kūrybinę medžiagą turi tik dvi asmenybės. Tai Dievas ir – atspėk, kas dar? Tu!!! Mes atiduodame savo lūpas nesuprasdami, jog velnias naudojasi mumis, kad galėtų daryti savo darbus pasaulyje. Jis naudojasi tavo žodžiais. Šiek tiek vėliau paaiškinsiu, kas tai yra statybinė medžiaga.

Dievas man parodė kelis momentus Biblijoje, ir aš išvydau, kaip viskas vyko. Šiandien jums tas vietas išaiškinsiu. Mes jas atmintinai žinome, bet kai tai pamačiau, buvau šokiruotas. Vietas iš Biblijos pamačiau realiai savo dvasinėmis akimis. Dar kartą klausiu: kaip jūs manote, kodėl negalima sunaikinti komunizmo? Jį galima išstumti, sutraiškyti, bet jis ir vėl prisikelia. Jūs nepasidomėjote, kodėl? Todėl, kad kažkas, kas juo tiki, nuolat išpažįsta komunistinius lozungus. Tai vyksta, kai žmonės ne šiaip sau kalba, bet kalbėdami žodžius į juos įdeda energiją. Pasakysiu jums, ką reiškia žodžiai su energija ir kokia tai yra statybinė medžiaga: žmogus į tuos žodžius įdeda tikėjimą. Galima kalbėti be tikėjimo. Be tikėjimo statybinė medžiaga neturi energijos ir naudotis ja neįmanoma. Kai žmogus į žodžius įdeda tikėjimą ir energiją, ši medžiaga tampa užtaisyta, ja galima naudotis. Ir dabar tai ne šiaip sau žodžiai, tai šoviniai, kurie užtaisyti energija, tai yra, tavo tikėjimu.

Pamačiau, kad velniui reikalingi tie žodžiai, kurie yra statybinė medžiaga ir iš kurių dvasinis pasaulis stato fizinį pasaulį. Tikiuosi, kad jūs, perskaitę šį apreiškimą ir regėjimą, labai atidžiai stebėsite, kas eina iš jūsų lūpų. Kai tai pamačiau, tariau: „Mano Dieve! Atleisk man, nes aš velniui daviau labai daug statybinės medžiagos“.

Įsidėmėkite! Bet koks iš jūsų lūpų išėjęs žodis yra statybinė medžiaga griovimui arba kūrimui. Kitkas neegzistuoja. Girdite? Nėra kitko, nėra. Jis tikrai kažką sukurs ir tuo tikrai kažkas pasinaudos. Pamačiau, kad kai žmogus iš savo lūpų išleidžia pilną neapykantos žodį, – tai yra, pilną energijos, o tai reiškia tikėjimo, – tai ta energija yra užtaisas žodžiui. Tas žodis išeina į atmosferą ir kabo ten iki to laiko, kol kas nors panorės jį panaudoti griovimui arba kokios nors

šalies sunaikinimui. Pamačiau, kad tuos žodžius naudoja globalinės tvarkos demonai. Man labai sunku jums kalbėti apie šiuos apreiškimus. Kartais labai sunku išaiškinti žodžiais tai, ką matai. Aš tai matau, suprantu, bet išaiškinti sunku. Taigi tie demonai laukia, kol dvasiniame pasaulyje – atmosferoje – bus surinktas reikiamas kiekis užtaisytos medžiagos, ir tik tada jie ja ima naudotis ir statyti būtent tai, ko jiems reikia.

Dievas taip pat man parodė, kas tai yra malda. Manau, kad jūs pakeisite savo nuomonę apie maldą. Dauguma mūsų maldų neturi jokio užtaiso, jokios jėgos. Dažnai maldoje mes dėl kažko verkiame, kaulijame arba meldžiame Dievo, bet malda ne tam yra skirta. Malda – tai konkreti statybinė medžiaga, reikalinga Šventajai Dvasiai, angelams ir visam dvasiniam pasauliui tam, kad šioje žemėje kažkas būtų statoma. Todėl nustok zirzti, nusivalyk nosį ir pradėk į dvasinį pasaulį pristatinėti kokybišką dvasinę medžiagą, kad Dievas galėtų ką nors statyti tavo mieste, valstijoje, šeimoje. Tu sakai: „O Dieve! Aš nieko neturiu!“ Ar žinai, ką tu tik ką į ten nusiuntei ir kažkam davei? Ir tai ne šiaip žodžiai. Tu jais tiki, tu įdedi į juos savo emocijas, raudas. Atspėk, ką tu tik ką pasiuntei į dvasinį pasaulį ir kas pakibo virš tavo galvos? Brangieji mano! Biblija mums sako, kad mes sergėtume savo kalbą. Aš nežinojau, kad visa tai vyksta, nežinojau, kad kiekvienas žodis yra užtaisyta energija, – statybinė medžiaga, iš kurios viskas žemėje kuriama. Kol nėra žodžio, niekas žemėje negali įvykti. Niekas! Visa tai, ką jūs matote gera ir bloga, kažkas turėjo užtaisyti, paskelbti ir išsiųsti. Kai kas galvoja, kad jis atsiklaupia, kalbasi su Dievu ir tai yra malda. Deja, tai netiesa! Tu sakai, kad meldiesi kai pabundi, kai bendrauji darbe su žmonėmis. Tada aš tau noriu užduoti klausimą. Kokį užtaisą tu duodi savo tikėjimu, ką tu statai? Kokie yra tavo žodžiai ir kokia energija jie užtaisomi? Ar žinote, kodėl kai kuriems žmonėms krizė gilėja? Atspėkite.

Kai kuriose šalyse nebuvo prabudimo, ir aš supratau, kodėl. Tikrai buvau nustebintas. Kai pamačiau demonišką žemėlapį, jis buvo labai panašus į tą pasaulio žemėlapį, kuriuo naudojamės mes. Mačiau šalis ir regionus. Aš konkrečiai pamačiau žemėlapyje atpjautą šalį. Mačiau, kad ten kenčia žmonės, kad jiems reikalingas prabudimas, atgimimas, kad ten viskas aplinkui turi pasikeisti. Bet ten nebuvo prabudimo ir Šventosios Dvasios judėjimo, – todėl, kad

virš šių miestų nebuvo statybinės medžiagos. Niekas nestovėjo prasiveržime už šiuos miestus. Ir nors virš tų miestų mačiau angelus, tačiau jie nieko negalėjo daryti, nes atmosfera buvo pripildyta nešvarių statybinių medžiagų, ir jie iš tokios medžiagos nieko negalėjo statyti. Mačiau, kad Dievo šlovė kabo virš atmosferos ir angelai nori padėti, bet negali, nors jie trokšta ką nors padaryti. Ar dabar suprantate, kodėl Dievas sako: „Ieškojau žmogaus, kuris atsistos prasiveržime, bet neradau, todėl išliesiu Savo pyktį...“? Argi Jis nori išlieti pyktį? Ne. Bet niekas nepristato statybinės medžiagos. Niekas nestoja prasiveržime. Niekas nesako tikėjimo žodžių. Mano brangieji! Jūs netgi neįsivaizduojate, ką reiškia gimusio iš aukšto žmogaus žodžiai. Tai ne šiaip sau užtaisas, tai – ugnies užtaisas, tai – dinamitas! Aš nesismulkinsiu, nes Dievas kol kas dar neleido man apie tai kalbėti. Jūs net neįsivaizduojate, kaip atrodo malda kitomis kalbomis dvasiniame pasaulyje! Ar žinote, kodėl velnias iš jūsų vagia kitas kalbas? Žinote, kodėl velnias daro taip, kad tu kuo mažiau melstumeisi kitomis kalbomis? Nes jis žino, kas bus. O, mano brangieji! Atnaujinkite savo slaptąjį kambarį ir pradėkite tiekti kokybišką statybinę medžiagą į dvasinį pasaulį. Kad Viešpats ir dvasinis pasaulis galėtų viską statyti tavo šeimoje, tavo versle, tavo mieste, tavo krašte. Mačiau, kad ten buvo angelai ir jie norėjo padėti, bet nieko negalėjo padaryti. Žemė buvo pripildyta nešvarios statybinės medžiagos, kurios jie niekur negalėjo panaudoti. Dievo žodis sako: *„Taip ir Mano Žodis, kuris išeina iš Mano lūpų, jis negrįš pas Mane tuščias, bet įvykdys mano valią ir atliks tai, kam buvo siųstas“ (*Iz 55, 11).

Dievas sako, kad niekas negali įvykti, kol nėra pasakyta. Jūs net neįsivaizduojate, kad pats galingiausias ginklas, koks tik gali būti, yra žodis. Šio ginklo niekas kitas neturi, tik dvi asmenybės. Tai – Dievas ir Jo vaikai. Ir tai yra žodis. Žodis, kuris viską keičia. Statybos pasibaigia tada, kai pasibaigia statybinės medžiagos. Kol pakanka statybinių medžiagų, gali pastatyti viską, ko tik nori. Panašiai vyksta ir dvasiniame pasaulyje, kol yra tiekiamos statybinės medžiagos. Šiomis medžiagomis naudojasi ir angelai, ir Dievo Dvasia. Dievas gali kažką žemėje daryti tada, kai dvasiniame pasaulyje yra pakankamai surinkta statybinių medžiagų. Tik tada žemėje – fiziniame, regimame pasaulyje – vyksta dalykai. Taip pat pamačiau, kad mes ir dvasinis pasaulis esame viena. Niekuomet

nebūčiau galėjęs įsivaizduoti viso to, ką pamačiau. Maniau, kad Dievas ir angelai yra kažkur labai toli. Tačiau Šventoji Dvasia kankinasi čia su mumis. Pamačiau, kad dvasinis pasaulis yra be galo priklausomas nuo mūsų, o mes nuo jo, – tai tiesiog yra viena visuma. Dvasinis pasaulis visiškai priklauso nuo mūsų ir nuo to, kaip mes pristatome statybinę medžiagą. O mes savo ruožtu visiškai priklausome nuo dvasinio pasaulio, – nuo to, kaip jie atlieka darbą. Mes esame lyg darbdaviai ir veikiame kartu su darbininkais. Darbdavys gali duoti darbo, bet jeigu jis jo neduoda, tada darbininkai tiesiog stovi ir laukia. Šiuo metu dvasinis pasaulis beveik nieko nedirba, yra tarsi sukaustytas. Kodėl? Todėl, kad nepristatomos statybinės medžiagos. Tiesiog mačiau, kaip jie nieko negali statyti, nes laukia, kad mes jiems įsakytume ir pristatytume statybines medžiagas.

Tada pamačiau, kad velnias daro viską, kas įmanoma, kad mes nesimelstume, o jeigu meldžiamės, – kad mūsų maldos būtų visiškai bejėgės. Žinote, kodėl? Todėl, kad iš šios medžiagos nieko nebūtų galima statyti. Yra iškreipta medžiaga, ir iš jos negalima statyti. Iš inkštimo ir kaulijimo statyti neįmanoma. Mačiau žodžius ir skirtingą tų žodžių užtaisą. Nemoku jums paaiškinti, tačiau dvasiniame pasaulyje tai atrodo labai unikaliai. Jei tik jūs žinotumėte, ką jūs valdote! Jūs – kūrėjai! Visi! Ne tik koks nors lyderis ar pastorius. Mes visi esame kūrėjai! Bet pats įdomiausias dalykas yra tai, kad mes visi statome skirtingus dalykus, pristatydami į dvasinį pasaulį skirtingą medžiagą, – ir tai yra viskas, kuo mes skiriamės. O visa tai, ką mes ten pristatome, visuomet atlieka savo darbą. Ką padarė velnias? Jis negali naudotis statybine medžiaga, kurią pristato krikščionys, nes tai priklauso Dievui. Tai – šventa medžiaga, iš kurios statoma Dangaus Karalystė. O velniui reikia negatyvios statybinės medžiagos. Yra žodžiai su skirtingu užtaisu: vieni užtaisyti negatyviai, o kiti – pozityviai. Pamačiau, kuo užtaisomi žodžiai. Kai kurie jūsų žodžiai yra galingi, o kai kurie – silpnučiai, tačiau užtaisą turi visi žodžiai, – jūs turite tai suprasti. Ir ką gi padarė velnias? Pamačiau, kaip jis pasėjo supratimą, kad mes esame niekas. Ir jeigu jūs girdite savo širdyje: „Aš esu niekas, aš nieko nevertas, aš – tik pelenai ir dulkės“, – tai jums reikia suprasti, kad čia yra mokymas iš paties pragaro. Demonai pripildė Jo Bažnyčią, kad mūsų žodžiai

taptų tušti. Mačiau šiuos žodžius, kaip tuščius šovinius, kurie sukelia tik garsą. Šiais žodžiais niekas negali naudotis.

Brangieji mano, aš dar kartą pamačiau, su kokiu priešu mes kovojame. Ar suprantate mane? Jeigu tu nesi su Dievu artimuose, pačiuose artimiausiuose santykiuose kiekvieną dieną, tu esi lavonas, nieko daugiau. Pamiršk savo charizmatinius šūkius, nes tu kovoji ne su buku priešu. Su kiekvienu nauju regėjimu aš įsitikinu, kad šėtonas nekvailas, ir prašau Dievo išminties, nes šiuos kėslus gali pamatyti ir suprasti tik dvasinis žmogus. Aš taip pat pamačiau, kad žodžiai veikia skirtingai. Žodžiai, kuriuos tu ištarei su energija, buvo vieni iš pačių stipriausių žodžių. Jie kaip tik ir buvo jėgos nešėjai. Pamačiau vieną vyrą, kuris meldė pagalbos, bet jo žodžiais dvasinis pasaulis negalėjo naudotis, nes jie buvo tušti, jie buvo be užtaiso. Tas vyras tik verkšleno: „Viešpatie, padėk man!..“ Tačiau jis turėjo melstis taip: „Viešpatie! Aš stoviu ir laukiu pagalbos, ir pagalba ateina!“ Štai dabar išlėkė bomba, ir ji be atsakymo nesugrįš. Svarbiausia yra tai, kad tu imi situaciją ir ją pripildai savo žodžiais. Nesumanykite jų pripildyti nusivylimu, nesumanykite pripildyti savo žodžių murmėjimu. Kodėl žmonės sako, kad jų maldos – be atsakymo? Nes jos nepripildytos, jos tuščios. Ar suprantate mane?

Vėliau pamačiau jaunuolį, kuris meldėsi tokia pačia malda, kai pakliuvo į avariją. Buvau šokiruotas, kaip tie patys žodžiai buvo pakrauti energija. Brangieji mano, jūs net neįsivaizduojate, kaip mūsų dvasia ekstremaliose situacijose mūsų žodžius pripildo tokiu tikėjimu, kad atsakymas ateina akimirksniu. Teisingai pripildyti mūsų maldas mums neleidžia mūsų suterštas protas. Mes suparalyžiuoti. Kodėl? Nes velnias, tarpininkaujant nuodėmei, iškraipė mūsų mąstymą. Todėl, prieš paleisdami žodį gyventi, mes turime jį ištirti savo prote. Įdomiausia tai, kad ekstremaliose situacijose teisingas žodis iš karto eina per tavo dvasią, ir protas netgi nesuspėja to įvertinti. Todėl šis žodis yra užtaisytas, ir į jį iš karto ateina atsakymas. Gali būti tokia pati malda, bet vienas meldžiasi, ir nieko neįvyksta, o kitas sušunka: „Dieve, gelbėk!”, – ir tai taip galingai pasakoma į dvasinį pasaulį, šie žodžiai taip užtaisyti, kad angelai akimirksniu atstato tą automobilį ir nieko neįvyksta. O, užtikrinu jus, kad jūsų maldos pasikeis! Mano tikrai pasikeitė. Angelai akimirksniu atliko darbą ir suteikė tam jaunuoliui pagalbą, nes tie žodžiai buvo užtaisyti energija.

Taip pat pamačiau, kaip Dievas kuria. Niekuomet negalvojau, kad galėsiu tai pamatyti. Aš pamačiau, kaip Dievas kuria! Jo žodžiai savyje turėjo galingą užtaisą, kuris vykdė veiksmą akimirksniu. Taip pat pamačiau, kad mes visi turime šią savybę. Nors žmonės ir turi Dievo panašumą, jiems trūksta to jėgos užtaiso. Mačiau, kad Dievo žodžiai buvo užtaisyti tokia šlove, jėga ir ugnimi, jog sukūrė visą Visatą! Žinokite, kad kai mes su jumis užaugsime iki to lygio, tai ir toliau augsime Danguje, nes mes keisimės į mūsų Tėvo panašumą. Mes tapsime kūrėjais! Mano brangieji, šioje žemėje mes mokomės naudotis nosytėmis, ausytėmis, rankytėmis, kojytėmis, nes tai – tik pradinė mokykla. Tačiau mes taip pat esame Visatos valdytojai ir šeimininkai! Gal kas nors galvoja, kad aš klystu, bet man tai nesvarbu. Kodėl? Nes aš jums tiesiog pateikiu tai, ką mačiau. Tai mano gyvenimą apvertė aukštyn kojomis. Pamačiau, kad žemėje kažkada gyvenę kai kurie žmonės turėjo šią jėgą. Elijas ir jo pasekėjas Eliziejus vaikščiojo žemėje, pripildyti šitos jėgos. Elijas tarė žodį, ir dangus užsivėrė. Tai – ne pasakos ir ne prasimanymai. Žmonės jau vaikščiojo žeme, turėdami šią jėgą, ir apie juos parašyta Biblijoje. Jūs žinote, kad sykį Eliziejus tarė žodį ir meškos surijo vaikus. Prisimenate? Jūs žinote, kad tai nebuvo Dievo valia? Ar žinote, kodėl apaštalų laikais, kai Ananijas ir Sapfyra apgavo, jie krito negyvi? Tai – apaštalo žodis! Mes turime suprasti, kad jie jau vaikščiojo šioje jėgoje. Šie žmonės taip buvo susiję su Dangumi, kaip Jėzus, Kuris sakė: *„Aš nieko nedarau, jeigu nematau Tėvo darančio“*. Tėvas sako, aš sakau ir tai vyksta. Šie žodžiai užtaisyti tikėjimu ir jėga, jie vykdo ir viską keičia.

O, mano brangieji, jūs net negalite įsivaizduoti, ką darys Nuotaka, kai ji trupučiuką paūgės. Velnias nežinos, kaip susitraukti, kad būtų nematomas ir galėtų pasislėpti. Dievas pakelia žmones, kurie valdys kontinentus. Sakoma, kad ta ar kita bažnyčia yra stipri. Bet mes dar nematėme tikros Bažnyčios. Mes ją pamatysime, kai ji pakils. Jūs pamatysite, ką darys jūsų žodžiai! Svarbiausia, kad jūs, kaip savo Tėvo vaikai, išmoktumėte naudotis savo kalba. Jeigu jūs nemokėsite teisingai naudotis savo kalba, demonai ją panaudos, kad sugriautų jūsų gyvenimus.

Žinote, aš mėgstu mokyti, ir man nėra didesnio malonumo, kaip stovėti štai čia ir jums viską aiškinti. Bet tai, ką man Dievas dabar rodo, netelpa jokiuose rėmuose. Jeigu tavo protas nors truputį

dvasiškai pažeistas, tu manęs negalėsi skaityti. Pamačiau, kad Elijas vaikščiojo šioje jėgoje, ir tai, ką jis kalbėjo, visus elementus priversdavo veikti. Būtent jo žodžiu buvo uždarytas dangus. Ar žinote kodėl? Kodėl Elijas? Mums kartais atrodo, kad štai dabar, kaip pasakysiu, taip ir bus. Pamačiau, kad Dievui reikia, jog prieš tai, kai tu tarsi žodį, būtum užtaisytas. Žodis turi būti užtaisytas. Jėga ir valdžia! Tu negali šiaip sau ateiti ir tarti: „Vašingtone, išsigelbėk!“ Tai – normalūs žodžiai, bet aš iš karto sakau: jie neturi užtaiso. Juose yra svajonė, troškimas ir tik tai, bet juose mažai užtaiso. Užtaisymas įgyjamas tada, kai jums kažkas tikrai įgrysta.

Paaiškinsiu jums, kaip užtaisomi žodžiai. Jie negali būti užtaisyti dirbtinai. Žodžiai negali būti dirbtinai užtaisyti! Tai, ką tu ten išpažįsti, tai gerai. Verčiau geras išpažinimas, negu blogas. Bet žodžiai dirbtinai neužsitaiso. Pamačiau, kad Jezabelė, visi demonai ir Ahabas tiesiog įgriso Elijui. Prisimenate tą šeimynėlę? Ir Dievas ištarė savo užtaisytą žodį. Ir trejiems su puse metų dangus užsivėrė. Mano brangieji! Koks turi būti stiprus užtaisas, kad taip uždarytų dangų! Tikiu, kad kai jūs perskaitysite šią knygą, tai labai atidžiai stebėsite ką ir kaip sakote. Tuo metu, kai gyveno Elijas, Izraelyje buvo neapsakomas chaosas ir siaubas. Šalį valdė demonas – Jezabelės dvasia. Elijas buvo taip dėl to susierzinęs ir užtaisytas, jis buvo toks nepatenkintas visomis neteisybėmis Izraelyje, kad jo uolumas Dievui davė jam galingą užtaisą ištarti šiuos žodžius, ir jie akimirksniu buvo įvykdyti.

Savo metu aš užjausdavau murmeklius, nes ir pats toks buvau. „O Dieve, kiek laiko su manimi taip vyks? Mane taip erzina tas ir tas. O Dieve, kiek metų?..“ Kalbėdamas tai supratau, kad Jis mane užtaiso. Pamačiau ir supratau, kodėl Dievas kai kuriuos žmones perveda per daugybę kančių, per siaubą, mirtį ir sugriovimus. Visa tai dėl to, kad Dievas tave užtaisytų konkrečioje srityje. Kai kuriuos žmones dabar Dievas veda per ligas. Kodėl? Kad tavyje užaugtų toks didžiulis užtaisas prieš šį skausmą, prieš ligos demonus, kad tavo žodis ligą sudegintų iš karto. Ir todėl, mano brangieji, kai tik jūs pakliūvate į kokią nors problemą, šlovinkite Dievą! Kaip manote, kodėl Jokūbas sakė: „Džiaukitės!“? Nes jis tai žinojo. Nes tada kažkas užtaisoma. Bet svarbiausia, kad tai tavęs nesugniuždytų, kad tai tau atneštų teisingą supratimą. Žinote, ką man Dievas pasakė? Svarbiausia to nepamesti. Kai kurie žmonės nori išeiti, nori apeiti

dykumą arba savo išbandymus, nesuprasdami, kad jie prasilenkia su savo gyvenimo užtaisu į tą sferą, kurioje jie turi įgyti galingą užtaisą. Jie kaip įmanydami stengiasi tai apeiti, bando eiti į kompromisus. Bet taip elgdamiesi jie apeina ir visą šį užtaisymo dinamitu procesą. Ir įdomiausia yra tai, kad vėliau jie trokšta kažką dėl Dievo pasiekti, nesuprasdami, kad jų žodžiai šioje srityje yra tušti. Žinote, kodėl mano žodžiai taip stipriai kerta per religiją? Ji man įgriso! Ir ne šiaip įgriso, bet aš tiesiog nebežinojau, kur nuo jos dėtis. Dievas mane užtaisinėjo, užtaisinėjo, ir tada įvyko sprogimas.

Mano brangieji, noriu, kad jūs labai teisingai mane suprastumėte. Kai žmogus eina per tokius tamsius ir baisius savo gyvenimo momentus, kaip artimųjų mirtis, vaikų mirtis, nevaisingumas ir kitokius, jis visa tai vadina Dievo bausme. Bet tai velnio melas. Tai – užtaisas! Dievas Onai leido būti nevaisingai ne dėl to, kad pasityčiotų iš jos. Izraelis jau taip buvo sugadintas Elio ir jo sūnų Hofnio ir Finehaso, kad Dievas nusprendė patraukti juos iš pozicijos, kurią jie užėmė. Dievas dėl to leido Onai būti nevaisinga, kad labai norėjo šią situacją pakeisti. Nesusitaikydama su nevaisingumu, Ona tapo taip užtaisyta, kad galų gale šioje žemėje gimsta Samuelis. Tai – bomba, bet niekas nesupranta, kodėl. Nagi todėl, kad tai – išmelsta, išnešiota, užtaisyta, ir to pasekoje jis visą Izraelį sugrąžino Dievui. Taip šaudo tik Dievas!

O tu iki šiol verki? Nusivalyk ašaras! Tai reiškia, kad Dievas nori per tavo gyvenimą kažką padaryti. Mes, nesuprasdami dvasinio pasaulio, verkiame ir prašome: „Pasimelsk už mane“. O tu pakentėk ir užtaisinėk savo žodžius. Vėliau ne tik už save pasimelsi, – už visą bažnyčią pradėsi melstis! Dievas tavyje tvarko užtaisą. Jis daro tau kažką, ko nedaro tavo kaimynui. Kiekvienam iš mūsų yra savas užtaisas. Nepamirškite to! Kai kas stengiasi išvengti to, o kiti eina tiesiai, susiduria su visomis nesėkmėmis, mirtimis, griūtimi ir galų gale tampa čempionai savo sferose, kuriose jie pergyveno savo juodžiausias dienas. Tikiuosi, kad jūs tai suprantate. Pamačiau, kaip keičiasi maldos žmogaus, kuris per tai eina: jos tampa labai stipriai užtaisytos neapykanta tamsos jėgoms. Tai nėra paprasta malda: „Tebūnie, Dieve, Tavo valia, gal kada nors taps lengviau“. Taip galima pradėti maldą, bet pabaigti jos taip jokiu būdu negalima. Šie žodžiai turi būti užtaisyti neapykanta prieš tamsos jėgas, prieš

nevaisingumą ir mirtį. Ir kai žmogus pereina per savo košmarą, tokio žmogaus žodžiai įgyja autoritetą ir didžiulį svorį dvasiniame pasaulyje.

Žinai, ką Dievas daro, vesdamas tave per tai? Dabar, kai tu kalbėsi, dvasinis pasaulis galės naudoti tavo žodžius. Ne todėl, kad Dievui reikia tave įskaudinti, bet todėl, kad tu esi be galo svarbus ir ta sritis turi būti išmelsta. Bet visų šoviniai šioje srityje yra tušti! Todėl Jis ir veda per šį siaubą, kad užtaisytų tave ir kad Jis galėtų naudoti tavo žodį. Štai dėl ko kai kuriuos žmones Jis gali panaudoti, o kai kurių negali. Jie aplenkia mokyklą ir nenori išlaikyti egzaminų. Todėl aš ir kreipiuosi į tuos, kurie eina per savo tamsiąsias dienas: Dievas jums nori suteikti šioje sferoje valdžią, dėl to leidžia jums patirti kančią. Man tik dabar tai tapo atverta. Aš tikrai buvau nustebęs ir šokiruotas, kad Dievas naudoja tokius metodus. Kai Jo paklausiau: „Dieve, kodėl?“, Jis man atsakė, kad žodžiai turi būti užtaisyti energija: neapykanta, uolumu, svajone apie permainas. Tu negali sėdėti ant sofos, valgyti bandelę ir užtaisyti dangų. Tai reikalauja visai ko kito. Kai tu matai, kad žmogui įgriso tai, kame jis yra, ir jis pradėjo keturiasdešimties dienų pasninką, pradėjo šauktis Dievo, tai kalba apie tai, kad jis jau užsitaisė. Tai kalba apie tai, kad dabar jo žodžiai nebebus tušti, jie dirbs, jie keis gyvenimus. Mes visi kalbame ta pačia kalba, bet kažkodėl ji skirtingai veikia. Taip yra tik todėl, kad kalba arba turi užtaisą, arba jo neturi. Tu gali galvoti: ko jis taip rėkia? Bet tavo dvasia sako: „O čia tai JĖGA!!!“ Tavo dvasia pažįsta užtaisą, tavo dvasia tiksliai žino. Dabar, jums visa tai pasakodamas, kai kuriuos iš jūsų užtaisau, patikėkite. Kai kas iš jūsų šaudys kaip kulkosvaidžiai. Aš perėjau per savo košmarus ir siaubus, todėl dabar galiu kai kuriuos iš jūsų užtaisyti.

Tu, kai pereisi per savo sunkius momentus, taip pat galėsi užtaisyti kitų gyvenimus. Prisimink vieną dalyką, kad kiekvienas skausmas, per kurį eini, duoda tau teisę padėti žmonėms, kurie eina per tuos pačius dalykus. Aš pamačiau, kad Dievas ne šiaip sau uždarė Onos įsčias. Jis matė Izraelio sugedimą ir Jam reikėjo pateptojo, kuris atvestų visą tautą pas Jį. Jam prireikė galingos statybinės medžiagos. Jis laukė šitos užtaisytos Onos maldos. Jis laukė šių galingų žodžių, po kurių užgimė vienas iš didžiausių pranašų – Samuelis. Malda, užtaisyta neapykanta nevaisingumui, neapykanta tam, kad manęs netenkina tik mano vyras, aš noriu turėti šeimą. Mano brangieji, mes visi einame – kiekvienas savo sferoje – per nevaisingumą. Aš

nekalbu apie fizinę būseną, bet apie tai, kad tu pagimdytum savo „Samuelį“. Negana to, Dievas užčiaupė Zacharijui burną. Tarp kitko, kai tai pamačiau, buvau gerokai nustebintas. Aš judu šiame regėjime, ir Dievas man rodo Zachariją, kaip tik tą momentą, kai Dievas jam tam tikram laikui užčiaupia burną. Ar jūs prisimenate Joną Krikštytoją ir kaip jis gimė? Ar žinote, kodėl Dievas užčiaupė Zacharijui burną? Nes jis galėjo duoti priešui neteisingą statybinę medžiagą. Bet jo žmona tikėjo, dėl to ir galėjo kalbėti. Ir kai tik berniukas gimė, Dievas sugrąžino Zacharijui kalbą, ir jis pasakė: „Jo vardas bus Jonas!“ Kai kada Dievas uždaro burnas tokiems kaip Zacharijas. Kodėl? Ne todėl, kad tu blogas, bet todėl, kad tu to, kas dabar vyksta, neužtaisytum netikėjimu. Prisimenate, kad jis nepatikėjo, nes paklausė: kaip tai gali įvykti? Ir Dievas tarė: „Užsičiaupk!“ Kai Dievas taria „užsičiaupk“, tai tu iš tiesų užsičiaupsi. Zacharijas užsičiaupė devyniems mėnesiams. Ir tik tada, kai viskas buvo padaryta, burna atsivėrė.

Mums reikia suprasti vieną dalyką. Žodžiai turi galingą jėgą, todėl Dievui reikėjo uždaryti Zacharijo lūpas, kad jis nesutrukdytų Dievo planų ir neduotų statybinės medžiagos velniui, – tai yra, kad nesugriautų „Jo pažadų“. Štai dėl ko Jėzus perspėjo Savo mokinius, sakydamas: „*Kas sako savo broliui: ‚Pusgalvi‘* [tai reiškia „tuščias žmogus“], *turės stoti prieš sinedrioną. O kas sako: ‚Beproti‘...“* Tas smerktinas kur? Paaiškinkite man, kodėl? Nes tu ką tik davei velniui statybinę medžiagą, kad prakeiktum ir sunaikintum savo brolį. Dvasiniame pasaulyje tavo žodžiai turi daug didesnį potencialą, negu tavo darbai. Kai tu įdedi energiją, tikėjimą ir aistrą į šiuos žodžius, tai atlieka svarbų darbą, ir Dievas sako: „Dabar tu jį nužudei“. Ką tai reiškia? Dabar tu įnešei į DNR kodą prakeikimą ir mirtį, duodamas demonams statybinę medžiagą. Dabar ne tik broliui bus blogai, – visos jo kartos ir vaikai kentės, nes į jo gyvenimą yra išlaisvintas šis purvas.

Dievas sako, kad mums reikės atsakyti už savo žodžius. Esu toks dėkingas Dievui, mano brangieji, kad Jis mums atvėrė tai truputį anksčiau, nei mes spėjome prisikalbėti. Vėliau tu ateisi ir pamatysi, kokius sodus ir daržus tu savo žodžiais prisodinai. Tu stebėsiesi: nejaugi tai aš tiek pridirbau? Todėl šlovė Jėzui, Jis šiuos principus mums truputį anksčiau atveria, kad mes suprastume ir žinotume. Labai atidžiai stebėkite savo kalbą, ypač, kai kalbate apie savo

artimuosius. Ir dar dvasiniame pasaulyje pamačiau, kad mes savo žodžiais sunaikiname „Dievo pažadus“. Mes teikiame velniui statybinę medžiagą, su kuria jis griauna mūsų gyvenimus ir mūsų ateitį. Kai Dievas pasako žodį, o tu jį atmeti, tai tavo atmetimas sutriuškina Dievo žodį. Regėjime išvydau ir buvau be galo nustebintas, matydamas, kaip žodžiai tarpusavyje kovoja, neliesdami nei tavęs, nei Dievo. Išeina vienas žodis, o po jo išėjęs kitas žodis sunaikina pirmąjį. Dievas sako: „Aš noriu...“, o tu vis duodi ir duodi velniui medžiagą savo gyvenimo sunaikinimui. Pradėk kalbėti: „bus“, „tapsiu“, „pereisiu“, „pasieksiu“, „išeisiu ir turėsiu pergalingą gyvenimą“.

Pamačiau, kad tik Kristaus Bažnyčia turi valdžią griauti žodžius atmosferoje. Mes ne tik privalome apvalyti atmosferą nuo griaunančių žodžių, bet ir duoti Dievui medžiagą, kad Jis statytų toliau. Mes, kaip Bažnyčia, turime užduotį žemėje. Mes turime suprasti, kad kiekvieną kartą, kai mes meldžiamės prieš kokią nors dvasią – ištvirkimo, komunizmo, narkomanijos, skyrybų, vagystės, – mums reikia suprasti kai kuriuos dalykus. Prieš pradėdami kovoti su dvasiomis, pirmiausia turite melstis, kad atmosferoje būtų sunaikinti visi negatyvūs žodžiai. Po to jau galima griauti visa kita. Velnias užtaiso savo bombas, naudodamas negatyvius žodžius. Kad priešas negalėtų kovoti, visų svarbiausia yra sunaikinti jo ginklų atsargas. Neturėdami šovinių jo tankai ir patrankos stovės ir nieko nedarys. Dainuoti tanke galės, bet šaudyti nebus kuo. Todėl, brangieji, dabar jūs gaunate mažas dvasinės kovos pamokas. Tik Kristaus Bažnyčia turi valdžią griauti atmosferoje žodžius. Mes gi ne tik turime išvalyti atmosferą nuo griovimo jėgą turinčių žodžių, bet ir duoti Dievui medžiagą, kad Jis turėtų kuo statyti tai, ką Jis nori statyti šioje žemėje.

Patys stipriausi žodžiai, kuriuos mačiau regėjime, buvo „tebūnie Tavo karalystė žemėje“, „teesie Tavo valia“. Jūs nė neįsivaizduojate, kokie tai stiprūs ir galingi žodžiai! Tai – sviediniai! Būtent jie ir naikina! Dar kartą noriu jums užtvirtinti šį apreiškimą. Dievas aiškiai man pasakė, ir aš privalau jums tai perduoti, ypač tiems, kurie stovi prasilaužime. Prieš tai, kai mes pradedame prašyti, mes privalome išvalyti atmosferą nuo negatyvių žodžių, kurie yra išlaisvinti virš šio regiono arba miesto, ir tik po to melstis. Nes su šiais negatyviais žodžiais prieš tave išstos demonai. Jie neturi kito

ginklo, tik negatyvius žodžius. Štai kodėl velniui yra tokie svarbūs satanistai ir raganos. Štai kodėl jie atlieka savo išpažinimus, spausdina bukletus ir knygas. Ir jie nieko kito nekuria, tik užkrauna dvasinę atmosferą savo statybinėmis medžiagomis, iš kurios stato demonai. Taigi mes, Bažnyčia, stodami į dvasinę kovą, pirmiausia turime sunaikinti atmosferoje visus negatyvius žodžius, tuo pačiu paralyžiuoti demonų darbą. Mes turime tam valdžią! Mes privalome visiškai išvalyti atmosferą ir paralyžiuoti demonų darbą, tardami: „Mes išvalome atmosferą nuo visų negatyvių medžiagų, kurias į šį miestą, kraštą, valstiją įnešė demonai, velniai bei burtininkai, ir įkuriame šioje vietoje Dievo Karalystę!“ Ir dabar tai, ką mes kalbėsime, veiks! Prieš pradėdami melstis, paprašykite, kad Šventoji Dvasia jums atvertų, ką reikia sakyti ir kaip sunaikinti ir nukenksminti tuos žodžius. Prašau jūsų, nesiveržkite iš karto į maldą. Kai jūs rengiatės maldai, paprašykite Dievo maldos plano. Malda – tai strateginis armijos manevras, tai strateginis Bažnyčios – Kristaus armijos – manevras. Tavo ginklas – tai tavo žodis, kurį tu priimi iš Dievo, užtaisai dvasia ir iššauni. Ir tik po to, kai Jis tau pasakys, kaip melstis, pradėk melstis. Nešaudyk šiaip sau, negaišk laiko.

Pabaigai noriu pasakyti, kad nepamirštumėte, jog velnias yra niekas. Dabar kyla Bažnyčia, kuriai bus atvertos paslaptys, ir tokiai Bažnyčiai šėtonas visai negalės pasipriešinti. Štai dabar Dievas mums atvėrė dar vieną paslaptį ir mes perkirtome dar vieną virvę, laikančią Kristaus Kūną. Tiesa padarys tave laisvą. Ir todėl, brangieji, aš tikiu, kad jūsų dvasia šį tą gavo. Žinau, kad tai, ką jūs dabar perskaitėte, padės jums teisingai kalbėti, prašyti, teisingai stovėti, kai esate atakuojami, teisingai išstovėti ir garbingai sutikti visas savo sunkias dienas. Jūs suprasite, kad Dievas dabar jums duoda valdžią būtent šioje sferoje. Atiduokite Dievui šlovę, Jis vertas!

VISATOS
BALANSO
DĖSNIS

Aš vėl buvau regėjime, mano brangieji, ir jį pavadinau „Visatos balanso dėsnis“. Noriu kreiptis tik į suaugusius žmones, nes jeigu tu nei šioks, nei toks, tai čia žodis ne tau. Kreipiuosi tik į tuos, kurie gyvena ir juda Dieve, kurie svajoja kažką pasiekti Dieve, kurie padarė nors kelis žingsnelius su Jėzumi. Tiems žmonėms bus naudinga tai žinoti.

Taigi noriu jums papasakoti apie balansą. Mano regėjimo pradžia buvo labai unikali. Aš mačiau teisėją su svarstyklėmis rankoje ir Visatą, o už Visatos stovėjo Asmenybė ir laikė labai gerai subalansuotas svarstykles. Aš paklausiau: „Dieve, kas ta asmenybė?“. Tai buvo didžiulis angelas, didžiulė dvasinė būtybė, bet aš nemačiau jo veido. Jis stovėjo ir plėtėsi per visą Visatą ir jo krūtinės lygyje buvo mūsų žemės rutulys. Angelas stovėjo su tomis subalansuotomis svarstyklėmis rankose ir buvo kaip teisėjas, kurio veide nesimatė jokių emocijų. Aš paklausiau Dievo: „Kas tai?!“ Jis man atsakė, kad tai – Visatos gyvybės balanso Dėsnis! Labai nustebau, kad Dievas viską kontroliuoja. Jeigu kas nors iš jūsų galvoja, kad velnias įsisiautėjo, – pamirškite! Tai – menkysta, kuriam Dievas skyrė laiką ir vietą, kad jis mus ištreniruotų, o po to mes jį sutraiškysime Jėzaus Kristaus vardu. Jūs turite suprasti, kad Dievas viską kontroliuoja, kad kiekvienas dalykas turi savo dėsnį, apsaugantį Visatą, ir kad pas Jį viskas tvarkinga. Pas Dievą nėra nieko, kas vyktų tik šiaip sau. Ir tavo gyvenime niekas šiaip sau nevyksta! Dievas tavo gyvenimą balansuoja. Visatoje viskas yra subalansuota, nes Dievas sukūrė tą dėsnį ir Pats jam pakluso. Žmonės, laužydami šį dėsnį, patiria baisias ir ilgalaikes pasekmes. Mes, nesuvokdami šio dėsnio, patys griauname savo likimus ir žmonių, esančių aplink mus, likimus. Man pasirodė, kad šis dėsnis yra labai keistas, bet negalėjau suprasti, kodėl. Unikalų Dievo planą supratau tik tada, kai pamačiau jį veikiantį, todėl dabar noriu su jumis tuo pasidalinti.

Žinote, niekaip negalėjau suprasti savo gyvenime vieno dalyko. Kai Dievas prieš septyniolika metų mane pašaukė ir į mano gyvenimą bei mano namus atėjo Jėzus Kristus, Jis man parodė daugybę išgelbėtų žmonių. Nemačiau jų skaičiaus, bet mačiau, kad stoviu aš ir mano komanda. Tiesiog mačiau jau įvykusį faktą. Pamačiau, ką Dievas darė per mūsų tarnavimą, per pamokslus, per tai, ką mes dabar darome, nes buvau savo likimo viduryje. Tada Dievas mane atvedė į antrąją regėjimo dalį, kurią vėliau iš mano atminties ištrynė, palikdamas vienintelį momentą. Kai sugrįžau iš

antrosios regėjimo dalies, greičiau, sakyčiau, iš ekstazės, aš patyriau šoką! Buvau apimtas siaubo ir visiškai sugniuždytas. Ar žinote, kas įdomiausia? Daugelis žmonių galvoja, kad kai Dievas paima tave į regėjimą, tu iš jo grįžti tarsi ant sparnų. Bet kai aš sugrįžau, buvau sudužęs. Mano dvasia buvo sugniuždyta, ir aš nesupratau, kas su manimi vyksta. Bet tikrai žinojau, kad Dievas man parodė Savo Šlovę bei tai, ką Jis nori daryti su mano gyvenimu. Antroje regėjimo dalyje Jis man parodė, kokią aš už tai turiu sumokėti kainą. Ar žinote, kad Dievas nė vieno iš mūsų neverčia kažko daryti, jis nemeluoja ir neapgaudinėja?! Kai sugrįžau iš regėjimo, Jis man uždavė tris klausimus: „Ar tu to nori?“ Atsakiau: „Taip!“ – “Tu tikrai to nori?” – „Taip!“ – „Tu iš tiesų to nori?” Atsakiau: „Taip!“

Tada Jis parodė ir pasvėrė visą mano gyvenimą, parodė visus „už“ ir „prieš“, kad suprasčiau, kur eisiu. Mes esame įpratę prie rožinės, švelnutės krikščionybės, manydami, kad mūsų gyvenimuose viskas turi būti sklandu, viskas turi būti gauta, už viską apmokėta. Bet ne taip yra realiame gyvenime! Niekuomet negalėjau suprasti, kodėl šioje žemėje man reikėjo pereiti dvylika pragaro metų?! Buvo taip sunku, kad aš nebenorėjau gyventi. Aš negalėjau suprasti, kodėl kiekvieną rytą pabudęs pirmiausia turiu siekti savo spintelės, ant kurios guli vaistai, nors man dar tik dvidešimt metų?! Aš vartojau vaistus nuo širdies, kuriuos vartoja pagyvenę 70–80 metų žmonės! Nesupratau, kas vyksta su manimi, su mano organizmu. Kažkas mano viduje mirė, kažkas vyko! Negalėjau suprasti, kodėl Dievas mane veda tokiu žiauriu keliu. Tai vyko tol, kol supratau šio dėsnio veikimą. Mes dažnai nesuprantame, galvojame, kad Dievas – tai tik gerasis tėtis... Ne! Dievas – tai vienintelis Visatos Karalius! Žinokite, kad Jis yra ir Tėtis, ir Teisėjas, kuris laikosi dėsnių, kuriuos Pats nustatė. Dėsnių laužymas traukia paskui save liūdnas pasekmes. Tu gali ignoruoti traukos dėsnį ir sakyti: „Aš peršoksiu per tą kanalą, man tai vieni niekai“. Tačiau traukos dėsnis sako: „Neperšoksi, tavo kojos per trumpos“. Bet tu sakai: „O man vis viena, kad mano kojos trumpos“ ir – šoki... Galiausiai traukos dėsnis (kanale) tau išaiškina, kad tu esi neteisus.

Taigi bet koks dėsnių pažeidimas traukia paskui save apgailėtinas pasekmes. Dėl to reikia, kad viskas būtų pilnai subalansuota. Atspėkite, kas bus, jeigu jūs prarasite pusiausvyrą?! Jūs parkrisite ir pakliūsite į problemą. Ir Dievas pradėjo man žingsnelis

po žingsnelio viską aiškinti. Gaila, tačiau aš nesugebėsiu jums viską aprašyti ir išaiškinti. Tai didžiulė tema, todėl atversiu jums tik pagrindus. Jeigu Dievas man viską iš karto būtų parodęs, tai mano prote tikrai būtų įvykęs trumpasis sujungimas! Todėl Jis palaipsniui viską rodo man, o aš – jums. Taip mes ir judėsime, palaipsniui, dėdami žinias prie žinių, tiesą prie tiesos, iš jėgos į jėgą, iš šlovės į šlovę.

Ar jūs girdėjote tokią patarlę – „Nėra gėrio be blogio“? Kas tai yra? Tai yra tam tikras balansas. To negalėjau suprasti, kol nepamačiau, kad Dievas viską balansuoja. Kai velnias pakelia tironą, Dievas pakelia du kartus stipresnį pateptąjį!!! Didėja savivalė, neteisumas, – didėja ir malonė! Mūsų pasaulis tvirksta tik dėl to, kad Dievas auklėja Nuotaką. O! Kaip velniui bus blogai! Dievas balansuoja! Tarp viso šio blogio turi kažkas atsirasti, kažkas labai stiprus, kažkas, kas pasipriešins visam šiam blogiui!

Tu nori pabėgti nuo visų problemų?! Tu bėgi nuo jų?! Jeigu tai darai, tai tu neleidi subalansuoti savo likimą! Viskas šiame pasaulyje subalansuota! Pabandyk atsisakyti maisto. Arba atvirkščiai, tonomis pradėk valgyti. Kas tau nutiks?! Visur reikalingas balansas, ar ne taip? Kai perpratau šį dvasinį dėsnį, aš nustojau uždavinėti Dievui klausimus, kodėl kažkas blogo vyksta mano gyvenime. Dabar žinau, kad visa tai – atsvara tai šlovei, kuri juda į mano likimą. Kai matau savo gyvenime vykstant kai kuriuos dalykus, matau ir du kelius. Vienas iš jų – eiti per tai, ką duoda Dievas; kitas – nutraukti tai, tuo pačiu nutraukiant Dievo įtakos, Dievo judėjimo, to, ką Jis nori su tavimi padaryti, procesą. Jūs žinote, kiek daug žmonių aplenkia Dievo principus, nupjauna aštrius kampus, bando sugalvoti savo krikščionybę. Mūsų sugalvota krikščionybė neveikia!!! Ji neturi jėgos! Kodėl, aplenkdami išbandymus, mes prarandame jėgą?! Krikščionys slepiasi nuo visų problemų ir meldžia: „Apsaugok, Dieve, nuo šito, apsaugok, Dieve, nuo ano!“ Neduok, Dieve, slogos; neduok, Dieve, šitos problemytės; neduok, Dieve, kitos! Krikščionys nesupranta, kad tai yra atsvara šlovei, kuri ateina į jų gyvenimus. Jie, vengdami visų tų dalykų, nesuprasdami, kad tai – Balanso dėsnis, tuo pačiu išvengia ir Dievo šlovės jų gyvenimuose. Sakykite, ar Juozapas, prieš įeidamas į savo šlovę, buvo subalansuotas? Ar jis iš karto tapo žinomas?! Ne, visas jo gyvenimas, iki pat pabaigos, buvo subalansuotas! Kai faraonas jį pastatė į valdžios poziciją, jis buvo

visiškai subalansuotas. Kodėl gi tokiu skausmingu būdu balansuojamas krikščionio gyvenimas? Nes nėra kito kelio! Tai Jo dėsniai, ir tu negali jiems priešintis! Išvengdamas skausmo, tu išvengi viso to, ką Dievas tau turi parengęs.

Pamačiau, kaip šeimoje gimsta invalidas vaikas ir žmonės sako, kad Dievas juos nubaudė, nesuprasdami, kad būtent dabar jų gyvenime pradeda veikti Dievo Balanso dėsnis. O tie, kuriems gimė šis vaikas, ima smerkti Dievą. Jie sako: „Už ką mums šis išsigimėlis?“. Kai kurie sužinoję, kad jiems gims toks vaikas, daro abortą. Ar žinote, kad pas Dievą nebūna atsitiktinių dalykų? Aš klausiau savęs, kodėl gimsta išsigimę vaikai: vienas – invalidas, kitas – su anomalijomis, – kol supratau, kad į mūsų gyvenimus ateina tik tai, kas Dievo suplanuota. Mačiau, kaip susinervinę tėvai, nenorėję šio vaiko, pradėjo teisti Dievą, sakydami: „Mes Tau visą gyvenimą tarnavome, o Tu mums šitą išsigimėlį pakišai, ką žmonės pasakys?!“ Jie tai daro nesuprasdami, jog šis mažas vaikelis nėra bausmė, bet kad tai – jų likimo balansas. Aš lioviausi uždavinėti Dievui šiuos bukus klausimus. Negaliu jums visko išaiškinti, tiesiog pasakoju tai, ką mačiau. Vėliau šią situaciją pamačiau Dievo akimis, kaip Jis į tai žiūri. Ir tada šį principą supratau giliau... Pamačiau šeimą, kurioje katastrofiškai trūko meilės. Joje klestėjo blogis, nusivylimas, melas, egoizmas, ir Pats Dievas leido į jų gyvenimą ateiti šiam invalidui vaikui, kad subalansuotų juos per šį vaikelį ir išmokytų visus juos meilės ir rūpestingumo. Mes negalime išmokti mylėti pagal komandą. Į mūsų gyvenimus turi ateiti kažkas, kas mus tam pastūmėtų. Mes negalime Dievui kai ką grąžinti, sakydami: „Viešpatie, aš su šiuo išsigimėliu įkliuvau. Gal galiu jį grąžinti ir pasiimti kitą, normalesnį?“ Kodėl gi tai ateina į žmonių gyvenimus? Tik todėl, kad Dievas žino, ko tau reikia, ir ką tu savo gyvenime turi įsigyti. Jis žino, ko tau trūksta. Tu pasakosi, kad meldiesi už jo išgydymą. Ar žinai, kad jis nebus išgydytas? Nes Dievas tau jį parengė, kad tu būtum subalansuotas. Ir šis mažas vaikelis visiškai išlygina tavo likimą. O tai supratęs, klaupiesi ant kelių ir prašai Dievo atleidimo. Mes nesuprasime, kol patys tų dalykų nepamatysime. Mano brangieji, pas Dievą nėra atsitiktinumų! Kai kas galvoja: kodėl daugėja blogio? Tik dėl vienos priežasties: nes Dievas nori pakelti ir išauklėti Savo Nuotaką!

Išvengdamas skausmo, tu išvengi gyvenimo. Išvengdamas problemų, tu išvengi atsvaros, kuri tave išlygina ir daro tave tokiu, koks tu turi būti. Mes visi gimstame turėdami kokį nors trūkumą savo charakteryje. Kažkam trūksta charakterio tvirtumo. Dievas ves tave per tokius dalykus, kurie tave sutvirtins ir užgrūdins prieš kažką, kas turi įvykti. Tau trūksta meilės? Jis ves tave per situaciją, kur tu išmoksi mylėti. Svarbiausia, nesistenk išsiaiškinti, tiesiog atsiduok į Jo rankas ir sakyk: „Tu Esi Visatos Šeimininkas ir Tu pasirūpinsi manimi“. Kai tu per tuos dalykus pereisi, tada suprasi, kad tu tapai minkštesnis, tavo širdis tapo geresnė, ir dabar tu joje galėsi sutalpinti paklydėlius. Anksčiau tu keikei paklydėlius, o dabar... Dabar tu visiems pagelbėsi ir reikiamoje situacijoje sakysi: „Nagi, pasimelskim už šį brolį!“ Kas tave pakeitė? Tai, kad tu pats prisiprašei! Mums atrodo, kad mes gyvenime kažkur paslydome, bet taip nėra! Toje mūsų gyvenimo sferoje nebuvo balanso, todėl mes patys to prisiprašome. Tu pats kuri savo gyvenimo balansą. Dėl ko gi Dievas sako: *„...melskitės taip: ‚[...] ir nevesk mūsų į pagundymą, bet gelbėk mus nuo pikto‘“*? Ar susimąstėte apie tai?

Noriu, kad suprastum, jog šis dėsnis dirba ne prieš tave, bet dėl tavęs. Juozapas buvo nekaltas, bet jis sėdėjo kalėjime, jį išduodavo, palikdavo. O mes galvojame: „Dieve, tai yra prakeikimas!” Ne, tai ne prakeikimas, tai Dievo planas tavo gyvenimui, ir dabar Dievas jį balansuoja, kabindamas kitoje tavo gyvenimo pusėje atsvarą. Jeigu atsitiks taip, kad tu tapsi žymus ir tau lenksis daugybė žmonių, sakyk, kiek ilgai tu galėsi išlaikyti nepasididžiavęs? Tiesiog išlikti paprastas, toks, koks esi? Tau reikia būti taip supurtytam, kad pasijustum, lyg būtum nutrenktas žemėn į purvą, kad galėtum atsistoti ir pasakyti: „Neduok, Dieve, kad aš kalbėčiau tai, ką pats sugalvojau, o ne tai, ką iš Tavęs gaunu!“ Mes turime žinoti, kas tai yra balansas. Svajodamas apie kažką didingo, nepamiršk, kad į tavo gyvenimą ateis ir didinga atsvara. Prisiminkite šią vietą iš Biblijos: *„Todėl sakau tau: jos gausios nuodėmės jai atleidžiamos, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli“* (Lk 7, 47). Kodėl negali Jo daugiau mylėti? Nes yra balansas. Nes tu nebuvai ten, liūtų duobėje, nebuvai ir įkaitintoje krosnyje. Tu apėjai ją, vadinasi, apėjai ir Jo šlovę, vadinasi, apėjai ir savo pašaukimą. Taip, tu gražiai atrodai, gardžiai kvepi, bet tavo gyvenime nieko nėra, tu neturi ką duoti, nes tavo gyvenime nėra atsvaros.

Niekaip negalėjau suprasti, kodėl Dievas mums atleidžia, bet vis viena nubaudžia. Ir pamačiau, kad tai ne bausmė, bet kad Dievas taip balansuoja. Ar žinai, kokia tavo bausmė, arba balansas? Tai – Dievo malonė tau. Mačiau žmones, kurie nebuvo nubausti. Tai pati baisiausia žmonių kategorija, nes juose kaupiasi rūstybė teismo dienai. Dievas juos paliko! Tai kalba apie tai, kad žmonės patys pasirinko šį kelią, kad jie paliko viską, jie daugiau nebesikreipia į Jį ir gyvena kaip patys nori. Leiskite Dievui su jumis padirbėti, leiskite Dievui jus vesti, kaip Dovydas sako: *„Viešpats yra mano ganytojas – aš nestokosiu. Jis paguldo mane žaliuojančiose ganyklose, veda mane prie tylių vandenų. Jis atgaivina mano sielą, veda mane teisumo takais dėl Savo vardo. Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį, nebijosiu pikto, nes Tu su manim“* (Ps 23, 1–4). Kodėl Dovydas? Kam jam mirties šešėlio slėnis? Kam jam siaubas? Nes Dievas žinojo, kas toks yra Dovydas! Dovydas buvo pats didingiausias karalius. Netgi Jėzus pavadino save Dovydo Sūnumi. Mes turime suprasti, kodėl Dovydas liko Dovydu iki savo dienų pabaigos. Kodėl, kai jis buvo karalius ir viskas jam priklausė, jis, kaip vaikas, verkdamas atgailavo. Kodėl jo pirmasis sūnus numirė, ir Dievas jo net neišgirdo? Nes tai buvo jo atsvara. Jūs privalote suprasti, kas tai yra atsvara, kas tai yra balansas. Balansas – tai Dievo teisingumas. Niekas jums šiaip sau nepraeis. Jūsų gyvenimas arba subalansuotas, arba...

Aš noriu būti teisiamas Dievo šiame gyvenime. Noriu būti subalansuotas čia, kad ten, prieš Dievą, stovėčiau švarus. Žinau viena: aš turiu svajonę, ir ji mano gyvenime negali kaboti be atsvaros. Antraip ta svajonė mane sunaikins. Visus didžius žmones, Dievo generolus, sunaikino šlovė. Žinote kodėl? Nes jie neturėjo atsvaros, jie kažkurį kampą apėjo, kažkur nupjovė, kažkur padarė ne taip. Kiti praėjo ir be problemų. Mes turime atsiduoti į Dievo rankas, nes Jis stebi Visatą. Saliamonas visa tai suprato po to, kai jis atgailavo. Jis netgi pasivadino kitu vardu, – Ekleziastu. Po to, kai jis atidavė Dievui savo gyvenimą, jis suprato tą dėsnį. *„Viskam yra laikas, metas kiekvienam įvykiui po dangumi. Yra laikas gimti ir mirti; laikas sodinti ir rauti, kas pasodinta. Yra laikas žudyti ir gydyti; laikas griauti ir statyti. Yra laikas verkti ir juoktis; laikas gedėti ir šokti. Yra laikas mėtyti akmenis ir juos vėl surinkti; laikas apkabinti ir susilaikyti nuo apkabinimo. Yra laikas įgyti ir prarasti; laikas laikyti*

ir išmesti. Yra laikas perplėšti ir susiūti; laikas tylėti ir kalbėti. Yra laikas mylėti ir nekęsti; laikas karui ir taikai" (Ekl 3, 1–8).

Noriu tavęs paklausti: ar tu sutinki taip gyventi? Aš sutinku, nes man vis viena, kas nutiks mano gyvenime! Noriu išsklaidyti jūsų rožines minkštutes viltis. Žinokite, kad daugelis svajonių gyvenime taip ir neišsipildo. Gyvenime nevyksta tik tai, ko mes trokštame. Kodėl? Nes mano troškimai gali mane sunaikinti! Ir tada, kai būsiu išgydytas, aš galiu būti visai nenaudingas Dievui. O su kokia nors mano turima yda Jis puikiai gali mane naudoti. Taip, Jis gali mane naudoti! Nes tada Jis mane laikys „ant žemės", ir aš būsiu balansuojamas! Suprantate? Aš taip noriu „pasveikti". Paulius irgi norėjo, bet Viešpats jam pasakė: „Gana, tu Man su yda labiau patinki". Dievas trokšta, kad mes kiekvienas turėtume didžiulį Jo šlovės lygį. Taip, Jis to trokšta! Bet yra viena problema, – kad tu jo neatlaikysi. Daug kas sako: „Noriu būti milijonieriumi, kad galėčiau aukoti". Tau dabar sunku iš savo piniginės paaukoti dešimt dolerių! Kai žmonės aukoja, pradėdami dešimtimi centų, tada jų pajamos pradeda didėti, ir jie jau aukoja dvidešimt centų, po to – dvidešimt dolerių, o po to ir dvidešimt tūkstančių. Viskas ateina palaipsniui.

Kad galėtum atlaikyti didelį šlovės lygį, tau teks laikyti lygiai tokį pat atsvaros lygį! Lygiai tokį pat žlugimo, išdavystės ir mirties lygį. Pasakykite man, ar Paulius nebuvo didžiausias kada nors žemėje gyvenęs apaštalas? Tačiau ir išbandymų jam teko nepalyginamai daugiau negu kitiems, jis praėjo per žymiai baisesnius dalykus nei kiti. Kodėl? Balansas! Kalėjimai, skurdas, mušimai akmenimis, lazdomis, rimbais, laivo sudužimas. Tu dar nori Dievo šlovės?! Visi nori šlovės, bet ne visi jai pasirengę. Nustok gyventi iliuzijose. Kai tik panorėsi šlovės, tau bus parengta liūtų duobė! Tu ten tapsi drąsus, nes nebebus kitos išeities. Tavo likimui Dievas padarys atsvarą. Kai tik karalius panoro padaryti Danielių vyriausiuoju valdytoju, iš karto atsirado pasipriešinimas. Ir ne šiaip pasipriešinimas, bet visi stojo prieš jį vieną. Jie prieš Danielių kūrė intrigas, dėl jų jis pakliuvo į liūtų duobę, nors pats karalius ir priešinosi tam. Ir tai ne dėl to, kad karalius blogas, o dėl to, kad Pats Dievas tai leido. Tu nori šlovės?! Pradžioje bus liūtų duobė, o ne atvirkščiai. Mes visi norime, kad būtų kaip Amerikos filmuose... Pas Dievą viskas kitaip. Pirmiausia užmokėk, viską iki cento... Štai dėl to ir pateptųjų tėra vos vienas kitas. Mes visi norime šlovės, bet kai ateina pasipriešinimai, mes

sakome: „Viešpats mums liepia pasitraukti iš čia“. Reikia suprasti, kad mes neturime ieškoti, kur geriau, bet kur blogiau! Kodėl? Nes ten šlovės lygis daug didesnis!

Aš noriu savo atsvaros, nes tik ji man gali pasakyti, kur aš einu! Kartais nežinau, nei kur man eiti, nei ką daryti. Bet kai pažvelgiu į savo „duobę“, tik tada pagal jos gylį suprantu, kad pakilsiu lygiai tiek pat aukščiau! Galbūt tu esi dideliuose suspaudimuose, galbūt tave pasodino į kalėjimą, – bet aš tau garantuoju, kad, kai viskas baigsis, bus didelė šviesa ir šlovė! Nėra blogo be gero! Nebūna taip! Tu pirmiausia gausi savo atsvarą, kuri bus tokia didžiulė ir tokia sunki, kokia tik gali atlaikyti visą šlovės svorį. Pats Dievas tau uždės svarsčius, kad tu taptum vis geresnis ir geresnis! Ir kai šlovė ateis, tu nė vieno jos lašo nepasiimsi sau, nes tu žinai, kas esi! O dėl to, kad sužinotum, kas tu esi, turėsi daug pereiti ir išgyventi! O kaip jūs iš tiesų galvojate tai ateis? Kaip loterija? Pamirškite! Supraskite, daugeliui iš jūsų teks pereiti per daug sunkių dalykų, nes prieš mėnesį, du ar pusmetį tu pasakei Dievui, kad esi Jo rankose ir Jam pasišventei. Ir ne apie prakeikimus aš čia kalbu, – juos reikia surišti ir sugriauti, – bet tai bus Paties Dievo tavo gyvenimui uždėta atsvara. Gal galvoji, kad Dievas neišgirdo, kai tu Jam pasišventei? Yra žmonių, kurie pasišvenčia Dievui, o vėliau susimąsto: „Gal geriau to nedarysiu“. Viskas, pavėlavai! Kelio atgal nėra! Laimingų atsitraukėlių nėra ir niekados nebuvo. Negalima pasinaudoti Kristumi, o po to pasakyti: „Kaip viskas sunku, Viešpatie, galima, aš grąžinu Tau viską ir einu sau?“ Taip, tu gali eiti sau, bet ramybės neturėsi, tavo gyvenime prasidės bemiegės naktys, siaubas, košmarai, pragaras, nes savo gimimo iš aukšto tu Jam grąžinti negali!

Žmonėms, kuriuos Dievas išsirinko ir parengė dideliems dalykams ir didelei šlovei, tenka eiti per pragarą žemėje, skausmą, griūtį, išdavystes, skurdą ne todėl, kad jie yra prakeikti, bet kad jie paprašė to, ir dabar Dievas deda atsvarą, kuri apsaugos juos nuo kritimo ir griūties, kai į jų gyvenimą ateis didžiulis jėgos ir šlovės lygmuo: *„Taip ir su mirusiųjų prisikėlimu. Sėjamas gendantis kūnas, prikeliamas negendantis. Sėjamas negarbingas, prikeliamas šlovingas. Sėjamas silpnas, prikeliamas galingas“* (1 Kor 15, 42–43) ir *„Ir kad perdėm neišpuikčiau dėl gausybės apreiškimų, man duotas*

dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane kamuotų ir aš neišpuikčiau“ (2 Kor 12, 7).

O ką jis rašė pirmuose skyriuose? Kad jis, Paulius, yra pats stipriausias iš visų apaštalų. Ir tai kalbėdamas jis mušėsi į krūtinę. Ir kas nutiko vėliau? Dyglys! Ar jis Paulių subalansavo? Taip! Paskutinėse knygose Paulius rašo: *„Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš“ (1 Tim 1, 15).* Ir štai čia iškyla vienas klausimas. Ar būtų Viešpats jam davęs dyglį, jeigu jis nebūtų gyręsis? *„Ir kad perdėm neišpuikčiau dėl gausybės apreiškimų, man duotas dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane kamuotų ir aš neišpuikčiau“* (2 Kor 12, 7). Ar žinote, ką reiškia kamuotis? Kai tu esi depresijoje, kai tavo nuotaika bloga ir visą laiką sieloje kažkokios nuosėdos, skausmas. Kodėl taip yra? Kad tu žinotum, kas esi. Paulius rašo: *„...kad neišpuikčiau. Dėl to tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai nuo manęs atitrauktų. Bet Viešpats man pasakė: ‚Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume‘. Todėl mieliausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs“* (2 Kor 12, 8–9). Dievas žino, kad tavo kūniškasis „aš“ gyvena tavyje ir niekur jis nedingsta, kai tu gimsti iš aukšto, todėl Jis viską subalansuoja. Tu kovoji savo viduje su savo kūniškumu, tavo viduje vyksta kova. Tu kovoji pats su savimi... Tu nesupranti, kas tavo viduje vyksta ir klausi, kodėl ten, mano viduje, tai dedasi? Tai tavo dvasia atgimsta, kad tu galėtum pasirinkti! Tavo kūniškasis „aš“ nenumiršta, atvirkščiai, jis atgyja. Jis daro ką tik įmanydamas, kad užmuštų tavo dvasią. Tai todėl krikščionys ir yra arba nugalėtojai, arba pralaimėtojai, kito kelio nėra. Kūniškumas taip paprastai nepasiduoda.

Pamačiau, kaip viskas prasidėjo Edeno sode, kai mes atsikandome nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio. Dievas žmogui turėjo du kelius. Pirmasis kelias – amžinai būti su Dievu, tai gyvenimo kelias. Antrasis kelias – siekti Jo per gėrio ir blogio pažinimą. Todėl dabar, kad pažinčiau, kas yra meilė, turiu pažinti, kas yra neapykanta. O norėdamas pažinti, kas yra tikra meilė, turiu pažinti, kas yra tikra neapykanta! Ar suprantate mane? Juk jeigu viskas būtų karšta, tai tu niekuomet nesuprastum, kas yra šalta.

Mačiau žmones, išėjusius į savo pašaukimą anksčiau, negu gavo atsvarą. Juos tam tikru jų sėkmės metu aplankė išdidumas,

griūtis bei kiti jų gyvenimo dalykai, kurie visiškai sugriovė tuos tarnautojus. Tokie dalykai įvyksta dėl vienintelės priežasties: tas tarnautojas neturėjo atsvaros. Kai atėjo didelis sėkmės lygis, žmogus neturėjo kuo atlaikyti tą svorį ir buvo dvasiškai sunaikintas. Kodėl Jėzui Kristui reikėjo eiti per dykumą, alkį, kančias ir velnio atakas? Juk Jis buvo šventas! Taip, bet Jis buvo kūne. Jis viską atlaikė ir nenusidėjo. Turime suprasti, kad Jis buvo žmogaus kūne ir tas kūnas buvo išbandomas. Todėl Jėzus taip pat turėjo gauti atsvarą. Ar žinote, kas yra išbandymai? Tai yra, kai velnias tave pirma laiko išveda iš tavo dykumos į pašaukimą, kad tu neturėtum pakankamos atsvaros. Ir kai ateina didelė šlovė, tavo kritimas yra garantuotas, nes tu neturi atsvaros. Gal tu dabar savo gyvenime turi jėgų išlaikyti šlovę, bet... Žmonės ateina pas mane ir sako: „Pastoriau, ačiū Dievui, aš esu visai neišdidus“. O aš atsakau: „Tu dar nebuvai ten, iš kur jis ateina“. Išdidumas ateina, pasižiūri, kad nėra kuo didžiuotis, ir apsisukęs nueina, – dėl to tu esi „nugalėtojas“! Kodėl Jėzui reikėjo tai patirti? Ar žinote, ką darė velnias? Keturiasdešimtą dieną Jėzui suskaudo skrandį, parašyta, kad „Jis išalko“, – vadinasi, atėjo riba. Ir tada priėjo šėtonas ir pasakė: „Paversk akmenis duona“. Jis bandė Jėzų pamaitinti anksčiau, negu angelai, kurie vėliau buvo su Jėzumi ir Jam tarnavo. Jis bandė trupučiuką anksčiau įvesti Jį į tarnavimą. Noriu, kad suprastumėte, jog išbandymas – tai ne tada, kai velnias tave įveda į nuodėmę. Nuodėmė nieko bendra su tuo neturi. Velnias tave išstumia iš tavo pašaukimo tuo, kad anksčiau, negu reikia, ten tave įveda. Tu neįsigijai atsvaros, nes tau pritrūko laiko. Ar įsivaizduojate, kad Jėzus turėjo trisdešimt metų atsvaros ir tik trejus metus tarnavimo! O! Jo tarnavimas buvo uolus! Gal Dievas Jo negalėjo anksčiau naudoti? Galėjo! Tai kodėl nenaudojo? Atsvara!

Kodėl kai kurie didūs Dievo pateptieji krito pačioje savo tarnavimo viršūnėje? Ar nepagalvojote apie tai? Pateptieji nekrenta senatvėje. Jie krenta pačioje savo tarnavimo aukštumoje. Tik prasideda pats galingiausias, sėkmingiausias tarnavimas, ir – kritimas. Ar prisimenate Džimą Svagertą? Jis krito pačioje savo tarnavimo viršūnėje. Visas pasaulis apie jį žinojo, nes jis buvo geriausias evangelistas. Jo pamokslai buvo išversti beveik į pusę pasaulio kalbų. Jis masiškai vedė žmones pas Dievą, todėl tapo pačiu galingiausiu pateptuoju. Bet jis neturėjo atsvaros. Kurį laiką viskas

buvo normalu, bet kai atėjo galinga šlovė, tada ir suveikė tai, kad jis neturėjo atsvaros.

Maldauju jūsų, prašykite Dievo, kad duotų į jūsų gyvenimus atsvarą! Mums tai būtina! Tai padės pereiti skausmą ir netektis. Tada galėsime nešti ant savęs Jo šlovę ir į nieką nekreipti dėmesio, nes žinosime, kas esame. Jei kas nors lengvai įsižeidžia, pasipiktina, skaudžiai reaguoja, – tai yra pats pirmasis požymis, kad toks žmogus bus sunaikintas, kai į jo gyvenimą ateis šlovė. Jeigu Dievas tave apipjaustė, tu nereaguoji nei į šlovę, nei į kritimus. Tau vis viena, nes tu tarnauji tik Jam vienam!

Pamačiau, kad viskas, apie ką didingo tu svajoji, dvasiniame gyvenime turi svorį. Visi dalykai, kurių tu trokšti, dvasiniame gyvenime turi svorį! Dvasinį svorį! Tai gali būti bet kas: pinigai, sėkmė, pagyrimas – viskas. Dėl to Jėzus priėjusiam prie Jo turtingam jaunuoliui pasakė žodžius: *„Jei nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, išdalink vargšams, ir turėsi turtą danguje. Tada ateik ir sek paskui Mane“* (Mt 19, 21). Ką tai reiškia – būti tobulu? Tai reiškia, kai tavo gyvenime yra visiškas balansas. Vadinasi, Jėzus norėjo šį jaunuolį matyti dideliame tarnavime, tik prieš tai jis turėjo išmesti balastą, ir šis balastas turėjo tapti auka dėl jo judėjimo su Jėzumi. Ar šis jaunuolis išgarsėjo? Ar mes žinome ką nors apie jį? Ne! O galėjome žinoti... Jis turėjo galimybę. Taigi žinokite, kad mes kiekvienas turime galimybę! Ar numesi savo balastą? Ar gyvensi su dygliu, kurio neįmanoma išrauti, kuris iki pat tavo gyvenimo pabaigos balansuos tave ir kalbės tau, kas tu esi? Ar gali Jam nusilenkti ir sutikti, kad Jis pašlovinamas, kai tu esi silpnas? Prisiminkite tai.

Kaip manote, iš kur aš žinau, kad mūsų laikais pakils Bažnyčia? Nes blogio daugėja, o Bažnyčia dar nepakilusi. Tai bus subalansuota į kažką didingo. Kai žmonės kalba, kad blogis plinta, žinokite, kad daugėja ir gėrio, kad padaugės Jo šlovės ir pakils tai, kas taps galinga atsvara. Dabar kiekvienas iš mūsų gauname savo atsvarą, nes Jis nori mums suteikti Savo šlovę. Bet jeigu mes neturėsime tokios pat skausmo atsvaros, mes to neišlaikysime. Gal tu savo skausme klausi savęs: kodėl aš meldžiuosi, bet tai nuo manęs nesitraukia? Dievo atsakymas tau toks: tai – atsvara tos šlovės, kurią Dievas rengia į tavo gyvenimą. Jeigu Jis neatsako į kai kuriuos tavo dalykus, jeigu tai nesitraukia, – žinok, kad tai balansas. Tiesiog

atjunk savo protą, kuris ir taip nieko negali įsisavinti, ir pasitikėk Jo tobula valia. Būk kaip vaikas, patikėk Jam save! Jis tave padarys nugalėtoju! Amen.

KAINO
DVASIA

Papasakosiu jums dar vieną savo regėjimą. Šią temą pavadinau „Kaino dvasia“.

Kuo giliau eini į Dievą, tuo labiau negali atsistebėti, kiek daug Jame visko, kiek gelmių, apreiškimų, paslapčių, lygių. Kartais žmonės stebisi: „O, koks apreiškimas!..” Kiekvienas iš jūsų, mano brangieji, gali būti šiose gelmėse ir gauti tuos apreiškimus. Nepamirškite, jog Dievas kiekvienam iš mūsų turi tiek apreiškimų, kad jų užteks visam jūsų gyvenimui, kad galėtumėte judėti Jo šlovėje ir šventame sukrėtime.

Taigi „Kaino dvasia“. Ar prisimenate, ankstesniuose regėjimuose pasakojau, kad mačiau milžiną, kurio vardas buvo Pavydas? Viešpats nuvedė mane gilyn į tą regėjimą... Šių regėjimų aš nereguliuoju. Jie ateina netikėtai, man būnant įvairiose vietose. Visa, ką turiu padaryti, tai laiku juos užrašyti. Man nereikia nieko galvoti ar ką kurti. Aš tiesiog turiu suspėti viską labai greitai užrašyti, kad nieko nepraleisčiau. Savo temas gaunu labai įvairiai: tai gali užimti keletą valandų, dienų, o kartais net metų. Kai kada net negaliu užbaigti pradėtų temų, – jos guli ir laukia, kol į mano gyvenimą ateis kažkoks periodas.

Iš pradžių pamačiau pavydo dvasios vardą – Kaino dvasia. Pirmiausia papasakosiu jums tai, ką mačiau, o tik po to eisime į Dievo Žodį. Noriu jums truputį papasakoti savo išgyvenimus ir ką visa tai reiškia. Šią temą galiu priskirti prie tų, kurių labai nemalonu klausytis. Bet aš privalau tai atiduoti Kristaus Kūnui, kad jūs ir dar kai kurie žmonės, kurie mūsų klausosi, tai išgirstų.

Taigi pamačiau rudai žalias gleives. Tose gleivėse plaukiojo bei judėjo krikščionys, tikintys žmonės. Tai atrodė atstumiančiai ir šlykščiai. Krikščionys valgė tas gleives ir jomis tuštinosi. Buvau pritrenktas, nes mačiau, kad iš šių gleivių buvo pagaminti automobiliai, namai, verslai, pinigai, beveik viskas, ką turėjo šie krikščionys. Labai atidžiai manęs paklausykite. Tai, ką jums šiandien papasakosiu, bus atsakas į kai kuriuos jūsų gyvenimo klausimus, ir jūs suprasite, kodėl jūsų gyvenime tai vyksta. Šventoji Dvasia šiuos dalykus man duoda tam, kad juos atiduočiau Kristaus Kūnui, tačiau dėl šitų temų mano populiarumas tikriausiai ženkliai smunka. Būkite labai atidūs, nes ši tema skirta ne visiems. Bet tiems, kuriems ji skirta, Šventoji Dvasia parodys, kad yra dalykų, kuriuos jūsų gyvenime reikia keisti.

Vėliau ėmiau stebėti, kad tie krikščionys iš tiesų pradėjo ieškoti Dievo veido ir artintis prie Jo. Jūs žinote, kad yra sekmadieniniai krikščionys, – tai tie, kurie negyvena Dievu. Jiems Dievas – tai hobis. Bet tavo Dievas tau turi tapti visu tavo gyvenimu, Jis turi tapti tavo maistu, tavo likimu. Dievas turi tapti viskuo tavo gyvenime, antraip tu nepažįsti Dievo, tai tau tik malonus, lengvas krikščioniškas potraukis. Dievas tau turi būti pirmoje vietoje, Jis turi užimti visą tavo gyvenimą. Visi žino pirmąjį įsakymą: *„Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis“* (Mk 12, 30). Žodis „Mylėk!“ yra liepiamosios formos. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad aš turiu save priversti veržtis pas Dievą. Nusimesti nuo savęs visą purvą ir judėti. Dangaus karalystė yra užimama jėga. Mylimieji, kas dar to nesupratote? Noriu jums atverti šį apreiškimą: dangaus karalystė imama jėga, todėl man reikia judėti savo Dievo link.

Tik gavęs šį regėjimą, gavau aiškų atsakymą savo gyvenimui, kodėl Dievui prieš daugelį metų teko viską iš manęs atimti. Kai kurie iš jūsų gausite savo atsakymus, šiandien jums tai išaiškinsiu. Ar žinote, kad yra tik du pagrindiniai dalykai krikščionio gyvenime, kurie yra jo varomoji jėga? Tai – arba absoliuti, totali meilė, arba neapykanta. Kai kas tikrai nesupranta, apie ką aš kalbu, nes galvoja, kad pavydas – tai kažkas tokio labai mažo ir tai jų neliečia. Paklausykite manęs, mano brangieji! Aš mačiau purviną, dvokiančią rudai žalią želė, tas gleives, kuriose plaukiojo ir judėjo krikščionys. Paklausiau Dievo: „Kas tai?“. Jis atsakė: „Tai – pavydas, kuriuo žmonės gyvena, juo maitinasi ir juo tuštinasi“. Mačiau keistus vaizdus: tai, kuo tuštinosi vieni krikščionys, kitiems tapo maistu. Labai stebėjausi, kad viskas, ką jie turėjo, buvo iš šių gleivių. Netgi namai, gražiausi namai, buvo iš tų gleivių. Iš karto nesupratau, bet Viešpats man paaiškino: „Dvasiniame pasaulyje viskas, kas į tavo gyvenimą ateina pavydo ir savęs išaukštinimo pagrindu, neatrodo kaip materialus dalykas, bet kaip prasmirdusios šlykščios gleivės“.

Kai ateini pas Dievą, kartais Jis iš tavęs viską atima, ir tu negali suprasti, kodėl. Šiandien tau atsakysiu į šį klausimą. Dievas ne namą iš tavęs atima, bet apvalo tave nuo gleivių. Mačiau, kaip šios gleivės gimsta, – todėl mes su jumis eisime į pačią pradžią, kada ši dvasia gimė. Mano brangieji, jeigu jūsų gyvenime nėra meilės tėkmės iš Dievo, jeigu Dievas neužėmė viso jūsų gyvenimo, tai gerai

klausykitės manęs: jūs maitinsitės kažkieno išmatomis! Jūs pavydėsite, jei neturėsite meilės, o iš pavydo nusipirksite, pavyzdžiui, namą. Bet tai ne namas, tai – užkratas! Ar girdite mane? Ir kai tik tu pradedi judėti savo Dievo link, Jis sako: „Tai ne tavo, Aš apvalysiu tave nuo šio purvo“. Kai kas manęs klausia: „Pastoriau, kodėl savo gyvenime aš viską praradau?“ Atspėk, kodėl? Nes beveik viskas, ką tu turėjai, tau buvo duota ne Dievo. Ne Dievas tau tai davė! Ir kai Jis pradeda tave valyti – valykis, viską Jam atiduok, nes tai, ką Jis tau duos, atimti iš tavęs bus neįmanoma!

Dar kartą pradėjau stebėti žmones, kaip jie iš tiesų ėmė artintis prie Dievo, pradėjo ieškoti Jo veido, pašventė Jam savo gyvenimus. Ir pirmiausia, ką Jis pradėjo jų gyvenimuose daryti, – tai ėmėsi savo vaikų apvalymo nuo šios bjaurasties. Kai kas iš jūsų galvoja: kodėl negaliu turėti šito automobilio? Tik dėl to, kad tai gleivės, išgirskite mane! Tu norėjai kažkam „nušluostyti nosį“ ir dėl to pirkai šį automobilį! Manęs tikriausiai kai kurie nesupranta, bet kai kas, tikiu, labai gerai supranta. Brangieji mano! Aš mačiau, kaip Dievas iš kai kurių atima tarnavimus, nes tai – ne jų tarnavimai! Dievas kažkada turėjo ir mane nuo šios bjaurasties apvalyti, todėl žinau, kas tai yra, Dievas man tai parodė. Gerai prisimenu, kad mano gyvenimo varomoji jėga buvo pavydas.

Visų įvykių, pradedant Kainu ir Abeliu ir baigiant vyresniuoju ir jaunesniuoju broliais iš palyginimo apie sūnų paklydėlį, pagrindas buvo pavydas. Noriu, kad jūs būtumėte atidūs ir viską priimtumėte į savo dvasią. Supraskite vieną dalyką: jeigu jūsų motyvai bus neteisingi, tai ko tik prašysite iš Dievo, nieko negausite. Žmonės stebisi: kodėl? Tik dėl to, kad Dievas niekam gleivių neduos. Jeigu Jis tau norės ką nors duoti, tai duos iš Savo Rankos, ir to iš tavęs niekas negalės atimti. Todėl aš sakau: „Viešpatie, noriu tik to, ką Tu nori man duoti. Aš nenoriu maitintis ne iš Tavęs“.

Mane ištiko šokas kai pamačiau, kiek krikščionių valdo pavydo dvasia: niekuomet nebūčiau tuo patikėjęs! Tai – jų maistas, jie tuo gyvena ir maitinasi! Kai tik pamato ką nors pas kitus, tuoj pat stengiasi įsigyti. Tai – jų variklis. Jie valgo tas gleives, kuriomis kažkas išsituštino. Girdite mane? Patikėkite, ši tema iš tiesų labai keista, netgi man... Dievas pasiekdavo šiuos žmones, gyvenančius ir judančius tose gleivėse, juos ištraukdavo iš tos bjaurasties ir nuprausdavo, nes jiems nieko kita nebuvo likę gyvenime, tik Dievas,

ir jiems tai buvo labai keista. Mano brangusis, tavo gyvenimas beveik visas sudarytas iš gleivių, tačiau Dievas tikrai tave pasieks. Aš paklausiau: „Viešpatie, kodėl Tavo tautą vis krečia krizės?“ Viešpats atsakė: „Sūneli, tai ne krizė. Aš tik juos apvalau nuo tos bjaurasties, kurios Aš jiems nedaviau ir kurią jie įsigijo per visą savo gyvenimą. Jie įsigijo viską, pradedant daiktais ir baigiant namais, automobiliais, verslu ir pinigais“. Tai ne tavo, nes tai ne Dievas tau davė.

Tikiu, kad kai kurie iš jūsų išsilaisvins, kaip ir aš išsilaisvinau, kai išvydau šį regėjimą. Kai kas klausia: „Viešpatie, aš moku dešimtinę, laiminu visus kuo tik galėdamas, tai kodėl mano verslas vis prastėja ir prastėja? Štai, jo jau greitai nebeliks“. Vadinasi, tai ne tavo verslas, nes Dievas tau jo nedavė! Atsižadėk jo ir pasakyk: „Viešpatie, tik iš Tavo rankos priimsiu. Tik tai, ką Tu duodi, bus mano gyvenime“. Ir nepamiršk vieno dalyko: niekas niekuomet negalės iš tavęs nieko atimti, jeigu tai bus tau dovanota Dievo!

Mačiau, kaip žmonės prarado darbus, automobilius, namus, verslus, pinigus, netgi tarpusavio santykius su kitais žmonėmis. Dauguma prarado absoliučiai viską, netgi savo aplinką. Jūs mane girdite? Nes aplinka – tai ištisinė gleivių masė. Kai kas sako: „Aš noriu atgal! Kodėl Dievas mane nuo jų atplėšė?“ Nes Jis nori dabar tave apvalyti, o po to pasirūpins ir jais! Bažnyčia, nustok gręžiotis atgal, nes vėl pakliūsi ten pat...

Kai regėjime mačiau tą žalią masę ir plaukiojančius joje žmones (jie patys jau darėsi tokios pat spalvos), aš jų labai gailėjau, nes jie atrodė visiškai pasimetę ir prislėgti. O įdomiausia buvo tai, kad jie buvo įsižeidę ant Dievo, nes jiems atrodė, kad Jis jų nesaugo. Jie pradėjo murmėti prieš Dievą: „Tu manęs nesaugai, kodėl leidai, kad prarasčiau namus?“ O Dievas, mano brangieji, žiūrėjo ir kalbėjo: „Tai Aš juos iš tavęs paėmiau ir nė negalvojau tau jų išsaugoti“. Jis saugo tai, ką Pats duoda. O jeigu matai, kad kas nors iš tavęs paimama, tau atvirai sakau: padėk Dievui, kad kuo greičiau Jis tai iš tavęs paimtų. Liaukis laikytis įsikibęs ko nors šiame gyvenime, išskyrus Dievą. Jeigu Dievas nusprendė tave nuprausti ir apvalyti, tebūna taip, nes tik Jis gali būti tavo pamatas ir atrama. Ar girdi mane? Tebūna taip! Geriau jau turėk mažutį butelį, mažutį automobilį, paprastus rūbus, kad tik jie nebūtų motyvuojami niekuo kitu, o tik meile Dievui, – tada tavo gyvenime ir judėjime nebus jokių kliūčių. Daug žmonių, judėdami Kaino dvasioje, moka tūkstančius

dolerių ir maitina tą bjaurybę! O Dievas nori tave nuo to išlaisvinti. Jis nori tave išplėšti iš šios vergystės ir duoti kažką, kas turi tikrą vertę. Tie žmonės, kur mačiau, buvo įsižeidę ant Dievo už tai, kad Jis nesaugojo jų nuosavybės ir jų gyvenimų, bet būtent tame ir buvo Dievo malonė, kad Jis norėjo apvalyti Savo Šeimą.

Dabar, mano brangieji, mes šiek tiek giliau eisime į šią temą. Noriu jums truputį paaiškinti, kas tai yra Kaino dvasia. Kai kurie žmonės manęs klausia: „Pasakyk savo sėkmės formulę! Kas įvyko tavo gyvenime, kad šiandien tu turi šiuos daiktus ir tavo gyvenime prasidėjo Dievo judėjimas?“. Atidžiai paklausykite. Mūsų Dangiškasis Tėvas vieniems suteikia Savo didžią šlovę, kai tuo tarpu pro kitus praeina, ir jiems telieka apie tai tik pasvajoti. Kodėl? Aš ir vėl tau sakau, kad atidžiai patikrintum, ko iš tiesų trokšti, nes savomis rankomis įsigyti tai, ko nori, gali tik pasaulyje. Tačiau kai esi Dieve, Jis mato tavo motyvus, dėl ko tu to nori, todėl dažnai to negauni. Ar tu tikrai trokšti gelbėti žmones, ar tik nori tapti populiarus ir tiesiog suspindėti scenoje? O gal tu nori mostelėti ranka, ir kad visi gulėtų? Klausiu tavęs: kokie tavo motyvai?

Motyvai, mano brangieji, – labai rimtas dalykas. Motyvas – tai pagrindinis dalykas tavo gyvenime. Kas stovėjo tarp žmogaus ir Dievo pačioje žmonijos sukūrimo pradžioje? Kas yra vienas iš svarbiausių dalykų bendravime su Dievu, ko Dievas iš tavęs nereikalauja, bet labai tikisi? Kokia didžiausia kliūtis yra Dievo ir Jo vaikų bendravime, apie kurią kalbama nuo pat Biblijos pradžios iki pabaigos? Mūsų širdyse ir mūsų gyvenimuose Dievas nori užimti pirmąją vietą. Kai Kainas ir Abelis aukojo Dievui auką, Dievas jiems nesakė, kaip, ką ir kiek aukoti. Dabar noriu jums duoti sėkmės raktą! Ar žinote, dėl ko Dievas pažvelgė į Abelio auką, o nuo Kaino nusigręžė? Būtent čia prasidėjo pavydas, čia gimė ši dvasia... Ar suprantate, ką jums kalbu? Kainas užmušė Abelį iš pavydo! Kai kas sako, kad tai buvo žmogžudystės dvasia. Bažnyčia, žmogžudystės dvasia atėjo vėliau! Kai ėmiau prašyti Dievo, kad man atvertų, kas yra tas milžinas, Jis pasakė, kad tai – vienas iš galingiausių demonų! Prisimenate, mes kažkada galvojome, kad neatleidimas yra tik mažmožis, bet pasirodo, kad krikščionių gyvenime iki šiol tai yra pats didžiausias monstras. Taigi, kai mes išsilaisviname ir ateiname pas Dievą, tada prasideda antrasis etapas: Dievas pradeda darbuotis su mūsų motyvais, su viskuo, ką mes turime ir kaip visa tai gavome...

Tada užgriūna antgamtinės nesėkmės, dėl ko mus ištinka šokas! Aš tai vadinu antgamtine griūtimi. Mudu su žmona iš pradžių pykome, verkėme, šaukėme, nervinomės, o po to pradėjome juoktis. Galvojome, vargetoms pavyksta išgyventi, kaži, ar mums pavyks? Mes sėdėjome ir juokėmės, nes nebeturėjome jėgų nervintis, verkti ir šaukti. Ir klausėme: „Viešpatie, kodėl mums viskas nesiseka?“ Ir tik visai neseniai paaiškėjo: „Viską, ko Aš nedaviau, pašalinsiu!“

Galiu garantuoti, kad tie žmonės, kurių gyvenime prasidėjo antgamtinis apvalymas, savomis lūpomis kažkada meldėsi: „Viešpatie, visa, kas mano, yra Tavo. Visas mano gyvenimas – Tavo. Aš pašvenčiu visą savo likimą Tau“. Nepamiršk, kad po tokių tavo ištartų žodžių tavo gyvenime Pats Dievas pradės apvalymą. Ir tada jau neverk ir nešauk, o atvirkščiai, paprašyk: „Dieve, parodyk, kas man nepriklauso, kad galėčiau Tau padėti išvalyti iš mano gyvenimo tą šlamštą“. Prieš duodamas ką nors didingo, Dievas nori tave apvalyti. Tu dabar esi arba apvalymo procese, arba procese to, ką Dievas tau duoda. Negali tavo gyvenime būti nieko kito: tu esi arba valomas, arba judi Dieve su švariais motyvais.

Ar žinote, mano brangieji, kas man Dieve labiausiai patinka? Ar Jis Kainui ir Abeliui liepė atnešti auką? Ne! Kai skaitome Pradžios knygos pirmąsias dalis, nerandame, kad apie tai būtų užsiminta. Antras klausimas: ar Dievas pasakė, ką aukoti arba kiek aukoti? Ne! Iš kur tada, mano brangieji, atsirado auka? Kai kas sako, kad auka – tai Dievo nurodymas. Ne! Nuo Biblijos pradžios Dievas niekur nesako: „Duok man auką“. Prisimenate Saliamoną? Ar liepė jam kas nors aukoti tūkstančius aukų? Niekas. Kai pradedi judėti Dieve, yra patikrinami tavo širdies motyvai. Jeigu jūs dabar galvojate, kad prasidėjo eilinė pinigų rinkliava, atsipalaiduokite, – ne apie pinigus dabar kalbame, o apie Dievo judėjimą tavo gyvenime. Jeigu aš visas priklausau Dievui, tai kuo čia dėti pinigai?

Pas mane ateina žmonės ir sako: „Teko atostogas paaukoti...“. Tada jiems atsakau: „Aš jų visai neturiu, tu nė negali įsivaizduoti, kiek aš jų paaukojau!“ Man net neapsimoka kaupti pinigus! Kai tik surenku kokią nors sumą, iš karto ateina Viešpats ir liepia man juos kam nors atiduoti. Todėl aš nustojau kaupti pinigus. Kodėl? Iš to jokios naudos! Tiesiog atiduok, ir baigta, nes tavo gyvenimas priklauso Dievui. Ir kai Dievas ateina į tavo gyvenimą, Jis daro

kažką, ko už pinigus negalėsi įsigyti. Ar girdite mane? Mano brangieji, mes turime šiuos dalykus suprasti!

Pažiūrėkime, iš kur atsirado aukojimas. Dievas tiesiog norėjo pamatyti spontanišką Savo vaikų širdžių auką, todėl Jis jiems nesakė nei kiek, nei kada aukoti. Dievo niekuomet nejaudino tai, ką mes duodame, – Jam svarbus mūsų požiūris į tai, ką mes darome. Girdite mane? Dievo visai nejaudina, ką jūs duodate! Prisimenate du skatikus? Sakykite, ar galima iš jų pralobti? Močiutė gavo du skatikus ir įmetė juos, juk tai juokinga... Bet Viešpats pasakė, kad ji davė daugiau už visus! Bažnyčia, Dievas visai kitaip žiūri! Perskaitykime iš Pradžios knygos 4 skyriaus 3–5 eilutes. Kaip viskas prasidėjo? Dievas niekados nesakė: „Papjaukite tą ir tą ir paaukokite Man“. Tai atėjo vėliau, su Mozės įstatymu, kai nuodėmė išsivystė ir reikėjo kraujo, kad ją padengtų. Bet pažiūrėkime, kaip buvo pradžioje: *3. „Kuriam laikui praėjus, Kainas aukojo Viešpačiui iš žemės vaisių“.* Visų pirma, neparašyta, kiek buvo praėję laiko, bet tai ne mūsų reikalas ir mes nesirengiame skaičiuoti. Antra, atkreipkite dėmesį, kas atnešė auką – Kainas! Tai visai normalu, jis norėjo padaryti kažką malonaus Dievui, atnešti Jam dovaną: „Štai, paimsiu žemės vaisių ir padovanosiu savo Dievui“. Ar Kainas mylėjo Dievą? Taip. Ar Dievas mylėjo Kainą? Žinoma. Pažiūrėkime toliau: *4. „...ir Abelis aukojo iš savo bandos riebiausių pirmagimių“.* Jaunesnysis brolis pamatęs iš karto pagalvojo: „Ir aš duosiu Dievui auką“. Bet pažiūrėkite, kaip aprašoma jo auka: *„...Abelis aukojo iš savo bandos... pirmagimių“.* Kaip, ar Dievas buvo įsakęs aukoti iš pirmagimių? Ne. *„...iš savo bandos riebiausių...“.* Biblijoje riebalai visados reiškia perteklių, palaiminimus, rankpinigius. Riebalai – tai ne šiaip auka, bet tai, kas su pertekliumi. Riebalai – tai nėra tik gyvūnas, tai yra tai, kas viršaus, kas daugiau nei gyvūnas. Abelis ne šiaip paėmė pora liesučių avelių, bet jis atrinko pirmagimes, pačias geriausias, pačias riebiausias ir paaukojo savo Dievui. Žinok, kai atneši Dievui ką nors didingo, tu į save atkreipsi dviejų asmenų dėmesį. Pirma – tai Dievas, o antra – tavo brolis ☺. Tavo auka niekados neliks nepastebėta.

Pažvelkite, kai Kainas paaukojo savo auką, po jo atėjo Abelis. Parašyta, kad Viešpats pažvelgė į jo dovaną. Tu tiesiog darai, kad Dievui būtų malonu, ir viskas, tu Jam nieko neprivalai duoti! Kai kas galvoja, kad aš ieškau pašaukimo, tarnavimo… Jūs nesuprantate! Aš

ieškau savo Dievo artumo, Jo veido! Aš tiesiog trokštu Jo veido, ir viskas, manęs visai nejaudina nei ši kåtedra, nei niekas, kas yra aplink mane. Aš atiduodu visą savo gyvenimą, visą savo likimą, visas savo svajones Dievui! Ir kai aš taip elgiuosi, Dievas niekaip negali manęs ignoruoti. O jeigu Dievas tavęs neignoruoja, tai visai normalu, kad žmonės atkreips į tave dėmesį... „Ko jis čia dabar? Vožtelėkim jam!“ Rimtai. Patikėkite, daugybė krikščionių yra apkrėsti šiuo demonu, jie juo maitinasi. Kai tik vienoje bažnyčioje prasideda konferencija, tai, savaime aišku, kad gretimoje prasidės dar viena. Atspėkite, kodėl? Jūs tikriausiai manęs nesuprantate, Bažnyčia... Aš pasakoju, kad mačiau, kaip krikščionys tame gyvena, ne trumpam įšoka, bet gyvena! Gyvena, kvėpuoja, valgo ir tuo tuštinasi. Ir pamatęs tai, aš tariau: „Dieve, išvalyk mano gyvenimą! Nenoriu turėti nė krislelio pavydo! Nenoriu žengti nė vieno žingsnio iš pavydo!“ Ar žinote, kad ne tik tai, ką mes turime, gali būti įsigyta pavydo pagrindu? Viskas, kur mes judame, visi mūsų poelgiai gali būti gimę ne iš Dievo! Kartais netgi bažnyčios gali būti sukurtos be Dievo valios, todėl Dievas leidžia joms subyrėti. Nes jos buvo ne tai, ko Dievas norėjo, tai ne Dievo dovana. Ar girdite mane? Noriu, kad jūs labai atidžiai manęs klausytumėtės. *„...Viešpats pažvelgė į Abelį ir jo auką, tačiau į Kainą ir jo auką Jis nepažvelgė. Todėl Kainas labai supyko, ir jo veidas paniuro“* (Pr 4, 4–5). Štai čia viskas prasidėjo! Po Adomo ir Ievos kritimo prasidėjo nepaklusnumas, bet vėliau mes nematome, kad jie nuodėmiautų. O štai čia mes matome, kad Kainas užmuša Abelį ir įvykdo nuodėmę. Daug kas sako, kad Kaino pirmoji nuodėmė buvo nužudymas. Ne! Nužudymas tai buvo pasekmė! Ar girdite mane! Pavydo pasekmė! Noriu tau pasakyti, kad patikrintum savo gyvenimą ir pats sau atsakytum, kas yra tavo viso gyvenimo varomoji jėga? Kokie tavo santuokos motyvai? Kokie tavo verslo motyvai? Kokie tavo tarnavimo, tavo maldų motyvai? Ar žinote, kad ir maldos gali būti grindžiamos visai ne tais motyvais? Tu netgi melstis gali įtakojamas pavydo dvasios.

Į kieno auką sureagavo Dievas? Į Abelio auką, nes ji buvo iš jo širdies gelmių. Gal jūs manote, jog Abelis pagalvojo: „Štai, padovanosiu Dievui ką nors ir būsiu už savo brolį pranašesnis“? Ne! Kainas atnešė savo auką, o Abelis, nekreipdamas į ją dėmesio, atnešė savo. Dabar jums, mano brangieji, atversiu sėkmės formulę. Sėkmė tai yra ne tai, kad tu duodi daugiau ir kažkam nušluostai nosį!

Žinokite, yra žmonių, kurie aukoja didžiules sumas, vedami pavydo dvasios. Jie aukoja ne dėl to, kad jiems taip Dievas liepė, jie tai daro tam, kad pastorius prieš bažnyčią paskelbtų: „Dėkojame mūsų tarnautojui Andriušai už jo didžiulę auką mūsų bažnyčiai“. Andriuša stovi ir šypsosi, o tos gleivės teka... Ir jis jau atsiėmė savo atlygį. Gero apetito!

Dievas visuomet žvelgia į tavo širdį. Pamiršk šį žaidimą, pamiršk pastatus, bažnyčias, viską, ką turi, ir pagalvok: ar turi savo širdyje tokią didelę meilę savo Dievui, kad niekas kitas visame pasaulyje negalėtų atnešti didesnės aukos nei tu? Noriu tau paaiškinti, kad suprastum, kur yra Dievo veikimo tavo gyvenime raktas. Kur jis yra? Kaip jį surasti? Šiandien tau papasakosiu. Rakto nerasi savo svajonėje apie tarnavimą, pamiršk tai, nes tai ateis vėliau! Kaip manote, ar Dovydas, grodamas savo kanklėmis, galvojo: „Dabar tokią psalmę parašysiu, kad Dievas Danguje iš džiaugsmo šokinėti pradės ir mane karaliumi pateps!“? Taigi, ar Dovydo motyvai buvo tokie? Ne! Tai ko gi Dievas ieško? Jis ieško tokių žmonių, kuriems nieko daugiau be Jo nereikia! Jeigu jūs to nesuprasite, tai būsite pralėkę pro šalį; tada mums jau geriau išsiskirstyti, nes, tokiu atveju, mūsų bažnyčia net negalima pavadinti.

Pasakykite, ką turi mano sūnus padaryti, kad jis daugiau taptų sūnumi? Na, paaiškinkite man. Jis man kažką tokio padaro, o aš sakau: „Tu dabar dvigubas mano sūnus“, nors iš tiesų jis mano viengubas sūnus. Negali nieko panašaus įvykti! Kaip jis gali būti arčiau manęs? Būti su manimi, būti su manimi, būti su manimi. Kai kurie nesupranta: „Kodėl aš nieko neturiu?!“ Nes tu senų seniausiai nebūni su Tėvu... Mano sūnus nori nuolatos su manimi būti, bet aš esu žemiškas tėvas ir būnu tokiose vietose, kur jis numirtų iš nuobodumo, todėl ir negaliu visur jį imti su savimi. Pasakykite man, ar gali būti sūnus alkanas, jeigu tėtis visados su juo? Ne! Tėtis sotus, ir sūnus sotus. Mano brangieji, štai jums dar vienas raktas. Supraskite, kad jums reikalingas ne aš, ne bažnyčia, nieko jums nereikia, – tik Dievo! Gal jūs žinote, į kokią bažnyčią vaikščiojo Abraomas? O kokios bažnyčios narys jis buvo? Dieve mano, nuo kokio dangoraižio Bažnyčia nukrito, kad pradėjo maitintis tokiais dalykais! Mano brangieji, ar suprantate mane? Kur ta pradinė aistringa meilė savo Tėčiui? Tai juk viskas, ko tau reikia! Tai būtent tas pagrindas, ant kurio buvo aukojama Abelio auka.

Į tavo gyvenimą būtinai ateis du dalykai. Tu atkreipsi savo auka Dievo dėmesį. Taip pat tu atkreipsi dar kažkieno dėmesį, kas, matydamas tavo auką arba atakuos tave, arba bandys judėti, norėdamas perprasti tavo sėkmės formulę. „Įdomu, ką man reikia daryti, kad tapčiau kaip karalius Dovydas?“ Ar žinote, kame krikščionybė apsigavo? Jie mato jau pateptą Dovydą ir galvoja, kad būtent tai ir reikia daryti! Ar jūs mane girdite? Bet juk tai ir yra visiškas apsigavimas! Visa tai juk atėjo kaip Dievo garbinimo pasekmė. Jeigu tu to nori, tai pamiršk!

Kai kas sako: „O jeigu bažnyčia išsilakstys, kas tada?“ – „Ačiū Dievui, bus daugiau laiko bendrauti su Tėčiu!“ Ar suprantate mane? Man tas pats. Jie sako: „Mes išeisime!“ – „Na ir išeikite!” Kuo čia aš arba tu dėtas? Aš myliu savo Dievą ir Jam vienam tarnauju, ir viskas! Štai kur mano gyvenimas, mano troškimas, mano aistra ir mano svajonė. O visa kita – aš net įsibėgėti nespėju, ir Jis duoda. Kalbu visai rimtai. Duok, Jėzau, Savo vaikams tai suprasti. Aš noriu, Bažnyčia, kad jūs užaugtumėte, girdite, užaugtumėte! Ar žinote, kur brandumo esmė? Brandumas – tai nieko kito nebeieškoti, o tik savo Tėvo veido. Visiškai nieko nebeieškoti savo gyvenime, tik Tėvo veido. Nebegalvok apie tarnavimą, nebegalvok apie patepimą, apie viską pamiršk. Ir kai pradėsi ieškoti tik Jo, pamatysi, kad kai Jis atkreips į tave Savo dėmesį, tai netgi tie, kas tavęs nemyli, taip pat atkreips į tave dėmesį.

O! Abelio auka buvo iš jo širdies gelmių, iš begalinės meilės savo Dievui. Kaino aukos Dievas nepriėmė. Žinote dėl ko Dievas nepriima aukos? Nes tai daryti tave ragino ne tie motyvai, nes tai nebuvo auka iš širdies. Ką, Dievui danguje trūko džiovintų vaisių? Dievas nepažvelgė į Kainą ne todėl, kad jis buvo blogas, bet todėl, kad jo aukoje nebuvo jo širdies! Ar girdite mane? Ar žinote, kodėl Kaino aukoje nebuvo širdies? Nes jo auka jam nebuvo vertinga! Galbūt Dievas būtų atkreipęs dėmesį, jeigu Kainas Dievui būtų atvežęs visą savivartį džiovintų vaisių ir pasakęs: „Tai visi džiovinti vaisiai, juos visus dovanoju Tau!“ Mano brangieji, supraskite, kad Dievui jūsų pinigų nereikia, Jam jų užtenka! Patikėkite, Dievas – ne elgeta. Jis nori pamatyti širdį. Parašyta: *„Kur jūsų širdis, ten ir jūsų turtai...“* (Mt 6, 21). Noriu paklausti tavęs: kur tavo širdis? „Aš noriu pašaukimo!“ Vargšeli, tu nebežinai po kiek pateptųjų rankų savo galvą pakišti, tu nebežinai į kokią konferenciją lėkti, nebežinai, ar tau

kristi, ar rėkti, ar šokinėti. Atsipalaiduoti tau reikia! Užsidaryk savo kambarėlyje užuot lakstęs po konferencijas ir paklausk: „Dieve, kas aš esu? Papasakok man, kas Tavo širdyje!“ Ir kai tu Jį įsimyli, tai supranti, kad ne tarnavimas tau reikalingas, bet vienintelis, nepakartojamas Dievas! Daugelis žmonių man sako: „Aš noriu to, ką tu turi” ir prašo, kad už juos pasimelsčiau. O aš jiems atsakau: „Aš pats nenoriu to, ką turiu! Ir aš ne dėl to čia esu, kad to panorėjau, bet dėl to, kad Dievas man pasakė, kad turiu tai padaryti”. Mano žmona puikiai žino, kad aš mieliau dabar sėdėčiau savo biure ir garbinčiau Dievą, ir daugiau niekam neeikvočiau savo laiko… Kas mane supranta? Jums taip pat nereikėtų eikvoti laiko. Nes, Bažnyčia, visa tai, ką jums dabar kalbu, Jis pats Jums pasakytų! Kai kas sako: „Nepalik savųjų susirinkimo”. Tai teisinga, bet pasakykite, kokios bažnyčios nariai buvo Mozė, Jozuė, Petras, Matas, Lukas? Supraskite, mano brangieji, kad dabar mes kalbame ne apie priklausymą kokiai nors struktūrai, kuri vis vien greitai subyrės, bet apie santykius su Gyvuoju Dievu, nes tu liksi su Juo vienas! Aš noriu eiti pas pradžios Šaltinį, Kuris viską teikia. Iš kur viskas ateina? Iš JO! „Aš noriu būti kaip Dovydas!“ Tai palik viską, tapk atstumtasis, išeik į laukus, atsižadėk pasaulio ir metų metus rašyk Dievui psalmes. „Ne, aš taip nenoriu, aš noriu, kad ant manęs išpiltų aliejaus ragą!“ Pamiršk tai ir bendrauk su savo Tėvu.

Šiame procese visuomet dalyvavo trys pusės: tu, Dievas ir kiti Dievo vaikai. Tavo auka visados iššauks Dievo reakciją, o taip pat ir žmonių, kurie yra šalia. Prisiminkite, brangieji, Ananiją ir Sapfyrą. Jie taip pat judėjo šio demono patepime. „Ar už tiek jūs pardavėte savo namus?“ – „Taip, už tiek.“ Šast, ir išnešė. Ateina žmona. „Ar už tiek jūs pardavėte savo namus?“ (taigi tavo vyro nesimato, gal laikas susirūpinti?) – „Taip, už tiek.“ Šast, išnešė. Sakykite, kokiais motyvais buvo grindžiama jų auka ir žemės pardavimas? Žmonės, turėdami šią dvasią, negali išgyventi Dievo artume. Ir tu Dievo klausi, kodėl Jis iš tavęs viską atima? Kad, kai ateis Jo šlovė, tu liktum gyvas! Aleliuja! Mes kalbame ne apie krikščionišką hobį, bet apie krikščionybę. Mes kalbame apie judėjimą į Dievą, į Jo širdies vidų, o ten nieko nešvaraus negali būti, nieko!

Kai tavo auka, tavo garbinimas ir tavo meilė atkreipia Dievo dėmesį, tada prasideda problemos. Prisimenate Mikolę? „Kaip, karaliau, tu galėjai taip apsijuokti?“ Op, ir nėra vaikų. Kodėl? Nes tu

dabar įžeidei ne Dovydą, o tą, kuris garbina Dievą, o tai reiškia, kad įžeidei Dievą. Bijok paliesti tą, kurį Dievas pasirinko. Girdi mane? Bijok, nes ką jis bedarytų, niekas neateina iš nešvarių motyvų. Jis juda tik todėl, kad myli Dievą.

Taigi kai tavo auka, tavo garbinimas ir tavo meilė atkreipia Dievo dėmesį, tada prasideda problemos. Į tavo gyvenimą ateina proveržis, apie kurį tu nė nesvajojai. Nežinau kodėl, bet Jis tiesiog pastato tave visa galva aukščiau už visus, tada tu tampi visiems žinomas, visų matomas, visų girdimas. Nes tu to neieškai! O tam, kuris to ieško, viskas prapuola, ir jis pats pamažu išnyksta.

Dievas kažkodėl paėmė Dovydą, – nuo to kalno, nuo bandos, kurios palikti jis nė nesiruošė... O kai atėjo patepti jį karaliumi, Dovydo ten net nebuvo. Priežastys gali būti dvi: arba jo ten nepakvietė, arba jam buvo vis viena, kas bus karaliumi. Žinote, kas mane labiausiai stebina? Kai ruošiamasi karaliaus patepimui, kai kurie visuomet įsigudrina atsisėsti pirmose eilėse. O Dovydo net nebuvo, kai atėjo patepti karalių. Nebuvo! Tegul nepatepa nė vieno, jeigu nėra to, kuris turi būti pateptas! Tarnavimo nebus, jeigu Dievas išrinko tave, o tavęs nėra. Jis nekreipia dėmesio į tavo norus ir tave, turintį tokį keistą charakterį, keistą kalbos stilių, apsirėdžiusį kitokiais nei visų rūbais, paima ir pastato visa galva aukščiau už kitus. O juk tu to neprašai, atvirkščiai, klausi: „Viešpatie, kodėl? Aš nenoriu rūpesčių“. Nes populiarumas tai nėra gerai. Kiti sako: „O, aš taip pat noriu!“ Verčiau nenorėk. Jeigu tu suprastum, kas tai yra, tikrai nenorėtum. Bet Dievas – Jis stato tave visa galva aukščiau už visus, kurie yra aplink tave. Ir ne todėl, kad to prašai, bet kad Jis taip nusprendė. Matau žmones, bėgančius paskui savo pašaukimą... O, duokite man tą paskutinį suolelį; jūs čia kriskite, šaukite, tik manęs nelieskite; man nereikia tų pateptųjų, leiskite man ramiai sėdėti... Bažnyčia, mums reikia užaugti! Viskas, kas man skirta, yra pas Dievą, o ne pas pateptuosius. Pateptasis juk nežino, ką man Dievas yra paruošęs. Jis vos vos savo gyvenime susigaudo...

Nemanau, kad Dovydas sėdėjo ir galvojo sau: „Jau kad padainuosiu dabar psalmę, kad padainuosiu, tai galėsiu būti vienas iš pirmųjų ir sėdėti prie Sauliaus“. Žinoma, taip nebuvo. Dovydą kažkodėl pastebėjo ir paėmė pas Saulių. Kažkas pasakė: „Jesės namuose yra toks vaikinas, kuris kai užgroja, tai Dievo šlovė nužengia“. Ir Saulius pasakė: „Greičiau jį čionai!“ Jie nepasakė: „

Mes žinome tokį vieną, kuris visose konferencijose pirmosiose eilėse sėdi. Jis visuomet pateptas, ar guli, ar šokinėja...“ Atvirkščiai, kaip tik su tais, kurie yra nematomi, ir vyksta patys antgamtiškiausi dalykai. O tie, kas yra visose nuotraukose, tegul atsipalaiduoja.

Ar tu nori paprasčiausiai Jam įtikti? O ar žinai, kad Jam įtikti lengviau už viską žemėje? Žmogui tu negalėsi per visą gyvenimą įtikti taip, kaip Dievui gali įtikti per vieną valandą! Ar nori tiesiog įtikti savo Dievui? Štai sėkmės formulė, sėkmės paslaptis: niekados neieškok sėkmės!!! Supranti? Niekados neieškok nieko kito, išskyrus Dievą. Giedok tik Jam, niekados negiedok publikai! Ar namie tu giedi taip, kaip čia? „O aš namie niekuomet negiedu“. Tai va, tu pats sau atsakei, kas tu esi. Namuose aš taip giedu ir šlovinu, kad man čia gėda taip šlovinti, nes prie žmonių turiu daugmaž normaliai atrodyti. Na, kartais, žinoma, stogas nuvažiuoja, bet stengiuosi save kontroliuoti, nors kartais tai neįmanoma...

Ar tau skauda, kai Jam skauda? Ar tu nori Jam įtikti, nes myli Jį? Ar gali Jam padovanoti kažką labai vertingo, bet kad niekas apie tai nesužinotų? Ši tema „Kaino dvasia“ buvo tam, kad tave atvestų prie realios temos. Tau juk nereikia ilgai aiškinti, esu tikras, kad viską supratai. Šį apreiškimą gavo tie, kas sukasi visame tame, ir jie puikiai supranta, apie ką aš kalbu. Mano mylimieji, noriu jus atvesti prie palaiminimų šaltinio. Prie Šaltinio! Ar tu nori Jį garbinti tik dėl savo naudos, ar dėl to, kad esi Jo sūnus? Ar tu esi Jo sūnus, ar tik naudojiesi Dievu? Va, aš Tave garbinu, važinėju, duodu ir žinau, kad turėsiu tarnavimą. Nieko tu neturėsi! Nes tiems, kuriuos Dievas pasirinko, net į galvą neateina jokie tarnavimai. Jie tiesiog iki pamišimo yra įsimylėję Dievą. Dievas sako: „Ieškojau vyro pagal Savo širdį“.

Dievas Danguje neištvėrė, kai Saliamonas atnešė Jam aukas. Sėkmė, mano brangieji, priklauso nuo to, ar gali tavo auka pajudinti Dangų? Ne visi turi teisingą supratimą apie aukas. Mus išmokė, kad auka – tai kažkas, ką reikia nuo savęs atimti. Ne! Kainas ir Abelis pinigų neaukojo, bet Dievas vis vien pamatė, kad vienas iš jų aukojo tai, ką turi geriausio savo gyvenime. Prisiminkime Abraomą. Kai jam Dievas liepė kai ką paaukoti, pinigais ten net nekvepėjo. „Tavo širdyje yra kažkas, ką tu ypatingai brangini, paaukok Man tai“. O, Bažnyčia, noriu jums atverti šią paslaptį. Santykių su Juo paslaptį. Pamiršk visus ir viską, nes niekas šioje žemėje tau negali duoti to, ką gali duoti Dangiškasis Tėvas. Niekas niekuomet negalės nieko

aliejumi įtrinti į tavo galvą! O Dievas gali per sekundę tave įvesti į pagarbą ir tyrumą. Per vieną dieną Jis gali iš nusikaltėlio, sėdinčio kalėjime, padaryti karalių! Per vieną dieną! Tai – Dievas!

Ar žinote, kodėl aš džiaugiuosi, kad Jam tarnauju? Nes man nereikia niekam įsiteikinėti. Man nereikia nieko klausti: „Kaip tau patiko mano šios dienos pamokslas?“ Man vis vien, nes man patinka. Man patinka! Iš viso man nereikia, kad kažkas vestų statistiką. „Žinai, jeigu tu nekalbėtum šių žodžių, tai tavęs daugiau žmonių klausytųsi”. O aš jų dar daugiau sakysiu, kad manęs mažiau tokių klausytų, bet kad klausytųsi tie, kas pagauna esmę, gyvybę ir ugnį!

Prisimenate istoriją apie sūnų palaidūną? Patikėkite, Biblijoje tokių vietų daugybė. „*Tas jam atsakė: ‚Sugrįžo tavo brolis, tai tėvas papjovė nupenėtą veršį, nes sulaukė jo sveiko'. Tada šis supyko ir nenorėjo eiti vidun. Tėvas išėjęs ėmė jį kviesti“* (Lk 15, 27–30). Sakykit, ar jaunesnysis sūnus paklydėlis eidamas namo kalbėjo: „Dabar kai pulsiu prie tėtuko kojų, sugriebsiu jį, kaip paleisiu dūdas... Tėtis man žiedą užmaus, karališkas šlepetes apaus, bajorišku chalatu apvilks, jis man savo jurtą atiduos ir nupenėtą veršį papjaus“? Ar apie tai jis galvojo? Jis kalbėjo: „Nors ten, tarp vergų, bet kad tik nenumirčiau!“ O tai ir palietė tėvo širdį, ir jis tarė: „Neškite čionai viską!“ Aš jums dar nepasakojau žiedo apreiškimo. O, tai galingiausias apreiškimas. Atkreipkite dėmesį, kas turėjo žiedą? Vyresnysis ar jaunesnysis sūnus? Mes šios temos dar nelietėme. Paliesime, kai Dievas leis...

„Tada šis supyko ir nenorėjo eiti vidun. Tėvas išėjęs ėmė jį kviesti. O jis atsakė tėvui: ‚Štai jau tiek metų tau tarnauju...‘“ Betgi tai daugybės krikščionių malda! „Jau daugybę metų Tau tarnauju, dolerius duodu, kiekvienoje konferencijoje dalyvauju, jau du automobilius paaukojau, visados į savo namus priimu tuos, kam reikia pernakvoti! Kažodėl Tu ne mane naudoji, ne man duodi patepimą, bet ana tam!“ Va čia tai malda! Na, aš tiesiog atveriu žmonių maldas ir viskas… Esu lyg koks garsiakalbis, kuris pagarsina tai, kas parašyta smulkiu šriftu. *„Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau...“* Kitaip tariant, jis bando įsiteikti tėvui: „Žiūrėk, tėte, koks aš geras! Matai, aš niekur nepaslydau, niekur nenukrypau, nerūkiau, negėriau, aš toks, aš toks, aš toks... O tu man net mažo ožiuko nedavei!“ *„...o tu man nė karto nedavei nė ožiuko pasilinksminti su draugais“.* Negana to, kad jis yra

įsižeidęs, dar nori ir linksmintis be tėčio, vienas su draugais! O jaunesnysis sako: „Man nieko nereikia, eisiu pas tėtį”. Ar matote, kokios skirtingos širdys? Kažkas žvelgia į tai, ką padarei, o Dievo tai visiškai nejaudina! Dievas į tavo širdį žvelgia! Jis žiūri į tavo aistrą, į tavo meilę, į tai, ko tu apskritai nori savo gyvenime! Vyresnysis sūnus štai čia ir papasakojo apie savo svajonę: *„...o tu man nė karto nedavei nė ožiuko pasilinksminti su draugais. Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus, prarijęs tavo turtą su kekšėmis, tu tuojau papjovei jam nupenėtą veršį“.* Mes žinome, ką tėvas jam atsakė.

Mylimieji, noriu, kad suprastumėte šią paprastą temą. Prieš keletą metų mane visi pastebėjo, ir dabar jie galvoja: „Šito mes taip pat norime!“ Žinokite, mane pastebėjo tik dėl to, kad Dievas mane pastebėjo. Kai Dievas tave pastebi, tada visi tave pastebi! Ir mane pastebėjo ne dėl to, kad prieš visus bėgiojau ir šokinėjau, bet dėl to, kad susikompromitavau prieš visus. Tada, kai pasakiau, kad man nieko nereikia, nieko aš nenoriu, tik Dievo, kad visą likusį savo gyvenimą noriu būti, Jėzau, tik su Tavimi! – tada Dievas man pasakė: „Va dabar metas pajudėti“. Apie mane sužinojo tik dėl to, kad mano auka palietė Dievo širdį, ir Jis nusprendė tai padaryti. Supraskite, tai daro ir sprendžia Jis, o ne tu. Ne tu nustatai laiką ir kitus dalykus...

Vienintelė formulė – meilė. Aš Jį myliu ne todėl, kad noriu patepimo ar sėkmės. Meilė mano Tėčiui ir mano auka Jam gimė prieš daug laiko iki mano patepimo ir sėkmės. Prieš daug laiko iki to, ką jūs matote ir girdite. Supraskite, ne to jūs turite ieškoti, nes tai yra pasekmė. Ir todėl, brangieji, pasakysiu jums: **aš visuomet svajojau ir dabar svajoju, kad mano Mylimasis Jėzus dar kartą ateitų pas mane... AMEN!**